

မိုးညိုမိုးညို

မယ်ခိုင်

သ ကြံ နီ တို င် : ရ ဝ် စီ

BURMESE
CLASSIC
.COM

အချစ်
လုံးချင်းဝတ္ထုပေါ်

ပုံနှိပ်မှုစာတမ်း

ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခြင်း

- ပထမအကြိမ်၊

၂၀၁၄၊ မတ်။

ထုတ်ဝေသူ

- ဦးအေးလွင် (၀၄၁၅၂)

ရွှေဥစာပေတိုက်

အမှတ် (၃၃)၊ ကျီတော်လမ်း၊

မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊

ရန်ကုန်မြို့။

မျက်နှာဖုံးနှင့်

- ဦးအေးလွင် (၀၈၂၁၀)

အတွင်းပုံနှိပ်သူ

ရွှေပဒေသာအော့ဖ်ဆက်

အမှတ် (၃၃)၊ ကျီတော်လမ်း၊

မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊

ရန်ကုန်မြို့။

ဖြန့်ချိရေး

- ၁၄၀၀ ကျပ်

အုပ်ချုပ်ရေး

- ၅၀၀ အုပ်

BURMESE
CLASSIC

မယ်ခိုင်

သင်္ကြန်မိုင်းရပ်စ်

မယ်ခိုင်

၈၉၅-၈၃

သင်္ကြန်မိုင်းရပ်စ် / မယ်ခိုင်။ - ရန်ကုန်

ရွှေဥစာပေ ၊ ၂၀၁၄ ။

၂၂၀ - စာ ၊ ၁၂-၃ x ၁၈ စင်တီ ။

(၁) သင်္ကြန်မိုင်းရပ်စ်

ခြောက်ပြန်လေတွေ ထူးချိန်စွာတော့
 ငှက်... ခင်းတာ ထုရင်ဝါ...
 လေရူးတွေ ခြူးလာချိန်မှာ
 ခြေခေတော့မထို ခင်းထဝထ
 ဝါရင်ထို တူးဖို့ထံနဲ့ ထုချွတ်တတ်...
 ငါတက နန်းတတ်ထုရင်လေ
 ခြေဝါထူး...
 ဝါရဲနန်းလယ်ထ ခဏတာရယ်ဝါ
 တထတ်တော့...
 ဝါတက ဝန်းဝံတောထံပြန်နေတတ်လေ...

အခန်း ၁

ငှက်များသည် လမ်းဘေး၌ အဖော်မဲ့ အထီးကျန်စွာ
 ထုချွတ်တိုင်းလှနေကြ၏။ ငှက်ဝတ်လွှာများသည် လေအပူ၌ တစ်
 လွှာချင်းကြွေကျနေကြသည်။ စံမြန်းရာပင်မြင့်ကို စွန့်ခွာနှုတ်ဆက်
 ခုသောကြောင့် ငှက်လေးများ၏ငိုညည်းသံကို နှလုံးသားက ယုံ
 ဆွဲလေး ကြားနေရသည်။

ခြောက်... ငှက်ရယ်၊ မင်းမျက်ရည်နဲ့ လူတွေရဲ့ပျော်ရွှင်
 ခြင်းကို လဲလှယ်နေရပါကလား။ နွေလေပူသည် တစ်ချက်တစ်
 ချက် ဝေသွားသောအခါ စပ်ဖျဉ်းဖျဉ်းပူလောင်သွား၏။ သို့သော်
 ထိုလိုက်တည်ဆောက်နေသော အလုပ်သမားများကတော့ ထိုစပ်
 ဖျဉ်းဖျဉ်းအပူရှိန်ကိုလည်း သိလိုက်မည်မဟုတ်ချေ။

“စင်ကြီးက မကြီးလွန်းဘူးလား မုတ်သုန်ရယ်”

“ငါကတော့ သေးနေသေးတယ်လို့တောင်ထင်တယ်။

အတက်နေ့မှာ သူငယ်ချင်းတွေအားလုံး ဒီစင်ပေါ်မှာ အပီအပြင် ကဲကြမှာ”

ဆောက်လက်စ ရေကစားမလွှာပဲကြီးကိုကြည့်ပြီး မုတ်သုန်နှင့် မိုးသက်ကြွေတို့ ပြောနေကြခြင်းဖြစ်သည်။

“ငါတော့ သင်္ကြန်တစ်ခါကျရင် သက်ပြင်းတစ်ခါချရတယ်”

“ဘာလို့လဲ”

“ဘာရမှာလဲဟဲ့၊ နင်ကမူရင် ရူးတယ်လေ။ ရိုက်ပွဲဖြစ်ပြီး ဆေးရုံရောက်မှာစိုးလို့ပေါ့”

“ဆေးပညာတွေ ဒီလောက်ထွန်းကားနေတဲ့ခေတ်ကြီးမှာ မရဏမင်းဆိုတာကြီးကို ကျန်စစ်သားလုပ်လို့ရပါတယ်ဟာ”

“ခုန်ချက်က အားပျော့သွားပြီး မရဏမင်းနဲ့ပက်ပင်းတိုးနေမှာစိုးလို့ စိတ်ပူရတာပေါ့ဟဲ့။ တကယ်မလွယ်ဘူး၊ ရည်းစားလေးတစ်ယောက်ထားမိပါတယ်၊ ပူရပင်ရနဲ့၊ တကယ်စိတ်လေတယ်”

မိုးသက်ကြွေက နှုတ်ခမ်းစုပြီးပြောသောအချိန်တွင် မုတ်

သုန်က ပြုံးစိစိဖြစ်သွားသည်။ ချစ်ရသောရည်းစားလေး၏ပုံးကို ကြင်ကြင်နာနာဆွဲဖက်သည်။

“စိတ်မပူပါနဲ့ဟာ... ဘာမှမဖြစ်ဘူး။ ဒီနှစ်သင်္ကြန်က နောက်ဆုံးပါ။ နောက်နှစ်သင်္ကြန်ဆို လူအိုစာရင်းဝင်သွားပြီဆိုတော့ ဒီလောက်မကဲနိုင်တော့ဘူး။ ဒါကြောင့် ချစ်လည်း ဒီနှစ်တော့ အပြတ်ကဲပစ်လိုက်ပါ”

“အဲဒါကြောင့် ပိုစိတ်ပူတာပေါ့၊ သင်္ကြန်ပြီးရင်ပဲ မင်္ဂလာဆောင်တော့မယ့်ဟာကို။ သတို့သားကြီး မင်္ဂလာပွဲမတက်နိုင်မှာ စိုးလို့ပေါ့”

“ချစ်လည်း အဘွားကြီးဖြစ်လာပြီ၊ ဒီစုနေတဲ့နှုတ်ခမ်းလေးက ထော်တက်လာပြီ... မှန်း!”

“ဟွန်း! မုတ်သုန်နော်၊ ဟိုမှာ လူတွေရှိနေတယ်”

“ကပ်စေးနဲ့လိုက်တာ”

မုတ်သုန်က မိုးသက်ကြွေ၏ပါးကို လူအလစ်တွင် ရွတ်ခနဲနမ်းဖြစ်အောင် နမ်းလိုက်သေး၏။

ထိုအနမ်းတစ်ပွင့်၏နောက်ဆက်တွဲငုလဒ်ကတော့ မိုးသက်ကြွေ၏မျက်စောင်းဖြစ်၏။ ထိုမျက်စောင်းလေးက မုန်းတီးခြင်းမလျှဉ်းမရှိသည့် ချစ်မျက်စောင်းလေးဖြစ်သည်။

မိုးသက်ကြွသည် မျက်စောင်းလေးထိုးလိုက်တိုင်း ဖူး
ငုံသွားတတ်သည့်နှုတ်ခမ်းတစ်လွှာကို ပိုင်ဆိုင်ထားသည်။ မျက်
လုံးဝိုင်းဝိုင်း ပါးမို့မို့လေးနှင့်မို့ ပြုံးလိုက်တိုင်းတွင် လူတစ်ယောက်
၏အာရုံကို ဖမ်းစားနိုင်အောင် လှပ၏။ ပုသောအရပ်လေးကို
ကာကွယ်ရန် ဒေါက်မြင့်ဖိနပ်များကို တစ်နေ့တစ်မျိုး မရိုးရအောင်
ရောင်စုံစီးလေ့ရှိသည်။

ဒူးဖုံးရုံစကတ်တိုလေးများကို မရိုးနိုင်အောင် ဝတ်လေ့
ရှိသော မိုးသက်ကြွသည် ကွာတာပင့်လေးတစ်ခါတစ်ခါ ဝတ်
လျှင်ဖြင့် ဆယ့်ခြောက်နှစ်မပြည့်သေးသည့် အမျိုးပေါက်ကလေး
နယ် နနယ်သွားရ၏။ ရွှေအိုရောင်ကုတ်ဝဲဆံပင်လေးနှင့် မိုးသက်
ကြွသည် ပြုံးလိုက်တိုင်းလည်း ချစ်ဖို့ကောင်းသလို စိတ်ကောက်
တိုင်းမှာလည်း ချစ်ဖို့ကောင်းနေသောကြောင့် မုတ်သုန်၏အသည်း
ကျော်လေးဖြစ်နေရသည်။

မုတ်သုန်နှင့်မိုးသက်ကြွသည် အင်မတန်လိုက်ဖက်ညီ
သော ချစ်သူစုံတွဲအဖြစ် ပတ်ဝန်းကျင်အသိုင်းအဝိုင်း၌ နာမည်
ကြီးသည်။ မိဘမျိုးရိုးအဆင့်ချင်းကလည်း တူညီ၊ ရုပ်ရည်ချော
မောတာချင်းကလည်း တူညီတာမို့ အပေါင်းအသင်းများကြား
ရှေ့သွားနောက်လိုက်ညီသော အလိုက်ဖက်ဆုံးစုံတွဲအဖြစ် ရွေး

ချယ်ခံထားရသည်။ မိုးသက်ကြွက ချစ်သူအပေါ် ဆိုးနွဲ့တတ်
သလို မိုးသက်ကြွဆိုးနွဲ့တိုင်းကိုလည်း စိတ်ရှည်သည်းခံတတ်
သူမှာလည်း မုတ်သုန်က နှစ်ယောက်မရှိအောင် ပြောင်မြောက်
သည်။

မုတ်သုန်သည် ရှည်လျားသောအရပ်အမောင်းကြီးနှင့်
လိုက်ဖက်အောင် ကျစ်လစ်ခိုင်မာသောကိုယ်ထည်ကို ပိုင်ဆိုင်ထား
သည်။ မေးရိုးကားကားနှင့်နှုတ်ခမ်းပါးများက ခန့်ညားသောရုပ်
သွင်ကိုဖြစ်ပေါ်စေသည်။ မုတ်သုန်သည် ချောသောယောက်ျား
တစ်ယောက်မဟုတ်သော်ငြား ယောက်ျားပီသသောရုပ်သွင် ဖြစ်
ပေါ်နေသည်။ ဝတ်ပုံစားပုံမှာ စမတ်ကျသည်။ သိန်းငှက်တစ်
ကောင်အလား တောက်ပရေရင့်သောမျက်လုံးများက နှုတ်ခမ်းနီမ
လေးများကြား၌ အားကိုးဖို့ကောင်းသည်ဟု နာမည်ကြီးသည်။
မိဘအရှိန်အဝါကြောင့် ခန့်ထည်သောမုတ်သုန်အနားတွင် လှချင်
တိုင်းလှနေသော ရောင်စုံမိန်းကလေးများ ပိုင်းရဲနေသော်ငြား မုတ်
သုန်ရင်ထဲ မိုးသက်ကြွသာ နေရာယူထားသည်။

မုတ်သုန်၏ကမ္ဘာကို မိုးသက်ကြွက အစိုးရ၏။ ထို့နည်း
တူစွာ မိုးသက်ကြွ၏ဘဝကိုလည်း မုတ်သုန်က လွှမ်းမိုးချုပ်ကိုင်
နိုင်သည်။

ခြံချင်းကပ်လျက်နေကြသော မုတ်သုန်တို့မိသားစုနှင့် မိုးသက်ကြွတို့မိသားစုတို့သည် နှစ်အိမ်တစ်အိမ် ရွှေလင်းငွေ လမ်းခင်းနေကြသည်။ ထို့ကြောင့် မိုးသက်ကြွနှင့်မုတ်သုန်ဆိုပါ က လူအများ အားကျချင်တိုင်း အားကျဖို့ကောင်းနေတော့၏။

မျိုးရိုးစဉ်ဆက် ချမ်းသာပြီး လုပ်ငန်းရှင်လောကတွင် အောင်မြင်သော ဖခင်ဖြစ်သူ ဦးစော၏အရှိန်ကြောင့် မုတ်သုန် သည် အနည်းငယ်ရှိုင်းစိုင်းသူဟုလည်း တစ်စွန်းတစ်စသတင်း ထွက်နေ၍ မကြာသေးခင်ကမှ ဖေဖေ၏ခေါ်ယူသတိပေးခြင်းကို ခံထားရသည်။

“ငါ့သား မုတ်သုန်၊ မိဘကချစ်လို့ အလိုလိုက်ထားတိုင်း လူတိုင်းကိုမရှိမသေမဆက်ဆံနဲ့။ လူတိုင်းမှာ ကိုယ့်အရည်အချင်း နဲ့ကိုယ်ရှိပြီးသား။ လူတိုင်းဟာ ကိုယ့်ထက်သာတယ်ဆိုတဲ့ဆောင် ပုဒ်ကို လက်ကိုင်သုံးစွဲပါ။ ဒါဆို မင်းဘယ်တော့မှ မကျရှုံးတော့ ဘူး”

ဆုံးမတာလား... ဆူပူတာလားဆိုတာ ဝေခွဲမရသည့် ဖေဖေရဲ့စကားလုံးများဖြစ်သည်။

ဖေဖေ ဘာကိုဆိုလိုတာလဲဆိုတာ ရင်ထဲက သိသလို လို မသိသလိုလိုခံစားရသည်။ ဒို့ဟဆိုတာမျိုးကို မနှစ်သက်သော

ကြောင့် စဉ်းစားစရာကိစ္စမျိုးကို ရင်ထဲကြာကြာသိမ်းထားလေ့ မရှိသောမုတ်သုန်က သူ့အကျင့်အတိုင်းပင် ဟိုဘက်နားကဝင်၊ ဒီဘက်နားကထွက် မူဝါဒကိုသာ လက်ခံကျင့်သုံးသည်။

သူငယ်ချင်းများနှင့် ကားပြိုင်မောင်းမည်၊ တစ်ခါတစ်ရံ ကလပ်တက်မည်၊ စိတ်မထင်လျှင်မထင်သလို ရန်ထုဖြစ်မည်။ ဒီလိုအခါကြီးရက်ကြီးများဆိုပါက ကိုယ်ပိုင်မဏ္ဍပ်ထိုးပြီး ရေ ကစားမည်။ ပိုပြီးကြီးကျယ်လိုပါက နာမည်ကြီးမော်ဒယ်လ်များ နှင့် နာမည်ကြီးအဆိုတော်များကိုငှားပြီး အပျော်တမ်းဖျော်ဖြေရေး လုပ်မည်။ ဒါ မုတ်သုန်ရဲ့ဘဝဖြစ်သည်။

မုတ်သုန်ထံတွင် နောက်ခါဒီတစ်ခုရှိသည်။ အဲဒါကတော့ အားလုံးကြားတွင် ထင်ထင်ပေါ်ပေါ်ဆရာကြီးစတိုင်လ် ဖမ်းနေ ခြင်းဖြစ်၏။ ချမ်းသာသောသူငွေသားမုတ်သုန်ထံတွင် အစေအပါး နှင့်တူသော သူငယ်ချင်းများ အုံခံနေတတ်သည်။

ကလပ်တွင် မုတ်သုန်က မိန်းကလေးတစ်ယောက်နှင့် ပျော် ဆည်ဆိုပါက သူငယ်ချင်းများက လမ်းရှင်းပေးပြီးသားဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း မုတ်သုန်ဆိုသည်က တစ်စွတ်ထိုးစိတ်ရှိပြီး မိုက် နူးရဲဆန်နေခြင်းဖြစ်သည်။ အဖွဲ့အားကိုးနှင့် လူ့ဗိုက်ခေါင်းဆောင် လုပ်ချင်စိတ်များ မုတ်သုန်နှလုံးသားထဲ ခိုအောင်းနေသည်။

သို့သော် မုတ်သုန်သည် မိုးသက်ကြွေနှင့်တွေ့ပါက ကာ
ရိုက်တာပြောင်းနေတတ်ပြန်သည်။ မိုးသက်ကြွေ၏အမိန့်အောက်
တွင် ပုတ်သင်ညိုတစ်ကောင်နယ် မိုးသက်ကြွေပြောသမျှ ခေါင်း
တညိတ်ညိတ်နှင့်သာ ငြိမ်သက်နေပြန်သည်။

သားကောင်တို့၏ဘုရင် ကိုးတောင်ကျားသည် တော
ဘုရင်ခြင်္သေ့မင်းနှင့်တွေ့သည့်အလား မာန်စွယ်ကျနေရ၏။ မိုး
သက်ကြွေနှင့်ယှဉ်ပါက အလှပဂေးများအားလုံးသည် မုတ်သုန်
အတွက် ဖွဲ့ဆန်ကွဲများသာဖြစ်ကုန်ရ၏။ မိုးသက်ကြွေကလည်း
ဒါကိုပင် ကျေနပ်နေသည့်အလား မုတ်သုန်ကို မိန်းကလေးများ
နှင့်တွဲခွင့်ပြုထားသည်။ မိုးသက်ကြွေစိတ်က ဘာစိတ်မှန်းမသိရ
လောက်အောင် မှန်းဆရခက်ခဲသည်။

မုတ်သုန် ဆေးလိပ်သောက်နေလျှင်လည်း မတားသည့်
အပြင် ဆေးလိပ်မီးညှိပေးသည်။ မုတ်သုန်ရန်ဖြစ်နေလျှင်လည်း
မဆွဲသည့်အပြင် မုတ်သုန်ဘက်မှ ကူရိုက်ပေးသည်။ မုတ်သုန်
ကလပ်တက်မည်ဆိုလျှင်လည်း မတားသည့်အပြင် မုတ်သုန်နှင့်
အတူ လိုက်ကာသည်။ သို့သော် ကားမောင်းပြိုင်ခြင်းကိုတော့
တားမြစ်၏။ အကြောင်းပြချက်ကတော့ မုတ်သုန်ကိုစိတ်ပူ၍ဖြစ်
သည်။ သို့သော် ပြင်းပြင်းထန်ထန်တားမြစ်ခြင်းတော့ မဟုတ်ချေ။

‘ဒီတစ်ခါ နောက်ဆုံးနော်၊ ငါ့စိတ်ပူရလွန်းလို့ပါ’ ဆိုတာ
မျိုးလောက်သာဖြစ်၏။ ထိုအခါမျိုးတွင် မုတ်သုန်ကလည်း ကတိ
ပေး၏။ ‘အင်းပါ၊ နောက်ဆုံးပါ’ တဲ့လေ။ မုတ်သုန်၏နောက်ဆုံး
တွေကလည်း များလှပါပြီ။ ဒီတစ်ခါလည်း ပြောပြန်ပြီ။ ဒီနှစ်
သင်္ကြန်က နောက်ဆုံးပါတဲ့လေ။

မိုးသက်ကြွေရင်ထဲ တွေးမိ၏။ တော်သင့်ရုံပျော်တာပါ
ဆိုသည့်အချိန်တွေပင်လျှင် ပွဲပြီးသည်နှင့် ဆေးရုံရောက်သူနှင့်
ရေဝေးရောက်သူနှင့် စာရင်းပြုစုရသည်မှာ စိတ်မကောင်းစရာ
တစ်ကွက်မှမရှိခဲ့တာ မိုးသက်ကြွေ မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့ဖြစ်ခဲ့ရ၏။

လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်သင်္ကြန်တွင်လည်း ဒီနှစ်တော့ ပြဿနာအေး
ပြီ၊ သင်္ကြန်ကိုအောင်မြင်စွာ ကျော်ဖြတ်နိုင်ပြီဟုထင်ပြီးကာမှ
အတက်နေညှိုးပွဲတွင် ဆယ့်တစ်နှာရှိအချိန်၌ အဝိတ်ရန်ပွဲဖြစ်
ခဲ့ရာ စောနောင်က လူသတ်မှုဖြင့် ထောင်ကျသွားခဲ့သည်မှာ ခု
ချိန်ထိ ထွက်မလာရသေးပါ။

လူငယ်တစ်ယောက်ဆိုသော်ငြား မိုးသက်ကြွေရင်ထဲမှ
သက်ပြင်းခိုးချမိ၏။ သာမန်စကားလုံးကို စိတ်မပူသော်လည်း
နောက်ဆုံးမို့ အပြတ်ကဲမယ်ဆိုတာမျိုးကြီးကိုတော့ ဘဝင်မကျ
လှပါချေ။

ဆောက်ထားသောမဏ္ဍပ်ကြီးသည်လည်း ဟီးတက်နေသည်။ မဏ္ဍပ်တွင် နေအလိုက်ဖျော်ဖြေပေးဖို့ အဆိုတော်တွေလည်း ရက်ချိတ်ပြီးကုန်ပါပြီ။ နေ့အစီအစဉ် ညအစီအစဉ်တွေကို တစ်သိကြီးရေးဆွဲနေသော မုတ်သုန်၏တက်ကြွမှုကို မတားလိုတော့၍သာ လက်ပိုက်ကြည့်နေခြင်းဖြစ်သည်။

သူငယ်ချင်းများဆီက သဒ္ဓါကြေးကို မတောင်းခံတော့ဘဲ မဏ္ဍပ်တစ်ခုလုံးကို တစ်ယောက်တည်း စပွန်ဆာပေးနေသောမုတ်သုန်၏ရက်ရောမှုလေးကိုတော့ မိုးသက်ကြွ မြတ်နိုးမိသည်။

မုတ်သုန်က ချစ်ဖို့ကောင်းသည်ဟု မိုးသက်ကြွခံစားရသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်မှလူများက မုတ်သုန်ကို ဘယ်လောက်ပဲ မိုက်ရိုင်းသည်ဟုဆိုသော်ငြား မိမိအပေါ်ကောင်းသော မုတ်သုန်ကို ဘာနဲ့မှမတူအောင်ချစ်သည်။ မိမိအပေါ်မှာမှ ကွက်ကြားမိုးရွာတတ်သော မုတ်သုန်၏ချစ်သူဖြစ်ခွင့်ရသည်က ကံကောင်းသည်ဟုယူဆသည်။

မုတ်သုန်၏အချစ်ခံခြင်းသည် စကြဝဠာတစ်ခုလုံးကို ပိုင်ဆိုင်ထားရသလို ရင်ထဲလုံခြုံသည်၊ ပြည့်စုံသည်။ မုတ်သုန်ကလည်း မိုးသက်ကြွကိုချစ်သည်။ မိုးသက်ကြွကလည်း မုတ်

သုန်ကိုချစ်သည်။ နှစ်ယောက်စလုံး မျိုးရိုးအဆင့်ချင်းလည်း ညီသည်။ နှစ်ဖက်မိဘကလည်း သဘောတူထားသည်။ ရုပ်ရည်ချင်းကလည်း ညီသည်။ အကျင့်စရိုက်ချင်းလည်း ကိုက်ညီသည်။ မိုးသက်ကြွနှင့်မုတ်သုန်တို့သည် စွယ်တော်ရွက်ပမာ အလျားအမြင့် ပုံသဏ္ဌာန်တူညီလွန်းကြသည်မှာ ခပ်ကြောင်ကြောင်အစ်ကိုတစ်ယောက်စီကို ပိုင်ဆိုင်ထားကြတာချင်းပါ တူညီနေ၏။

ထိုအစ်ကိုများ၏ရှေးသွပ်ပုံချင်း အကျင့်စရိုက်ကလည်း ထပ်တူကျနေကြ၏။ ထိုအစ်ကိုများ၏တူညီမှုသည် လက်ဖျားခါစရာကောင်း၏။ ထိုသူတို့သည် နာမည်ချင်းပါ တူညီနေသည်။

သူတို့သည်...

အခန်း (၂)

အမျိုးအမည်မသိသော ပေစာတစ်ခုကို နေရောင်တွင် ထောင်ကြည့်နေခဲ့သည်မှာ ကြာပါပြီ။

“ဪ... နေမွန်းကလည်း ခုချိန်ထိကို မတည့်နိုင် သေးပါလား”

လက်မှနာရီကို ငုံ့ကြည့်မိသည်။ ဆယ့်နှစ်နာရီတိတိဖြစ် သေး၏။ ဂျန်းဂျန်းဂျက် ရင်ထဲမတင်မကျဖြစ်လာသည်။ နှစ်ပေါင်း များစွာ စူးစမ်းလေ့လာမှုများအရ ဒီနေ့ နေရောင်ဖြင့် နေမွန်းတည့် ချိန်တွင် ဒီပေစာရွက်ကို နေရောင်မှာ ထောင်ပါက ပေစာရွက် မှ ရောင်ပြန်သည့်အလင်းတန်းသည် တစ်နေရာရာကို ကျရောက် ထိမိမည်။

ထိုအလင်းတန်းကျရောက်သောနေရာတွင် တစ်ခုခု ထူးခြားလာလိမ့်မည်ဆိုတာ ဂျန်းဂျန်းဂျက် အသေအချာသိနေ၏။ ထို့ကြောင့်ပင် နေ့လယ်ဆယ်တစ်နာရီကတည်းက အပင်ပန်းခံကာ နေပူထဲ ထိုင်နေခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

လွန်ခဲ့သောနှစ်ပေါင်းငါးရာကျော်ခန့်က အခြေအနေနှင့် ယခုနေပူရှိန်သည် တူညီနိုင်မယ် မတူညီနိုင်ဘူးဆိုတာ ဂျန်းဂျန်းဂျက် မခန့်မှန်းနိုင်တော့ပေ။ ထို့ကြောင့် နှစ်ပေါင်းတစ်ရာနေမှ တစ်ရက်ဖြစ်လာသော ထိုရက်တွင် သုံးနာရီမျှနေပူခံရုံမျှဖြင့်တော့ ဂျန်းဂျန်းဂျက်အတွက် ဘာများပင်ပန်းတော့မှာတဲ့လဲ။

စက္ကန့်လက်တံသည် တရွေ့ရွေ့နှင့်ရှေ့တိုးလာ၏။ တစ်စက္ကန့်မှ တစ်မိနစ်၊ တစ်မိနစ်မှ နှစ်မိနစ်၊ နာရီနှင့် ပေစာရွက်ကိုသာ မမှိတ်မသုန်စိုက်ကြည့်နေသည်မှာ အသက်ရှူဖို့သတိရသေးရဲ့လား။

ပေရွက်တွင် စာရေးထွင်းထားသည်။ သို့သော် ထိုစာ၏ အဓိပ္ပာယ်ကို ဂျန်းဂျန်းဂျက် နားမလည်ချေ။ သမိုင်းသုတေသနဌာနတွင်လည်း ထိုစကားလုံးမျိုးကို ရေဆုံးရေဖျား လိုက်ရှာပြီးဖြစ်သည်။ သို့သော် လွဲချော်နေသည်။

ထိုပေစာရွက်လေးကို အသက်တမျှ တန်ဖိုးထားပြီး ချစ်

ဆူပျောက်ရှာသလို ပါဝင်သောစာလုံးလေးများ၏သမိုင်းကို လိုက်ခဲ့ရာတွင် နောက်ဆုံး၌ သမိုင်းပညာရှင်ကြီးဦးဒေဝါဆီ ရောက်ရှိသွားသည်။ အသက်ကိုးဆယ်ကျော်နေပြီဖြစ်သော ပညာရှိကြီး၏လမ်းညွှန်မှုကြောင့် ပညာရှိကြီး၏ဆရာဖြစ်ခဲ့သော ပညာရှင်ကြီး ဦးဝဏ္ဏဉာဏ်ဆိုသော ဆရာကြီး၏စူးစမ်းမှုကို နားစွန်နားဖျား ကြားခဲ့ရသည်။ ထိုသို့ကြားခဲ့ရရာမှ ဦးဝဏ္ဏဉာဏ်၏နောက်ကြောင်းကို မေးမြန်းရင်း ဝဏ္ဏဉာဏ်၏မှတ်တမ်းစာအုပ်ကို ဖတ်ခွင့်ရခဲ့သည်။ စာရွက်များသည် ဝါကျင်နေပြီဖြစ်သည်။

မထိရက်မကိုင်ရက်ချင်စရာ ကောင်းလောက်အောင်ပင် တောင်းခွမ်းနေပါပြီ။ သို့သော် စာအုပ်ထဲမှအကြောင်းအရာများက ထူးဆန်းလှသည်။ ထိုအထဲတွင် ထူးဆန်းသောဖြစ်ရပ်များနှင့် ထူးခြားပုဂ္ဂိုလ်များနှင့် တွေ့ခဲ့ရပုံကို လိုတိုရှင်းရှင်းထားသည်။

သို့သော်ငြား ရာဇဝင်များ၊ သမိုင်းများ၊ ဒဏ္ဍာရီများကို စိတ်ဝင်စားသော ဂျန်းဂျန်းဂျက်အဖို့တော့ အဦးမဖြတ်နိုင်သော ဆရာတစ်ပါးကြီးကို ရလိုက်သလိုခံစားရ၏။ ထိုစာအုပ်ကို အိမ်သို့ငှားခွင့်မရှိ၍ တစ်နေရာတည်း၌ ထိုင်ဖတ်ခဲ့ရသည်။ ညောင်းညောင်းမှန်းမသိအောင်ကို စာအုပ်ထဲပါအကြောင်းအရာများက ဂျန်းဂျန်းဂျက်ကို ဆွဲဆောင်ထားနိုင်ခဲ့သည်။ ပိုပြီးဆွဲဆောင်

နိုင်ဆုံးသောအရာမှာ ပေစာပါစကားလုံးများကို ထိုစာအုပ်ထဲ၌ မထင်မှတ်ဘဲ တွေ့ရသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

ပညာရှိကြီး ဦးဒေါ်၏ခန့်မှန်းယူဆချက်များအရ ထို အရာသည် အချိန်ကိုရည်ညွှန်းနေတာပဲဖြစ်မယ်ဟု တွက်ဆရ သည်။ ဂျွန်းဂျွန်းဂျက် ပိုပြီးစိတ်ဝင်စားလာသည်။ လုံးကြီးတင် ဆန်ခတ်များနှင့် ကနတ်ညွတ်သဏ္ဌာန် အကွေ့အဝိုက်စာကြောင်း များသည် ပေရွက်ထဲ၌ နှစ်ကြောင်းပါသည်။ ဦးဒေါ်၏ယူဆချက် များသည် ဂျွန်းဂျွန်းဂျက်၏ယူဆချက်များနှင့် တိုက်ဆိုင်နေ၏။

ဦးဒေါ်က ပေစာရွက်သည် နှစ်ထပ်ဖြစ်နိုင်လိမ့်မည်ဟု ယူဆသည်။ ဂျွန်းဂျွန်းဂျက်က ထိုပေစာရွက်ကို တယုတယ ချစ်မြတ်နိုးရသူပို့ ပျက်စီးသွားမှာစိုးသော်ငြား စိတ်ကိုအရဲကိုးကာ ခွာချလိုက်သည်။

ဂျွန်းဂျွန်းဂျက် အံ့သြသွားသည်။ ဦးဒေါ်ယူဆခဲ့သလို ပေစာက နှစ်ထပ်ဖြစ်နေသည်။ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာခဲ့ပြီဆိုသော် ငြား မပျက်စီးအောင် မွမ်းမံထားသောထိုပညာကို ဂျွန်းဂျွန်းဂျက် လေးစားမိသည်။ တစ်ဆက်တည်းမှာပဲ စိတ်ဝင်စားမှုက ပိုပြီး အရေးသာခဲ့သည်။

မျက်နှာပြင်မှပေစာအရ သာသနာတော်နှစ် ၂၅၅၇-

၅၁ ခုနှစ် မြန်မာသက္ကရာဇ် ၁၃၇၅-၇၆ ခုနှစ် တန်ခူးလပြည့်နေ့ ဟုအဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ဆိုနိုင်သည်။ ဒါဘာကိုရည်ညွှန်းပါသလဲဆိုတာ ဂျွန်းဂျွန်းဂျက်ကို သုံးနှစ်တိုင်တိုင် မေးခွန်းထုတ်ခဲ့သည်။ သို့ သော် အဖြေမရခဲ့ချေ။

သုံးနှစ်မျှ ဦးနှောက်ခြောက်အောင် စဉ်းစားပြီး လေးနှစ် မြောက်လျှင် မိမိနှင့်ဝါသနာတူ ဂျက်ဂျက်ဂျွန်းနှင့်သိလာခဲ့သည်။ ဂျက်ဂျက်ဂျွန်းသည် မိမိထက် ဉာဏ်ကောင်းသည်ဟုခံစားရသည်။ မိမိ သုံးနှစ်လုံးမသိခဲ့သောအကြောင်းကို ရှာဖွေပေးခဲ့သည်။ ထိုအဖြေ သည် စာမျက်နှာ၌မရှိဘဲ မူရင်းအချုပ်မှခွာခဲ့သော ဒုတိယအချုပ် တွင်ရှိနေ၏။

နဂါးပုံဖြစ်သည်။ နဂါးသည် ဖနေနေကိုရည်ညွှန်းခြင်း ဖြစ်မည်။ စေတီပုံပါနေသည်။ ထိုစေတီပုံသည် ဘုရားတစ်ဆူ ဆွဲကိုရည်ညွှန်းခြင်းဖြစ်မည်ဟု ကောက်ချက်ချခဲ့၏။ ထိုကောက် ချက်များအရ ရှေးကျသောဘုရားတစ်ဆူကို စဉ်းစားကြပြန်သည်။ နှစ်ပေါင်းများစွာနှင့်ဆိုင်သောကိစ္စမို့ ပြီးစလွယ်မဆုံးဖြတ်ရဲသော် ငြား အရဲစွန့်၍ ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်။

ပန္နလေးတောင်ဖြစ်သည်။ ထိုသို့ဆုံးဖြတ်နိုင်ရန်အတွက် သမိုင်းမှတ်တမ်းများစွာကို ခေါင်းမူးအောင်ရှာဖွေခဲ့သည်။ ဝါသနာ

နေရာအနေအထားအရ ရမ်းသမ်းသတ်မှတ်ချင်းသာဖြစ်သော်လည်း ရင်ထဲမှာတော့ ခိုင်းမာနေလှပါသည်။

ဂျန်းဂျန်းဂျက်က စိတ်လှုပ်ရှားနေသော်ငြား ဂျက်ဂျက်ဂျန်းကတော့ သက်တောင့်သက်သာပင် အရိုင်းထဲ ကျကျနနထိုင်ကာ ရေခဲစိမ်းရေသန့်တစ်ဘူးကို စိမ်းပြေနပြေသောက်နေခဲ့သည်။ ထိုရေဘူးထဲမှရေသည် ချိုနေသလားဟုထင်ရသည်။ ဂျက်ဂျက်ဂျန်းသောက်နေပုံမှာ အရသာရှိလှပါသည်။

“ဂျက်ရာ၊ မင်းဟာကြီးက ဟုတ်ပါဦးမလား”

“စိတ်ရှည်စမ်းပါကွာ၊ နှင်တွေအများကြီးအကုန်ခံခဲ့ပြီးမှတော့ ပန်းတိုင်က သိပ်မဝေးတော့ပါဘူး”

“ဆယ့်နှစ်နာရီခွဲတော့မယ်ကွာ၊ လက်လည်းညောင်းနေပြီ။ မင်းတစ်လှည့်ထောင်ဦးကွာ”

“အဲဒီပေစာရွက်က မင်းခွဲမှိုရင်းနှီးတာကွာ၊ သန်းခေါင်ထက် ညဉ့်မနက်တော့ပါဘူးကွာ”

ရှည်စပြုနေပြီဖြစ်သော မှတ်ဆိတ်များကိုသပ်တင်ရင်း ဂျက်က ပျင်းရိပျင်းတွဲပြောသည်။ ဂျန်းကလည်း အားကျမခံမင် ဂျက်မြှောက်ပေးသည့်အတိုင်း ဆက်ကိုင်နေလိုက်သည်။

နေမင်းသည် တောက်လောင်နေရာမှ အရှိန်လျော့သွား

သည်။ နောက်ဆုံး မဟာပထဝီမြေကြီးအောက် ငုံ့လျှိုးလျှိုဝင်တော့မည့်အချိန်တွင် တင်းထားသောဂျန်း၏စိတ်များသည်လည်း ဘုန်းဘုန်းလဲပြိုကျသွားသည်။

ဂျန်းနှင့်ဂျက်တို့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အဓိပ္ပာယ်ပါပါကြည့်လိုက်ကြသည်။ သဘောကတော့ ဆက်လုပ်မှာလား၊ လက်လျှော့လိုက်မှာလားဆိုသည့်မေးခွန်းမျိုးဖြစ်သည်။

ဤသောဂျန်း၏အသံအရောင်သည် နေပူရှိန်ကြောင့် နီကျင်နေကုန်သည်။ စိတ်လျှော့လိုက်၍လားမသိ၊ ဒူးပင်မထောင်နိုင်တော့လောက်အောင် အင်အားတို့က ကုန်ဆုံးကုန်ရသည်။

“နန်းတွင်းထဲ ဝင်ကြဦးမလား”

“တစ်လထဲမှာ နှစ်ခါရောက်လို့တော့ ငါတို့ကို မသင်္ကာမှုနဲ့ ဖမ်းချုပ်မှာသေချာတယ်”

“ဒါဆိုငါတို့ဘာလုပ်ကြမလဲ”

“ဟိုတယ်ပြန်ရုံပေါ့ကွာ၊ မင်းက အရိုင်းထဲနေရလို့ မပင်ပန်းပေမယ့် ငါက မည်းတူးနေပြီကွာ”

“အနာခံတော့ အသာခံရတာပေါ့ကွာ”

“မြေကြီးထဲမှာ နေမှာပါ”

“သော်... မြေကြီးက ရှေးကြီးနေပြီလေကွာ။ မသဘာ

လိုက်ပုံများတော့ မြေတောင် ငါတို့အတွက်မရှိဘူး။ ဂျန်းဂျန်း
ဂျက်ဆိုပြီး ခဏလေးချွဲပြာဖြစ်သွားရော။ တကယ်တော့ လောက
ကြီးဆိုတာ အောက်ဆီဂျင်ရတုန်းခဏ လူကိုတန်ဖိုးထားတာပါ။
နောက်ဆုံးတော့ ဂျန်းဂျန်းဂျက်နောက်မှာ... ”

“မင်းနာမည်က ဂျန်းဂျန်းဂျက်ဆို၊ မင်းက မီးသဂြိုဟ်
စက်ကြီးပေါ့”

“ညစ်နေတာနော်၊ ထပ်မပွားနဲ့။ ရန်ပွဲတွေဖြစ်ကုန်မယ်။
မင်းနာမည်ကရော ဘာထူးလဲကွာ၊ ဂျက်ဂျက်ဂျန်းတဲ့။ မီးရထား
သံလမ်းပဲ”

“ဟေ့ကောင်! မင်းက ငါ့ကို အများအနင်းခံလို့ပြောချင်
တာလား”

“ဟုတ်တာကိုပြောတာကွာ၊ မခံချင်ရင် လဲသေလိုက်”

“ဟေ့ကောင်!”

ဒေါသတွေကိုယ်စီရှိနေကြသည်။ အလုပ်အကိုင်အဆင်
မပြေတာက တစ်မျိုး၊ တစ်နေကုန် နေပူထဲအနာခံနေရတာက
တစ်မျိုးနှင့် ဂျန်းရဲ့ဒေါသကို ဂျက်ကလည်း ဘယ်မှလေမလဲ။
ဂျန်းသာ ဒေါသကြီးတတ်သလား၊ မိမိလည်း ဒေါသကြီးတတ်
ပါတယ်ဆိုသောမာန်ဟုန်လေး ပြချင်လာသည်။

ဂျန်းသာ အရူးမထခဲ့ဘူးဆိုပါက ယခုအချိန် ရန်ကုန်၌
မိသားစုနှင့်အတူ သင်္ကြန်ကြိုဖို့ ပြင်ဆင်ပြီးနေလောက်ပါပြီ။ အခု
တော့ အရူးထတဲ့ဂျန်းကြောင့် အိမ်နဲ့ဝေးနေရသည်မှာ သုံးရက်
နှင့်နှစ်ည တိုင်ခဲ့ပါပြီ။

အမေ့လက်ရာ ရွှေတောင်ခေါက်ဆွဲကိုလည်းလွမ်းသည်။
မနက်တိုင်း အသံစာစာနှင့် ညံ့ပွက်နေတတ်သည့်ညီမလေး မိုး
သက်ကြွေကိုလည်းလွမ်းသည်။ မသိအောင် ခိုးသောက်ရသည့်
အဖေ့ရဲ့လက်ဖက်ရည်စိမ်းကိုလည်း လွမ်းသည်။ ဒါတွေက ဂျန်း
ကြောင့်၊ ဂျန်းကို ဂျက် စိတ်မတိုဘဲရှိပါ့မလား။

ထို့ကြောင့် ဂျန်း၏အကြည့်စူးစူးနှင့် ဂျက်၏အကြည့်
နူးနူးတို့သည် လမ်းခုလတ်၌ ပြင်းပြွတ်တိုက်ခိုက်မိကြသည်။ တစ်
သောက်အင်္ကျီလည်ပင်းကို တစ်ယောက်က စွဲမြဲစွာ ဆုပ်ကိုင်ထား
ကြသည်။ ချိန်ရွယ်ထားသောလက်သီးများသည်လည်း ပြိုလုလု
နုနုတိုင်းတစ်ခုနယ် အားယူနေကြသည်။

“ဟေ့လူတွေ၊ တော်ကြတော့”

ဂျန်းရော ဂျက်ပါ လှည့်ကြည့်လိုက်ကြသည်။ အသံက
ခြေသလောက် လူကသေးနေသည့် ကေးလောင်ဖြစ်သည်။

“ဟင်! ကေးလောင်”

ထိုအသံသည် ပြိုင်တူထွက်ပေါ်လာသည်။ ကေးလောင်သည် သူ့ကိုအနားသို့ တဖြည်းဖြည်းတအေးအေးနှင့် တရွေ့ရွေ့လျှောက်လာ၏။ ကေးလောင်၏အပြုံးများသည် ကြည်စင်ရှင်းသန့်နေသည်။ မျက်လုံးများသည် ပညာရှိအသွင်ဆောင်၏။

သို့သော် ကေးလောင်၏အသက်သည် ဆယ့်တစ်နှစ်ဖြစ်သည်။

အခန်း [၃]

အန်ကယ်ဂျက်ရော၊ အန်ကယ်ဂျန်းရော တော်ပါတော့၊ အန်ကယ်ဂျက်တို့အိမ်က ဖုန်းဝင်တယ်။ သင်္ကြန်အကြိုနေ့ကို အိမ်အရောက်ပြန်ခဲ့ပါတဲ့။ အန်ကယ်ဂျန်းတို့အိမ်ကရောပဲ”

လူကြီးလေးတစ်ယောက်လိုပြောနေသော ကေးလောင်ကြောင့် ဂျန်းရောဂျက်ပါ ကေးလောင်ကို မမှိတ်မသုန်စိုက်ကြည့်ခြင်းသွားသည်။ ကေးလောင်က ပိရီသောနှုတ်ခမ်းပါးလေးတစ်လွှာကို လျှာဖျားလေးနှင့်သပ်တင်နေသည်။ မသိသူများဆိုပါက ခေတ်သစ်မဟော်သဓာဟု ယုံမှားထင်မှတ်ပေလိမ့်မည်။

“ပြန်လိုက်တာကောင်ငယ်တယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော့်ရဲ့တွက်ဆချက်အရဆိုရင် ဒီမြေမှာမဖြစ်နိုင်ဘူးဗျာ၊ သဲလွန်စတစ်ခုကိုပဲ ခုလာ

နိုင်မယ်”

“သဲလွန်စ... ဟုတ်လား”

သံပြိုင်ပေါ်ထွက်လာခြင်းဖြစ်သည်။

ကေးလောင်က လက်ကိုဟန်ပါပါပိုက်ပြီး တစ်တောင်
လောက်မြင့်သောအိပ်ရာပေါ်သို့ ဘုန်းခနဲလှဲချလိုက်သည်။ ဂျန်း
ရော ဂျက်ပါ ကေးလောင်ဘေး၌ စုပြုံသွားရပြန်သည်။

“ဘယ်မှာလဲ၊ ဘယ်နေရာမှာလဲ”

ကေးလောင်ကို ကလေးတစ်ယောက်ဆိုပြီး လျှော့တွက်
လို့မရမှန်းသိ၏။ ကေးလောင်သည် ဖခင်၏သွေးပါသူပီပီ ဗေဒင်
ပညာရှင်၌ ပါရမီရှင်လေးဖြစ်သည်။ ဖခင်နှင့် ရှစ်နှစ်တာလုံး တပူး
တွဲတွဲနေခဲ့သည့်အတွက် ပါဠိများနှင့် အခြားသောရှေးစာပေများ
ကိုနှစ်သက်သည်။ သို့သော် ကေးလောင်၏အားနည်းချက်က အင်္ဂလိပ်
စာကို အေ၊ ဘီ၊ စီ၊ ဒီကိုပင် တစ်လုံးချင်း သင်ကြားနေရခြင်း
ဖြစ်သည်။

ကေးလောင်သည် ဉာဏ်ထိုင်းသူဟုလည်းမဆိုသာပါ။
တလွဲဆံပင်ကောင်းသူဟုလည်း ပြော၍မရ။ သို့သော် မြန်မာစာ
တွင် တစ်ဖက်စွန်းထိ အားသန်ပြီး အင်္ဂလိပ်စာတွင် အစွန်းရောက်
ထုံထိုင်းနေခြင်းကတော့ အံ့သြစရာဖြစ်၍နေသည်။ ထိုအရာကပဲ

ကေးလောင်၏ဆွဲဆောင်မှုဟုဆိုရမလားပင်။ ကေးလောင်ကို ဂျန်း
ရောဂျက်ရော စိတ်ဝင်စားခဲ့ရသည်က ထိုအချက်ဖြစ်သည်။

ကေးလောင်သည် ရွာငယ်လေးတစ်ရွာမှ ဗေဒင်ဆရာ
တစ်ဦး၏သားဖြစ်သည်။ ဂျန်းနှင့်ကေးလောင် သိခဲ့သည်မှာ နှစ်
နှစ်ကျော်မျှကြာခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ ဂျန်းနှင့်ကေးလောင်တို့ တွေ့ဆုံခဲ့
ပုံမှာ ဆန်းပြားသည်။

ဂျန်းသည် ရှေးဟောင်းပစ္စည်းများ စုဆောင်းရသည်ကို
ဝါသနာထုံ၏။ ရှေးယဉ်ကျေးမှုများရှိရာ နယ်မြေများကိုလည်း
စိတ်ဝင်စား၏။ တစ်နေ့တွင် ဂျန်းက ဘုရင့်နောင်မင်းတရားကြီး
ဟူ၍ ဖြစ်ပေါ်ခဲ့ရာ တောင်မြို့သို့ရောက်ရှိခဲ့သည်။

ထိုမြို့၌နေထိုင်ပြီး ပြတိုက်များကိုလေ့လာစဉ် ဟိုတယ်
၌မတည်းခိုဘဲ ဘုန်းကြီးကျောင်း၌ တည်းခိုဖြစ်ခဲ့သည်။ ထိုအချိန်
က ဘုန်းကြီးကျောင်းတွင် အလှပွေးငါးကန်တူးဖော်နေချိန်ဖြစ်
သည်။ ထိုကန်ကြီးတူးရင်း မြေကျင်းတူးအလုပ်သမားများက မြေ
ကြီးအောက်၌ အုတ်ကျိုးအုတ်ပဲများကိုတွေ့ခဲ့သည်။

ဂျန်း စူးစမ်းခဲ့သည်။ ညအိပ်နေစဉ်လည်း တစ်ချိန်က
ထွန်းပြောင်ခဲ့မည့်တောင်ငူရွှေနန်းတော်ကြီးကိုသာ မြင်ယောင်နေ
မိသည်။ ထိုညက လသာသည်။ ထို့ကြောင့် အိပ်မပျော်နိုင်တော့

၍ တူးလက်စကန်နားသို့ လမ်းလျှောက်ထွက်လာခဲ့သည်။ မြေစာများပေါ်သို့ မတ်မတ်ရပ်ခဲ့သည်။ အင်မတန်ကြီးသော ရှေးအုတ်ခဲကြီးတစ်ချပ်ကို ခလုတ်တိုက်မိခဲ့သည်။ ခြေမ ကွဲသွားသည်။

မိမိခြေထောက်နာကျင်ရသောကြောင့် စိတ်ဆိုးဆိုးပင် ထိုအုတ်ခဲကြီးကို ခပ်လှမ်းလှမ်းသို့ပစ်လိုက်ရာတွင် အုတ်ခဲသည် ကျိုးကျေသွားပြီး အုတ်ခဲအကွင်းမှ အရာကပ်ခုထွက်ကျလာ၏။ ခြေထောက်အနာကိုပင် မေ့လျော့သွားလောက်အောင် ထိုအရာကို ပြေးကောက်မိ၏။

ထိုအရာသည် ပေရွက်တစ်ခုဖြစ်နေသည်။ ဂျန်းဝင်းသာ သွားသည်။ ထိုပေစာရွက်ကို အင်္ကျီထဲမလုံတလုံဖွက်ပြီး ကျောင်းဆောင်တံသို့ ပြန်ဝင်ခဲ့သည်။ ဖယောင်းတိုင်မီးထွန်းပြီး ထိုပေစာရွက်ကို တစ်ညလုံးထိုင်ကြည့်ခဲ့သည်။ အဖြေမပေါ်ချေ။

ဂျန်းစိတ်ထဲ တွေးမိသည်။ အခြားသောအုတ်ချပ်များတွင်လည်း ဒီလိုပေစာရွက်များရှိနိုင်ဦးမလားဟူ၍ဖြစ်သည်။ ထိုစိတ်ကြောင့် တောင်မြို့တွင် တစ်လတာမျှ သူနေထိုင်ဖြစ်သွား၏။ တူးဖော်ရေးတွင် နေ့စဉ်ရက်ဆက် ပိုင်းကူလုပ်ကိုင်ပြီး ထူးခြားမှုကို စနည်းနာနေသည်။ သို့သော် အခြားသောအုတ်ချပ်များသည် ရိုးရိုးသာမန်အုတ်ချပ်များသာဖြစ်နေ၏။

ဂျန်းပျော်ရွှင်သွားသည်။ ထိုပေစာရွက်ကို ရင်ဝယ်ပိုက်ပြီး ရန်ကုန်မြေသို့ တိတ်တဆိတ်ပြန်လာခဲ့သည်။ ပြီးနောက် ထိုပေစာရွက်မှ ဘာမှန်းမသိသောစာလုံးများကို နေ့ရောညပါ လေ့လာသည်။

သမိုင်းသုတေသနဌာနကို ချောင်းပေါက်မတတ်သွားသည်။ ရှေးစာပေတတ်ကျွမ်းသူထံ ချဉ်းကပ်သည်။ ထိုပေစာရွက်မှစာများကို မိတ္တူဆွဲပြီးဖတ်ကြားစေသည်။ သို့သော် ထိုစာလုံးများကို မည်သူမျှမသိပါချေ။

ဂျန်း စိတ်ဓာတ်ကျခဲ့ရသည်။ တစ်ယောက်တည်း ကျိတ်ကြံနေသည့်ကိစ္စမို့ တစ်ယောက်တည်းလမ်းလျှောက်နေခဲ့သည်။ ဇရာတာကိုမှ ပိုပြီးလိုချင်နေတတ်သောလူသဘောကြောင့် မည်သူ့မှ မဖတ်တတ်သောထိုစာကို ပို၍စိတ်ဝင်စားလာသည်။

ဂျန်း၏ဝိရိယကြောင့် ထိုစာရောက်ရှိပြီး တစ်နှစ်အကြာတွင် ပါမောက္ခကြီး ဦးဒေါ်နှင့်ဆုံခဲ့ရသည်။ ဦးဒေါ်မှတစ်ဆင့် ဆရာကြီး ဦးဝဏ္ဏဉာဏ်၏စာအုပ်ကိုဖတ်ခွင့်ရခဲ့သည်။ ဂျန်း အားထက်သွားရသည်။ ထိုပေစာရွက်မှစာအမျိုးအစားကို ထိုစာအုပ်တွင် တွေ့လိုက်ရသောကြောင့် ကျနေသောစိတ်ဓာတ်များက ပြန်ထည်ပြည့်ဝလာသည်။

ထိုစာလုံးကလေးများ၏သမိုင်းကို ဦးဒေဝါက မှတ်မိသလောက် ရှင်းတမ်းထုတ်လိုက်သောအခါ ဖြစ်တည်ရာသည် ရှမ်းပြည်နယ်ဖြစ်လာ၏။ ဆရာကြီး ဦးဝဏ္ဏဉာဏ်သည် ရှမ်းပြည်နယ်မှဖြစ်ပြီး ဆရာကြီး၏မိသားစုများသည်လည်း ရှမ်းပြည်နယ်တွင် နေထိုင်လျက်ရှိနေကြောင်းသိရသည်။

ထိုစာကို လက်ရှိမျိုးဆက်များက ဖတ်တတ်ဦးမည်ဟု ယူဆသလားဟုမေးသောအခါ ဖြစ်နိုင်ချေက ရှစ်ဆယ်ရာခိုင်နှုန်း ဖြစ်နေသည်။ မြန်မာပညာရှိကြီးများသည် မိသားစုအမွေကိုလက်ဆင့်ကမ်းမျိုးစေ့ချလေ့ရှိသည်ဟု ဦးဒေဝါက ရှင်းပြပြောဆိုခဲ့၏။ ထိုစကားကြောင့်ပင် အားမာန်အပြည့်နှင့် တစ်ချိန်က မြန်မာမင်းများ တန်ခိုးအာဏာထွန်းတောက်ခဲ့သော အင်းဝနေပြည်တော်သို့ စိုင်းပြင်းခဲ့ပြန်သည်။

လေယာဉ်နှင့်တစ်ကွေ့ ကားနှင့်ဟစ်ပြန် စုံစမ်းမေးမြန်းသောအခါ နောက်ဆုံး၌ တောင်နီဆိုသောရွာလေးသို့ရောက်လာခဲ့သည်။ ရက်ပေါင်းနှစ်ဆယ်ခရီးဆက်ရ၍ လူမှာလည်း နုံးခွေနေသည်။ သို့သော် တိကျသောလိပ်စာရခဲ့ပြီမို့ အားမာန်နှင့်ပြေးလွှားခဲ့ရာတွင် ရင်ဘတ်ကိုဆောင့်ကန်သလို ခံစားလိုက်ရ၏။

ဆရာကြီး ဦးဝဏ္ဏကျော်၏တစ်ဦးတည်းသော ကျန်ရစ်

သောမျိုးဆက်ဖြစ်သည့် ကိုအောင်ညိုမီးသည် တစ်ဦးတည်းသော သားလေးတစ်ယောက်ကို စိတ်ချလက်ချထားရစ်ခဲ့ပြီး ဘဝတစ်ပါးသို့ထွက်ခွာသွားသည်။

“ဒီနေ့ရက်လည်ပါ”တဲ့လေ။

ဂျန်း ချုံးပွဲကျငါးကြေးခဲ့သည်။

ကိုအောင်ညိုမီး၏အသက်ကို တစ်ရက်မျှ တစ်နာရီမျှ မီလိုက်ချင်ပါသည်။ ဂျန်း၏အဖြစ်က ခဲလေသမျှ သဲရေကျခဲ့ရသော်လည်း ကျန်နေရစ်သော ကိုးနှစ်သားလေးကို သနားသောကြောင့် အသုဘရက်လည်၌ ငွေအင်အားဖြင့် တတ်နိုင်သလောက် ကူညီခဲ့သည်။

ကေးလောင်နှင့်ဂျန်းသည် ရေစက်ဟုပြောရမလားပင်။ ကေးလောင်သည် ဂျန်းအနား ကပ်နေခဲ့၏။ ဂျန်းသည် အသက်နှစ်ဆယ့်ခြောက်နှစ်အရွယ်လူမျိုးလူလွတ်တစ်ယောက်မို့ ကလေးကလည်း ကေးလောင်ကို ဘုန်းကြီးကျောင်းပို့ရန်စီစဉ်ကြသည်။ ဂျန်းစိတ်မကောင်းဖြစ်ရသည်။ ကေးလောင်ကိုသနားသော်လည်း မွေးစားဖို့အထိတော့ သူ မရူးမိုက်ပေ။

မျှော်လင့်ချက်မရှိတော့သည့်အခြေအနေမို့ သူပြန်ဖို့ပြင်ဆင်နေချိန်တွင် သူ့အနားသို့ ကေးလောင် ရောက်လာခဲ့သည်။

သူကလည်း ကလေးမို့ အမှုမဲ့အမှတ်မဲ့ပင် ပေစာရွက်ကိုနေရောင်တွင် ထောင်ကြည့်သည်။

“မင်းက တန်ဖိုးရှိမှန်း ငါသိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကွင်းဆက်က ပြတ်သွားပြီဆိုတော့ ငါနဲ့ကံဇာတာမပါဘူးလို့ပဲ ယူဆရတော့မှာပေါ့”

စိတ်ပျက်အားလျော့စွာ တစ်ယောက်တည်း ဆိုညည်းမိသည်။ ကေးလောင်သည် ထူးဆန်းစွာပင် ထိုပေရွက်ကို သူ့လက်ထဲမှ ဆတ်ခနဲဆွဲယူပြီး နေရောင်တွင်ထောင်သည်။ ပြီးနောက် ပီပီသသပင်ဖတ်၏။

“သာသနာတော်နှစ် ၂၅၅၇-၅၈... မြန်မာသက္ကရာဇ် ၁၃၇၅-၇၆ခုနှစ် တန်ခူးလပြည့်နေ့...”

ဂျန်းလန့်သွားသည်။ ကေးလောင်ကို မှင်တက်စွာကြည့်ခဲ့မိသည်။ ကေးလောင်က ရိုးသားဖြူစင်သူမို့ ပြူးကြောင်ကြောင် မျက်လုံးများဖြင့်သာ ဂျန်းကိုမမှိတ်မသုန်စိုက်ကြည့်နေသည်။

ဂျန်းသည် ကေးလောင်ကိုပွေ့ဖက်ကြင်နာမိခဲ့သည်။ ပြီးနောက် ကေးလောင်ကိုမွေးစားမည်ဟုပြောကာ ရပ်ကွက်လူကြီးများထံတွင် စာချုပ်စာတမ်းနှင့် ဘရားဝင်ခေါ်ယူခဲ့သည်။ ရန်ကုန်ပြန်ရောက်သောအခါတွင် ဖခင်ဖြစ်သူ ဦးစောနှင့်ပြဿနာဖြစ်ခဲ့

သည်။ ဦးစောက သူဌေးကြီးပီပီ ဇယားလာရှုပ်သူ မည်သူ့ကိုမျှ ထက်သင့်မခံနိုင်ပေ။ ထို့ကြောင့် နောက်ဆုံးတွင် ဂျန်းက ကေးလောင်ကို အလုပ်သမားများနေရာအနောက်ဘက်ရှိ တန်းလျားတွင် အခန်းတစ်ခန်း၌ထားခဲ့သည်။

ကေးလောင်က ရိုးသားပြီး လိမ္မာပါးနပ်သူဖြစ်၍ နေထိုင်ရင်း ကေးလောင်အပေါ် ဂျန်းချစ်လာမိသည်။ အင်မတန်ပြောဆိုဆုတ်သောဂျန်းသည် ကေးလောင်၏စကားများကိုတော့ နားထောင်လာသည်။ ကေးလောင်က တဖြည်းဖြည်း ဂျန်းဘဝကို သွမ်းမိုးလာသောကြောင့် သူဌေးကြီးဦးစောသည် ကေးလောင်တို့ခင်လာသည်။

အမြဲခရီးထွက်နေပြီး စီးပွားရေးကိစ္စများကို စိတ်မဝင်စားသောဂျန်းကို ဦးစောစိတ်ပျက်နေသည်မှာ ကြာခဲ့ပါပြီ။ ခရီးထွက်ရဟုအမိန့်ထုတ်ထားလျှင် ဘယ်အချိန်ထွက်သွားမှန်းမသိသောဂျန်းကို ကေးလောင်နှင့်ချုပ်ကိုင်၍ရလာသောကြောင့် ကေးလောင်မှာ ထိုအိမ်ကြီး၌ တဖြည်းဖြည်းနေရာရလာ၏။

ကေးလောင်နှင့်ဂျန်းတို့သည် ရှေးဟောင်းပစ္စည်းများအကြောင်း မကြာခဏပြောဖြစ်ကြသည်။ ကလေးဆိုသော်ငြား ဂျန်းသည် ကေးလောင်ကိုအထင်ကြီးသည်။ ကေးလောင်သည်

ပညာရှိမှူးမှူးဆင်းသက်လာသူပီပီ ငယ်ရွယ်သော်ငြားလည်း ရှေးစာများ၊ ပါဠိများတွင် ထူးချွန်သည်။ ရှေးဘုရင်များအကြောင်းကို ဒဏ္ဍာရီဆန်ဆန်ပြောနိုင်သည်။ ကေးလောင်သည် အပြောအဆို ဘာသာရပ်၌ တစ်ဖက်ကမ်းခတ်အောင် ပြောနိုင်သူဖြစ်၍ ဂျန်းချီးကျူးမိသည်။

ဂျန်းတစ်သက်တာ ရှာဖွေခဲ့သောပါတနာမျိုးသည် ကိုးနှစ်သားအရွယ် ကေးလောင်ဖြစ်နေ၏။ ကေးလောင်နှင့်ဂျန်းတို့သည် ရှေးစကားများ၊ ရှေးစာများ၊ ရှေးဘုရင်များအကြောင်းနှင့် အချိန်ကုန်လာပြီးကာမှ ဘွားခနဲ ဂျက်ပေါ်လာသောအခါတွင်မူ အင်အားတောင့်သွားကာ တစ်ခန်းရပ်ထားသောဇာတ်ရှုပ်ကို ဆက်ကကြပြန်လေသည်။

ဂျန်းတို့ဘေးအိမ်သို့ပြောင်းလာသော ဂျက်တို့မိသားစုသည် ဂျန်းတို့မိသားစုနှင့် ရှေးစက်ပါသည်ဟုထင်သည်။ ဂျန်း၏ညီ မုတ်သုန်နှင့် ဂျက်၏ညီမ မိုးသက်ကြွေတို့ မေတ္တာမျှကြပြီး နှစ်ဖက်ဆွေမျိုးတော်ကြံ့ဖြစ်လာသည်။ ဂျန်းနှင့်ဂျက်ကလည်း ဝါသနာတူကြသည်။

လူတူချင်းတွေ့သွားသောအခါတွင် ဂျန်းနှင့်ဂျက်တို့၏ အရူးသည် ရင့်သည်ထက် ရင့်လာခဲ့ကြသည်မှာ ယခု မန္တလေး

တောင်ပေါ်သို့ပင် ခြေရာရှုပ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်တော့သည်။ ယခုလည်း မန္တလေးတောင်ပေါ်မှပြန်ဆင်းလာပြီး ဟိုတယ်၌ အနားယူနေကြခြင်းဖြစ်သည်။

“အန်ကယ်တို့ သတိထားမိလား”

“ဘာလဲကွ၊ မင်းဟာက အစမရှိအစိုးမရှိ”

“နေက အနောက်ဘက်ကို ဝင်သွားတယ်လေ”

“အဲဒါ မင်းပြောမှလားကွ၊ တစ်ကမ္ဘာလုံးသိတယ်”

“နေတွေယဲမှာ နဂါးက ဘာကိုရည်ညွှန်းတာလဲ”

“စနေလေ”

“မန္တလေးတောင်ပေါ်ကကြည့်ရင် နေက စနေထောင့်တို့ ဝင်သွားတယ်လို့မထင်ဘူးလား”

ဂျန်းရောဂျက်ပါ မျက်လုံးအရောင်များ တောက်ပလာကြသည်။

“အဲဒီတော့”

“ကျွန်တော်တို့လိုက်နေတဲ့အရာက ဘုရားတစ်ဆူဆူရဲ့ စနေထောင့်မှာရှိမှာပေါ့ဗျ”

“ဟေ!”

“မင်းပြောတော့လည်း ဟုတ်သလိုလိုတော့ရှိသား”

၃၈ ❀ ထိန်ခိုင်

“ကဲ! . . ဒါဆို သာသနာတော်သက္ကရာဇ် ၂၅၅၇-၅၈၊
မြန်မာသက္ကရာဇ် ၁၃၇၅-၇၆ ခု၊ တန်ခူးလပြည့်နေ့ဆိုတာက
ရောကွာ”

“အဲဒီနေ့မှမရောက်သေးတာ၊ အဲဒီနေ့ရောက်တော့ သိ
ရမှာပေါ့ဗျ”

ကေးလောင်က လူကြီးလေးတစ်ယောက်ပမာပင် ခေါင်း
အုံးပေါ် လှဲချရင်းပြောသည်။ ပြီးနောက် စားပွဲပေါ်မှအိုင်ပက်လေး
ကိုဆွဲယူပြီး ရိုက်ထားသမျှသောပုံကလေးများကို ကြည့်နေ၏။

“ဟင်! အန်ကယ်တို့၊ ဒီမှာဘာကြီးလဲ”

ကေးလောင်ညွှန်ပြရာသို့ ကြည့်လိုက်ကြသည်။ ပေစာ
ရွက်သဏ္ဌာန်တည်ဆောက်ထားသော အမိုးပါးတစ်ခုကိုတွေ့ရ
သည်။ ထိုအရာကို အနီးကပ်ဆွဲကြည့်သည်။

“ချစ်သောတောင်ငူ၊ ဤစာခွေ ဘယ်သူတွေ့နိုင်အံ့၊
ဤအရာ ဘယ်သူမြင်နိုင်အံ့၊ နောင်လူများသိခဲ့သည်ရှိသော် မြင်
ခဲ့သည်ရှိသော် ရေစက်ပါ၍ယူစေသော် . . .”

ကေးလောင်ဖတ်ပြသောအရာကို နှစ်ယောက်သား တအံ့
တဩနားထောင်နေကြသည်။

“သာသနာတော်နှစ် ၂၅၅၇-၅၈၊ တန်ခူးလပြည့်တဲ့”

သထုံခိုင်းရပ်စ် ❀ ၃၉

“ဟင်!”

အာမေဇိုတ်သံကြီးအဆုံး၌ အရာအားလုံးသည် တိတ်
ဆိတ်ခြောက်ခြားကုန်သည်။

❀ ❀ ❀

အခန်း | ၄ |

သင်္ကြန်ဟောဆိုတာနဲ့ အလိုလိုပျော်နေပြီဖြစ်သော မြန်မာ
 ဘွဲ့အိမ်နားလုံးသားသည် အေးသောရေကို တောင့်တကြကုန်၏။
 နတ်ငါးနာရီထိုးသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် မိုးသက်ကြွေ၏မျက်လုံး
 များသည် အလိုလိုပွင့်နေပြီဖြစ်သည်။

ဒီနေ့သင်္ကြန်အကြိုနေ့ပါလားဆိုပြီး သိနေတဲ့ခံစားချက်
 က ရှုရှိုက်ရသောနေ့လေပြည်ကို သင်းထုံသလိုခံစားလာရစေ၏။
 တစ်ခန်းလုံး အေးစိမ့်နေအောင်ပိတ်ထားသော အဲယားကွန်းကို
 ဘုတ်ခနဲအသံမြည်သွားအောင် ပိတ်ပစ်လိုက်၏။

ကာထားသောခန်းစည်းစကို ကြိုးစဆွဲပြီး ဖယ်ချလိုက်
 သည်။ ကျေးဇူးမဟုတ်သော်ငြား၊ ပန်းပိတောက်မဟုတ်သော်

ငြား မြင်ကွင်းက ရှင်းကြည်ပြီး လှပနေ၏။ နေ့သစ်သည် ရေ နံ့သင်းသင်း လန်းဆန်းနေသည်။

ဒီနေ့ သင်္ကြန်ရောက်ပြီဆိုသောအသိကြောင့် နှလုံးသား တစ်ခြမ်းသည် နွေးထွေးပျော်ရွှင်နေ၏။ မနက်ဆယ်နာရီတွင် ရေ ကစားမဏ္ဍပ်ဖွင့်ပွဲလုပ်မည်။ ထိုအချိန်၌ သင်္ကြန်ကို မင်္ဂလာရှိ သွားစေရန် မင်္ဂလာရှိသောသင်္ကြန်ဆိုသည့်သီချင်းကို ပတ်ဝန်းကျင် ညံ့ပွက်သွားသည်အထိဖွင့်မည်။ တစ်ဆက်တည်း ဖျော်ဖြေရေး အစီအစဉ်များကိုပါ ထည့်သွင်းသွားမည်။

နေ့လယ်တစ်နာရီထိုးလာပါက ဖျော်ဖြေရေးမဏ္ဍပ်ကို ခေတ္တနားပြီး နေ့လယ်စာစားမည်။ ပြီးနောက် မြို့တစ်ပတ် ကား ဖြင့်လှည့်မည်။ ဘယ်နေရာမှ ဘယ်သူတွေက ဘာတွေကိုလုပ် နေကြပြီလဲဆိုတာမျိုး စူးစမ်းမည်။ အခုတော့ ရေချိုးမည်။ မနက် စာစားမည်။ ပြီးနောက် ဖေဖေနှင့်မေမေ့ကို ဦးဦးဖျားဖျား ရေ ကန်တော့မည်။ ပြီးနောက် ကိုကို။

သူမအတွေးများ ရပ်တန့်သွား၏။ လွန်ခဲ့သောငါးရက် ခန့်က ကိုကို ရေးကြီးသုတ်ပြာဖြင့် ခရီးထွက်မည်ဟု ပြောသွား သည်။ ကိုကိုပြန်ရောက်ပြီလား။ ရောက်နေလောက်မှာပါ။ ဖေဖေ ကိုဆိုလျှင် အသည်းခိုက်အောင်ကြောက်သော ကိုကိုက ဖေဖေ

အာဏာကိုတော့ လျစ်လျူရှုမည်မဟုတ်ကြောင်း ခိုးသက်ကြွ သိနေသည်။ ကိုကိုက ရိုးရိုးမေ့ရှုသောသမိုင်းနှင့် ကျောင်း ပြီးသည်။ ကျောင်းပြီးသောအထိန်းအမှတ်အဖြစ် သူငယ်ချင်းများ နှင့်အတူ တကောင်းမြို့သို့သွားလည်ခဲ့သည်။

ကိုကိုသည် သာမန်အားဖြင့် လိမ္မာပြီးဖော်ရွေသောလူ စာပေယောက်ဖြစ်၏။ ကျောင်းပြီးပါက စက်မှုတွင် စီးပွားရေးပညာ ဆက်သင်ပြီး ဖေဖေလုပ်ငန်းများကို လေ့လာသင်ယူရန် ဖေဖေ နှင့် အစောကတည်းက သဘောတူညီမှုယူထားပြီးဖြစ်သည်။ သို့ သော် မရောက်ဖူးသည့်တကောင်းမြို့ကိုရောက်ခဲ့ပြီး ပျူစောလီး ခ်အဆောင်လည်ဆွဲကို မထင်မှတ်ဘဲရခဲ့ရာကစပြီး ကိုကို၏ကာ နိုက်တာသည် လုံးဝပြောင်းလဲသွားသည်။ ထိုအဆောင်မှတစ်ဆင့် ဆက်စပ်ပြီး ပျောက်ကွယ်နေသောမြို့ဟောင်းကြီးကို တူးဖော် တွေ့ရှိရ၍ နိုင်ငံတော်မှဂုဏ်ပြုခြင်းကို ခံခဲ့ရသည်။ ကိုကို၏ရှူး သွပ်မှုသည် ထိုမှတောင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ကိုကို၏ရှူးသွပ်မှုကို အလိပ်ရှိသူမှာ ဖေဖေဖြစ်သည်။ ကိုကိုနှင့်ဖေဖေသည် မကြာခဏစိတ်ပန်းရသည်။ စီးပွားရေး လောကတွင် အောင်မြင်မှုရရှိနေသောဖေဖေသည် တစ်ဦးတည်း သောသားဖြစ်သူ ကိုကိုကို စီးပွားရေးသမားကောင်းအဖြစ် ဖေဖေ

အနီကအရာကို ဆက်ခံစေလိုသည်။ ကိုကိုသည်လည်း ငွေဆိုတာ မျိုးကို မရှားသွင်းဘဲ တိမ်မြုပ်ပျောက်ကွယ်နေသောရှေးပစ္စည်းများ ကိုသာ ရှာဖွေဖော်ထုတ်ချင်နေသည်။

သို့သော် ဘာအကြောင်းကြောင့်မှန်းမသိ၊ ကိုကိုဟာ ပစ္စည်းရှာဖွေခြင်းကိုစွန့်လွှတ်ပြီး ဖေဖေအလုပ်ကိုသာ ကူညီလုပ် ကိုင်တော့မည်ဟု မိုးသက်ကြွေကိုပြောလာချိန်တွင် မိုးသက်ကြွေ သည် မှတ်သန်နှင့် ချစ်သူပူပူနွေးနွေးဖြစ်ခါစဖြစ်သည်။ အိမ်ချင်း ကပ်လျက်ဖြစ်သောကြောင့် မှတ်သန်နှင့်မိုးသက်ကြွေကိုအကြောင်း ပြုကာ မှတ်သန်၏အစ်ကို ဂျန်းဂျန်းဂျက်နှင့် ကိုကိုတို့တွဲမိသွား ကြသည်။

ထိုအခါမှာတော့ အင်အားတောင့်သွားသောကိုကိုသည် မူလနေရာသို့ပြန်ရောက်သွားပြီး ဆွဲထုတ်၍ပင်မရနိုင်တော့လောက် အောင် ပစ္စည်းရှာဖွေရေးတွင် နစ်မြုပ်သွားတော့၏။ ဖေဖေနှင့် ကိုကိုဆုံကြလျှင် မိုးသက်ကြွေနှင့်မေမေတို့ ရင်တမမနှင့် ဘုရား တနေရ၏။ ဖေဖေကလည်း လူမှန်ကြီးဖြစ်သလို ကိုကိုကလည်း မိမိယုံကြည်ချက်ကို ကိုးကွယ်သည့်လူမျိုးဖြစ်သည်။ အခုလည်း ဖေဖေက ဗီတိုဆန်သောအာဏာဖြင့် ကိုကိုကို အကြံပေးနေရောက် ပြန်ရန် အမိန့်ပေးခဲ့သည်။

မိုးသက်ကြွေ စိတ်ပူမိ၏။ ကိုကိုသာ အကယ်၍ရောက် လောပါက အတွေးထဲပျော်စရာကောင်းနေသော သင်္ကြန်အကြို နေသည် ပြဿဒါးဖြစ်သွားနိုင်သည်လေ။ ထို့ကြောင့်ပင် ရေမချိုး နိုင်သေးဘဲ မျက်နှာချင်းဆိုင်အခန်းသို့ မိုးကြောင်မိုးဝက်လာခဲ့ပြန် သည်။ တံခါးရွက်ကို နားနှင့်ကပ်ပြီး အတွင်းထဲမှအသံကို အာရုံ စိုက်သည်။ အသံသည် တိတ်ဆိတ်နေ၏။

ကြီးမားသောအိမ်ကြီးမို့ မိသားစုချင်းပင် တစ်ယောက် ကိုတစ်ယောက် အာရုံပြုနိုင်ဖို့ ခက်ခဲလှသည်။ ဖေဖေကလည်း သူ့လုပ်ငန်းကိစ္စများနှင့် မအားလပ်နိုင်သလို မေမေကလည်း သူ့ ရွှေဆိုင်ကိစ္စနှင့် အားတယ်ဆို၍မရှိချေ။ မိုးသက်ကြွေကလည်း သင်တန်းပြေးရ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့အချိန်ဖြုန်းရနှင့် အိမ်ကပ်တယ် ဟူ၍မရှိ။ ဒါကြောင့် ကိုကိုက ဘာတွေလုပ်ပြီး ဘယ်တွေ ခြေလှမ်း နေတယ်ဆိုတာ သိနိုင်ဖို့ခက်ခဲလှသည်။ ပြီးတော့ စိတ်မဝင်စား တာလည်းပါမည်။ ကိုကို၏လုပ်ရပ်များသည် ရူးကြောင်ကြောင် နိုင်သည်ဟု မိုးသက်ကြွေတွေးသည်။ ဒီလိုတိုးတက်နေတဲ့ခေတ် ကြီးမှာ တိမ်မြုပ်နေတဲ့ပစ္စည်းမှန်သမျှ တူးဖော်ပြီးလောက်ရော သေး။

“ကိုကို... ကိုကို”

အသံပြုကာ တံခါးလက်တံကိုဆွဲလှည့်သည်။ တံခါးဖွင့်သွားသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် အခန်းတွင်းသို့ဝင်လာခဲ့သည်။ ဝင်ဝင်ချင်း ကိုကိုကို ငုတ်တုပ်ကြီးတွေ့လိုက်ရ၏။ ရေချိုးပြီးစမို့ ကိုကိုနားထင်စပ် ဆံနုလေးများသည် စိုထိုင်းထိုင်းဖြစ်နေ၏။

“ကိုကို... ဒီလောက်ခေါ်နေတာ ဘာလို့မထူးတာလဲ”

မိုးသက်ကြွေက ဒီလောက် စူစူအောင့်အောင့်ပြောနေသည့်ကြားမှ ကိုကိုအိအာရုံများသည် မိုးသက်ကြွေဆီရောက်မလာဘဲ ဘာမဟုတ်တဲ့အိုင်ပက်ကိုသာ ရောက်နေ၍ ကိုကိုလက်ထဲမှ စာအုပ်တစ်အုပ်အရွယ်အိုင်ပက်ကို ဆွဲယူလိုက်သည်။

မန္တလေးတောင်ပေါ်မှဖိုက်ယူထားသော မြင်ကွင်းဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ ဆည်းဆာအလှူက ပီပီပြင်ပြင်လှနေသည်ဆိုသော်ငြား ကိုကိုအကျင့်အရ ရှုခင်းအလှကို အနုပညာဆန်ဆန်သုံးသပ်နေခြင်းမဟုတ်မှန်း ခိုဓားမိသည်။

“ပေးစမ်းပါဟာ၊ ဘာလာလုပ်တာလဲ”

“ဘယ်တုန်းက ပြန်ရောက်တာလဲ၊ ဒီလိုကျပြန်တော့လည်း ဖေဖေရဲ့ဗီစီကို ကိုကိုအပေါ်လွှမ်းမိုးနိုင်သားပဲ”

“ဖေဖေကြောင့် လုံးဝမဟုတ်ဘူး၊ အားမသန်လို့ မာန်လျော့ခဲ့တာ”

“မိုးသက်တော့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုကိုပြန်လာတာကိုပျော်တယ်။ ကိုကို ဘယ်သွားနေတာလဲ”

“ငါပြောလည်း နင်တို့က ငါ့ကိုရှူးကြောင်ကြောင်နိုင်တယ်လို့ပြောမှာပဲ။ တော်ပါပြီဟာ”

“ဒီတစ်ခါရော ကိုကျွန်းနဲ့ပဲလား”

“ကေးလောင်လည်းပါတယ်”

“ကိုကိုတို့ ဘယ်အချိန်မှမူရင့်ကျက်ကြမှာလဲ”

“လာပြန်ပြီတစ်ယောက်၊ ဘာလဲ... မင်းတို့က ငါတို့တို့ ဘာမှမဟုတ်တဲ့လူ၊ အရူးတွေလို့ပြောချင်တာလား”

“ကိုကိုတို့အလုပ်က ယုံကြည်ချင်စရာမှမရှိတာ။ လက်ဆုပ်လက်ကိုင်ဘာမှမရှိဘူး”

“အဲဒါ မင်းတို့က နုလသိန်းတုံးတွေမို့ပြောတာ၊ ရှေးပညာမို့တွေဆိုတာ သဲလွန်စကို ဘယ်လိုမှလွယ်လွယ်ထားမပစ်ခဲ့ဘူး။ ထွယ်လွယ်ထားခဲ့ရင်လည်း အဲဒါ သဲလွန်စမဟုတ်ဘူး။ ထောင်ချောက်ပဲ၊ ငါတို့က ရတနာပစ္စည်းတွေ အလကားနေရင်း မြေကြီးခြင်သွားမှာစိုးလို့ ဖော်ထုတ်နေတာ။ လူတွေမသိလိုက်ဘဲ တိမ်မြုပ်ပျောက်ကွယ်သွားတဲ့ ရတနာ သမိုင်းဝင်ပစ္စည်းတွေ ဒီမြေအောက်မှာ အများကြီးရှိတယ်။ သမိုင်းဆိုတာ ဘာလဲသိလား။”

နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံရဲ့လူမှုအဆင့်အတန်းပဲကွ။ ငါက...”

“တော်ပါတော့ကိုကိုရယ်... တော်ပါတော့။ ကိုကိုရဲ့
ဒဿနတွေကို ငါ့သက်အလွတ်ရနေပါပြီ။ မပြောပါနဲ့တော့။ ပြော
ချင်ရင်လည်း ခဏနေ မနက်စာပိုင်းမှာ ဖေဖေတွေ့မှဆက်ပြော”

ဖေဖေဆိုတာနှင့်တစ်ပြိုင်နက် ဂျက်စိတ်ထဲ တွန့်သွား
ရသည်။ ဂျက်ကမ္ဘာသည် ဖေဖေဆိုတာနဲ့တစ်ပြိုင်နက် ကြီးမား
သောဗီလိန်ကြီးဟုယူဆသည်။

ဂျက်သည် ဟီးရိုးဖြစ်သည်။ ထိုဟီးရိုး၏လုပ်ငန်းမှန်သမျှ
ကို ဟန့်တားနေသူမှာ အင်အားကြီးသောဗီလိန်ဖြစ်သည်။ ဂျက်
ယုံကြည်သည်။ ဟီးရိုးမှန်လျှင် တစ်နေ့ ဗီလိန်ကိုအနိုင်ရလိမ့်
မည်။ ပြီးတော့ ဂျက်စိုးရိမ်သည်။ ဗီလိန်ကိုအနိုင်မရဘဲ ရှုံးသွား
ပါက ဂျက်သည် ဟီးရိုးဘဝမှ ငရှုပ်ဗီလိန်အဖြစ်သို့ ရုတ်တရက်
ရောက်ရှိသွားနိုင်သည်။ ဂျက်သည် ဖေဖေသွေးများ စီးမျောနေ
သည့်ဖေဖေသားဖြစ်သည်။

လွယ်လွယ်နှင့်တော့ အရှုံးမပေးနိုင်ပါ။ လမ်းကြောင်း
ရှိပြီးသား မိမိယုံကြည်ချက်ကို အဆုံးစွန်အထိ သယ်ဆောင်သွား
ချင်သည်။

ထို့ကြောင့် ညီမလေးလက်ထဲမှအိုင်ပက်ကို ဆွဲယူပြီး

ညီမလေးကိုကျောပေးကာ စဉ်းစားစရာရှိသည်ကိုသာ ဆက်၍
စဉ်းစားသည်။

“ကိုကိုလုပ်လိုက်ရင် အဲဒီအတိုင်းချည်းပဲ။ ပြီးတော့
ဘယ်တော့မှလည်း ဟုတ်တာလည်းမဟုတ်ဘူး”

ညီမလေးက ခြေဆောင့်ကာ အခန်းထဲမှထွက်သွားသည်
တွင် ဂျက်က ကိုတတ်ပြုံးမိသည်။

ဂျက်သည် ထူးဆန်းသောလူဖြစ်သည်။ လူအများစုလို
အများတကာတို့ ဂရုစိုက်မှုကို မခံယူလိုပေ။ အများတကာတို့၏
ထွန်လှူမှုကိုခံယူပြီး လောကအလယ်၌ တစ်ကိုယ်ရည်လွတ်
ထပ်မှုနှင့်နေလိုသူဖြစ်သည်။

❖ ❖ ❖

အခန်း [၅]

“ဝေး...ဟေး...ဟေး”

ရေတစ်ဖလားကြောင့် ဂျန်းတစ်ကိုယ်လုံး ရွှဲရွဲစိုသွား၏။
ဇွန်လန့်သွားသည်။ တစ်ကိုယ်လုံး ရွှဲရွဲစိုသွားသောရေကြောင့်
ဟုတ်ဘဲ တမြတ်တနိုးသိမ်းခဲ့သည့်ပေစာရွက်ကို ရေထိသွား
သောကြောင့်ဖြစ်သည်။

“ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ မုတ်သုန်ရာ”

ဂျန်းက နှာသီးဖျားလေးတွေပင် နီရဲသွားသည်။ မုတ်
သုန် သဘောပေါက်လိုက်ပါ၏။ မုတ်သုန် အမှားကြီးမှားသွားပါ
ပြီ။ သာမန်အားဖြင့် အနေအေးသောဂျန်းသည် အရာရာတိုင်း
သက် မုတ်သုန်ကိုချစ်သည်။ ဒေါသဆိုတာမျိုး သိပ်ဖြစ်လေ့မရှိ

သောဂျွန်းသည် မုတ်သုန်အပေါ် ဒေါသဆိုတာမျိုး မထားဖူးခဲ့ဘူး။
ယခုတော့ မျက်လုံးနီနီ၊ နှာဖျားနီနီနှင့် ဂျွန်းပုံက ဒေါသဖြစ်သွား
မုန်းသိသာလွန်းနေသည်။

မုတ်သုန်နှင့်ဂျွန်းသည် သုံးနှစ်ကြီးသုံးနှစ်ငယ်ညီအစ်ကို
တွေဖြစ်၏။ ဂျွန်းသည် ဝစ္စည်းရှာဖွေရေး၌ ရူးသွပ်သော်လည်း
မုတ်သုန်ကိုတော့ အသည်းနှင့်အောင်ချစ်မုန်း မုတ်သုန်သိသည်။
ထို့ကြောင့် ဖေဖေက ဂျွန်းကိုအပြစ်မပြင်စေရန် မုတ်သုန်က
ဖေဖေစီးပွားရေးလုပ်ငန်းကို အမွေဆက်ခံပါ့မယ်ဟု ဖေဖေကို
ကတိပေးခဲ့ဖူးသည်။

ဂျွန်းသည် မေမေနှင့်တူ၏။ တစ်ခုခုကိုအာရုံစိုက်မိပါက
အခြားသို့စိတ်မပျံ့လွင့်ဘဲ ထိုအရာတွင်သာ အာရုံရောက်နေတတ်
သည်။ စွဲမြဲခိုင်မာသောစိတ်တစ်ခုကိုလည်း ပိုင်ဆိုင်ထားသည်။
ဆယ်တန်းကို ဘာသာစုံဂုဏ်ထူးဖြင့် ထူးချွန်စွာအောင်မြင်ခဲ့သော
ကြောင့် ဆေးကျောင်းတက်ခဲ့သည်။

မေမေက ဂျွန်းကို မေမေ့ကဲ့သို့ အထူးကုဆရာဝန်ကြီး
ဖြစ်စေချင်သည်။ ဂျွန်းက လိမ္မာသည်။ မေမေ့စကားကိုနားထောင်
သည်။ သို့သော် ဒုတိယနှစ်ရောက်သောအချိန်တွင် မိဘများမသိ
အောင် ရှေးဟောင်းသုတေသနဘာသာရပ်သို့ပြောင်းပစ်ခဲ့သည်။

မေမေ ဒါကိုသိသွားသောအခါ တစ်ပတ်မျှ အိပ်ရာထဲ
ထိုင်နေခဲ့သည်။ မေမေနှင့်ဂျွန်းတို့၏တိုက်ပွဲသည်လည်း တစ်နှစ်
မျှကြာထန်ခဲ့သည်ကို မုတ်သုန်အသိဖြစ်သည်။ ဂျွန်းသည် မုတ်
သုန်၏ဟီးရိုးဖြစ်သည်။ သို့သော် မုတ်သုန်သည် ဂျွန်း၏လုပ်ရပ်
များကိုတော့ မကြိုက်ပါ။ စမ်းတဝါးဝါးနိုင်လှသည်ဟုထင်သည်။
သို့သော်လည်း မိမိယုံကြည်ချက်ကို အဆုံးစွန်စွဲမြဲမြဲကိုးကွယ်
သည့် ဂျွန်း၏စိတ်ဓာတ်ကို အကြွင်းမရှိ နှစ်သက်သည်။

“ကလေးလည်းမဟုတ်ဘူး၊ ဒီမှာ အကုန်စုံကုန်ပြီ”

ဂျွန်း၏အသံက အနည်းငယ်မာသွား၏။ အမှန်တကယ်
တော့ မုတ်သုန်သည် မာကျောသည့်ကောင်လေးဖြစ်သည်။ သို့
သော် ဂျွန်းနှင့်စာလျှင်တော့ အနည်းငယ်ပျော့ညံ့ချင်၏။ ဂျွန်းကို
အားကိုးချင်သည့်စိတ်ကြောင့်လားမသိ။ ဂျွန်း နည်းနည်းပြောလျှင်
မင်း များများပမ်းနည်းကျေကွဲတတ်၏။ ငယ်ငယ်တုန်းကအဖြစ်
အမျှတစ်ခုကို မုတ်မိနေသည်။

တိရုင်အင်္ကျီအပြာတစ်ထည်ကို မုတ်သုန်က သိပ်နှစ်
သတ်၏။ အစွဲအလန်းကြီးသောမုတ်သုန်၏ဇိတ်က တစ်ခုခုကို
နှစ်သက်လိုက်သော်လည်း ဖက်တွယ်တတ်သည်။ ထိုတိရုင်ကို ဝတ်သည့်
နေ့မှစ၍ မချွတ်ချင်တော့ပါ။ မေမေက ရောင်တူပုံစံတူငယ်ပေး

သော်လည်း ထိုဝတ်လက်စတီရှပ်ကိုသာ စွဲမက်နေသည်။ အိမ်
အကူတွေချွတ်လည်းမရ၊ မေမေချွတ်လည်းမရ။ ဖေဖေပင် ချွတ်
မရတဲ့ထိုအင်္ကျီသည် ဂျန်း၏စကားတစ်ခွန်းကြောင့် ကျွတ်သွား
ခဲ့ရ၏။

“အပြာရောင်ခေတ်မစားတော့ဘူး။ အဲဒီအင်္ကျီက အရပ်
က ဒီတဲအောက်နေပြီ”

ဂျန်းရဲ့စကားက ဒီနှစ်ခွန်းတည်းဖြစ်သည်။ တစ်ပတ်လုံး
မချွတ်ခဲ့သောအင်္ကျီကို နောက်တစ်ကြိမ် ပြန်မကြည့်ချင်တော့
လောက်အောင် မုန်းသွားသည်။ အဲဒီလောက်ထိအောင် ဂျန်းက
မှတ်သန်အပေါ် ဩဇာညောင်းခဲ့သူဖြစ်သည်။

“ဂျန်း ဘာတွေလုပ်နေပြန်ပြီလဲ”

သုံးနှစ်ကြီးသောအစ်ကိုတစ်ယောက်ဖြစ်သော်ငြား မှတ်
သန်က ဂျန်းကို အစ်ကိုလိုဘယ်တုန်းကမှ မခေါ်ခဲ့ဖူးပါ။ မေမေ
နှင့်ဖေဖေခေါ်သလိုပင် ဂျန်းဟုစွဲမြဲမြဲခေါ်ခဲ့သည်။ မေမေက ကိုကို
လိုခေါ်ရမယ်ဟု ဘယ်လောက်သင်သင် မှတ်သန်၏နှုတ်က ဂျန်း
ဟုပင် စွဲနေခဲ့သည်။

“ကြည့်နေတာ... စူးစမ်းနေတာ”

ဂျန်း၏အသံက ပြန်လည်ပျော့ပြောင်းသွားသည်။ ဘာ

ဖြစ်ဖြစ် မှတ်သန်က တစ်ဦးတည်းသောညီလေးမို့ မှတ်သန်ကို
ဂျန်းချစ်သည်။ ရံဖန်ရံခါ အပေါင်းအသင်းအားကိုးနှင့် ဖိုက်တတ်
သည်မလွဲ၍ မှတ်သန်ဟာ လိမ္မာသူတစ်ယောက်ဖြစ်သည်ကို ဂျန်း
သိသည်။ မှတ်သန်သည် ဖအေနှင့်ကူသောသားဖြစ်သည်။ လိမ္မာ
မိန့်သည်။ ဉာဏ်ကောင်းသည်။ မှတ်သန်ထံတွင် ဂျန်းသဘော
မကူးဆုံးတစ်ချက်ရှိသည်။ ထိုအရာသည် မှတ်သန်က မိမိကိုယ်
ကိုယ်ယုံကြည်ချက်နည်းငယ်ခြင်းဖြစ်သည်။ ပြီးတော့ ပျော့ကွက်တစ်
ခုက မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ဘဝထက် ပိုချစ်နေခြင်းဖြစ်
သည်။

အောင်မြင်သူများ၏သမိုင်းကြောင်းကိုကြည့်လျှင် မိန်းမ
များကို ယောက်ျားများက အတွင်းစိတ်ကသာ ဂရုစိုက်ပြီး အပြင်
ဘက်က လိုအပ်သည်ထက်ပိုပြီး ဂရုမစိုက်ပြတတ်သည်က များ
ပါသည်။ သူတို့တော့ မှတ်သန်က အတွင်းရောအပြင်ပါ ထိုမိန်းကလေး
ထံတွင် ဝပ်စင်းလွန်းနေသည်ဟုထင်သည်။

တစ်ခါတစ်ရံ မှတ်သန်အပေါ် စိတ်ပူမိသည်။ မရခင်မှာ
အောင် ဒီမိန်းကလေးက မှတ်သန်အပေါ် လွှမ်းမိုးနေပါက ရပြီး
လျှင် မှတ်သန်၏ခေါင်းပေါ် တက်ထိုင်လေမလား။ ဂျက်ကို သူ
ကြည့်နေသည်ကလည်း ထိုအချက်သည် တစ်စိတ်တစ်ဒေသ

ပါကောင်းပါနိုင်ပေလိမ့်မည်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ မုတ်သုန်၏ ချစ်သူ မိုးသက်ကြွသည် ဂျက်၏အချစ်ဆုံးနှမလေး ဖြစ်နေ၍ ဖြစ်သည်။

သို့သော် ဂျက်ကို သူပေါင်းသင်းဖြစ်၏။ မချစ်သော်ငြားလည်း အောင့်ကာနမ်းဆိုသည့်သဘောပင်။ လုပ်ငန်းကြီးလုပ်သူသည် ဘာမဟုတ်သည့်လူမှုရေးကိစ္စအချို့ကို သည်းခံရမည်ဆိုတာ ကောင်းကောင်းသဘောပေါက်မိ၍ဖြစ်သည်။ ဂျက်သည် သူ့လုပ်ငန်းတွင် မရှိမဖြစ်လိုအပ်သူဖြစ်သည်။ ဂျက်သည် ဉာဏ်ကောင်းသည်။ အတွေးအခေါ်မြင့်သည်။ ရှေးစာပေနှင့်ရှေးဟောင်းယဉ်ကျေးမှုများကို နှံ့နှံ့စပ်စပ်သိသည်။ ထို့ကြောင့် ဂျက်ကို မခင်သော်လည်း အပေါင်းအသင်းလုပ်ဖြစ်သည်။

“ဘာကို ဒီလောက်တောင် စူးစမ်းနေရတာလဲ။ ပြောပြပါဦး။ ဂျန်းဆိုက ပေါက်ကရအကြောင်းအရာတွေ မကြားရတာကြာနေပြီ”

ဂျန်းက မုတ်သုန်၏စကားကြောင့် ပြုံးစိစိဖြစ်သွားသည်။ ဒီစကားကို မုတ်သုန်ပြောလိုက်၍ ဂျန်းပြုံးခြင်းဖြစ်သည်။ မုတ်သုန်နေရာမှာသာ အခြားလူဆိုပါက ရန်ပွဲတစ်ခုဖြစ်သွားပေလိမ့်မည်။

“နင့်ကြီးဒေါ်ကြီးပါအေး”

ဒေါသမပါသောဆဲခြင်းမျိုးဖြစ်၏။ ဂျန်းက ရေစိုနေသော သေတ္တာကို နေရောင်တွင်ထောင်လိုက်သည်။ မုတ်သုန်က ရေအလားကို ဘေးတွင်ချပြီး ဂျန်းဘေး၌ ဝင်ထိုင်၏။

“လန့်သွားတာပဲ။ ရုတ်တရက် ထအော်တာ”

“ငါလည်းလန့်တာပဲကွာ၊ မင်းက မပြောမဆိုရေနဲ့ပက်တာကိုးကွ။ ဒီမှာ အလုပ်ကြီးအလုပ်ကောင်း လုပ်နေတာ”

“ဘာတွေကြံနေပြန်ပြီလဲ။ အရင်ကလို သဲထဲရေသွန်ဖြစ်ပြန်ဦးမှာလား”

“ခွီးတဲ့မှ”

ဂျန်းပြုံးစိစိနှင့် ဆဲရေးသည်။

မုန်သုန် ရည်ညွှန်းလိုက်ခြင်းမှာ လွန်ခဲ့သောလေးငါးနှစ်ခန့်က မထင်မှတ်ဘဲ ဂျန်းရရှိလိုက်သော ရှေးဟောင်းမြေအိုးတစ်လုံးဖြစ်မှန်း ဂျန်းရိပ်မိ၍ ဆဲခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုစဉ်က ထိုမြေအိုးတွင် မထင်မှတ်ဘဲ မြေပုံတစ်ခုဟုထင်ရသော အရေးအကြောင်းများ တွေ့ခဲ့ရသည်။

ထိုမြေအိုးမှပုံကို ဂျန်းလိုက်ခဲ့သည်။ နောက်ဆုံးတွင် ဆွေသည်။ တူးကြည့်၏။ ဘာမှမတွေ့ရချေ။ သို့သော် ထိုလေး

ရွက်ကို ရရှိခဲ့ဖြစ်လာခဲ့သည်။ ထိုမြေအိုးခြမ်းပဲ့နောက်သို့လိုက်ရင်း ရှေးနယ်မြေများကို သွားလာချင်ခဲ့သည်။ ထိုသို့သွားလာရင်းပင် ထိုပေစာရွက်ကို ရရှိခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

“ဒီမှာကြည့်၊ ဒါက မထူးဆန်းဘူးလား”

“မထူးဆန်းပါဘူး၊ ဒါမျိုးက ဗေဒင်ဆရာအိမ်မှာ အများကြီးရှိတယ်”

“ရေးထားတဲ့စာကိုပြောတာ”

မှတ်သန် စူးစိုက်စွာကြည့်သည်။ အံ့သြသွား၏။ မှတ်သန်သည်လည်း ပါဠိနှင့်ပျူစာများကို သိသင့်သလောက်သိသည်။ သို့သော် ထိုစာမျိုးကိုမတွေ့ဖူးတာအမှန်ပါ။ ရှမ်းစာဟုလည်း မဆိုနိုင်၊ ထိုင်းစာလည်းမဟုတ်၊ ပုဂံခေတ်ကျောက်စာဟုလည်း ပြောလို့မရ။

“ဘာစာလဲ”

“သာသနာတော်နှစ် ၂၅၅၇-၅၈၊ မြန်မာသက္ကရာဇ် ၁၃၇၅-၇၆ ခုနှစ်၊ တန်ခူးလပြည့်နေ့ညတဲ့”

“ဟာ! ဒါ ဒီနှစ်သင်္ကြန်ပဲ”

“ငါ့ညီက ဘယ်ဆိုးလို့လဲ၊ မြန်မာသက္ကရာဇ်တော့ သိသေးတာပဲ”

“မြန်မာလူမျိုးပါဗျ၊ ဒါနဲ့ ဂျန်းက ဒါကိုဘယ်လိုလုပ်တတ်တာလဲ”

“ငါလည်းမသိဘူး၊ ကေးလောင် ဖတ်ပြတာ”

“ကေးလောင်က ဒီစာကို... ဟုတ်လား၊ ဟုတ်မှလည်း ပြောပါ ဂျန်းရာ၊ အေဘီစီတောင် အာပေါက်မတတ် သင်နေရတဲ့ချာတိတ်က”

“မှတ်ထား မှတ်သန်၊ လောကမှာ ပိဇ္ဇာနဲ့သိပ္ပံတွဲတော်မူလို့ဆိုတာမရှိဘူး၊ အေး... နှစ်ခုလုံးရပါတယ်ဆိုတဲ့လူလည်း နှစ်ဘာသာစလုံးမှာ ဘယ်ဘာသာမှမထူးချွန်ဘူး”

“ဂျန်းဆိုတာက ကေးလောင်ဟာ”

“ဟုတ်တယ်၊ ကေးလောင်က ဒီလိုပညာရပ်မှာတော့ ဆရာတစ်ဆူပဲ။ ငယ်တယ်ဆိုပြီး အထင်မသေးလိုက်နဲ့”

“ဒါကြောင့် ဂျန်းက ဘာအကြောင်းပြချက်မှ ဖေဖေကို မသေ ကေးလောင်ကိုမွေးစားခဲ့တာပေါ့”

ဂျန်းပြန်မဖြေဘဲ ပေစာရွက်ကိုသာ ရောက်တတ်ရာရာ ကြည့်နေသည်။

“အံ့သြရာပဲနော်၊ ကေးလောင်က ဒီလိုအသက်အရွယ် အသက် ဘယ်ကဘယ်လိုတတ်နေတာလဲ”

“ကေးလောင်ရဲ့အဖေဟာ အကြားအမြင်ရပုဂ္ဂိုလ်လို့
 ကောလာဟလဖြစ်နေတဲ့ပေဒင်ဆရာပဲ။ ကေးလောင်ရဲ့အဘိုးက
 လည်း ပေဒင်ဆရာ၊ ကေးလောင်တို့က မျိုးရိုးစဉ်ဆက် ပေဒင်
 ဟောလာတာလို့သိရတယ်။ တကယ်ငါသိတာက ကေးလောင်ရဲ့
 ဘယ်နှဆက်မြောက်မှန်းမသိတဲ့ အဘိုးဦးလူ့ဉာဏ်ဆိုတာ စာပေ
 ပညာရှင်တစ်ဦးပဲ။ ဒါပေမဲ့ လူတွေနဲ့ဆက်ဆံချင်လို့ လူတွေနဲ့
 ကင်းအောင်နေရင်းက တောထဲရောက်သွားခဲ့တာ။ မျိုးဆက်တွေ
 ပါ လူတောမတိုးခဲ့တော့ဘူးပေါ့ကွာ”

“စိတ်ဝင်စားစရာပဲ။ အိမ်မှာ နှစ်နှစ်ကျော်နေလာခဲ့တာ
 ကေးလောင်ကို သာမန်ပဲမှတ်နေတာ။ ဂျန်းက ဒါကြောင့် ကေး
 လောင်ရဲ့အမိန့်တော်ခံ...”

“ဟေ့ကောင်! ဟေ့ကောင်! တော်ပြီ၊ အဲဒါတော့ မင်း
 နည်းနည်းများသွားပြီ”

မှတ်သန် ပြုံးလိုက်သည်။

“မန္တလေးအတွေ့အကြုံလေး ရှင်းပါဦး”

“မထူးခြားပါဘူးကွာ၊ ဪ... ဒါနဲ့ ဖားသားကြီး ငါ
 ကိုတင်းနေသလား”

“နည်းနည်းပါးပါးပါ၊ ဘာလဲ... ဂျန်းက ဒီနေရာမှာ

လာပြီး ဖေဖေကိုရှောင်နေတာလား”

“တစ်စိတ်တစ်ဒေသပေါ့၊ ဟေ့ကောင်မှတ်သန့်၊ ဒီမှာ
 ကြည့်ခမ်း၊ ဒီပေစာရွက်ကလေးက နှစ်ပေါင်းငါးရာကြာခဲ့ပြီဆိုတာ
 မယုံချင်စရာပဲကွာ”

“သေချာလို့လား ဂျန်းရာ”

“သူတေသနဌာနရဲ့အတည်ပြုချက်ရပြီးပြီ”

“ရှေးဟောင်းပစ္စည်းဆိုပြီး သိမ်းမသွားဘူးလား”

ဂျန်း ခပ်ပိုင်ပိုင်ပြုံးလိုက်သည်။ ထိုအပြုံး၏နောက်ကွယ်
 တွင် လျှို့ဝှက်ခြင်းများ ကပ်ညီနေ၏။

“ဒီလိုအထားလေးတွေရှိတယ်လေ၊ ဟားဟား... ဂျန်း
 ဂျန်းကျက်ပါကွာ၊ မပိုင်ရင် ခြင်တောင်မရိုက်ဘူး။ လက်ပါးနာမှာ
 နီးလို့”

ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် ပြိုင်တူရယ်လိုက်ကြသည်။

“ဒီညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် ဘာတွေသဘောကျနေကြတာ
 ထဲ”

မေမေဒေါ်အေးမြသန့် ဖြစ်သည်။ ဒေါ်အေးမြသန့်ဆို
 သော သားဖွားနဲ့မီးယပ်အထူးကုပါရဂူကြီးသည် အစဉ်အမြဲပင်
 နောက်တွဲဆံထုံးလေးနှင့် ယဉ်စစ်လေး လှနေခဲ့သည်။

မှတ်သန် ငယ်ငယ်က အမြဲပြောလေ့ရှိသောစကားလုံးလေးရှိသည်။

“သားမှတ်သန်လေးက ချောလိုက်တာကွယ်၊ ချောတဲ့ယောက်ျားလေးက မချောတဲ့ခိန်းကလေးကို ရတတ်တယ်တဲ့။ သားလေးအတွက်တော့ စိတ်ပူမိပါတယ်၊ သားလေးက အလှကြိုက်မှကြိုက်”

“ဟင့်အင်း... သားကြီးလာရင် မေမေလိုချောတဲ့လူကိုပဲယူမယ်”

ဒေါ်အေးမြသန် ပြုံးခဲ့သည်။ ထိုစဉ်က မှတ်သန်အသက်သည် ဆယ့်လေးနှစ်ခန့်သာရှိပြီးမည်ထင်၏။

“ဟင်... မေမေကိုရေလောင်းရမယ်”

“နေပါဦးဟယ်၊ နေကြပါဦး”

“နေလို့မဖြစ်ဘူး မေမေရဲ့၊ ဒီနေ့အကြိုနေ့၊ ပေဖေထက်ဦးအောင် မေမေကိုရေလောင်းရမယ်။ ဟားဟား...”

“မိုးသက်ကြွဆီရော ပြေးပြီးပြီလား”

“ဟင့်အင်း... ဒီနှစ်တော့ မိသားစုကို ဦးစားပေးကြေးလို့ တိုင်ပင်ထားတယ်”

“ဟင်! ဘာလို့”

“ဟဲဟဲ...”

ထိုအပြုံးကို ဒေါ်အေးမြသန်ရော ဂျန်းပါ သဘောပေါက်၏။ ဂျန်းရင်ထဲ စိတ်မကောင်းပါ။ ကလေးတစ်ယောက်ပါ ယူဆခဲ့သောမှတ်သန်က မကြာခင် အိမ်ထောင်ရှင်ကြီးလုပ်တော့မည်ဆိုပါလား။

မှတ်သန်က ရေတစ်ဖလားဆွဲယူကာ မေမေကိုရေစိုရုံလေး လောင်း၏။ မှတ်သန်ပြီးနောက် ဂျန်း။

“ဒီနှစ်တော့ မေမေသားတွေကို မေမေကလည်း ရေလောင်းဦးမှပါ”

မေမေသည် သကြန်ရေစို၍ နုပျိုသွားသည်ထင်ရဲ့။ ရေငြိမ်းမှရေကို ဆွဲခပ်သည်။

“မေမေနော်၊ မေမေက အသက်ကြီးလို့ လောင်းသူမရှိမှာဦးလို့၊ ပြော... မေမေကို သားတို့နှစ်ယောက်လွဲလို့ ဘယ်သူ့ရေလောင်းဖူးလဲ။ မြန်မာမှန်ရင် တန်ခူးလမှာ ရေစိုရတယ်တဲ့ မေမေရဲ့။ သားတို့မေမေ ကျန်းမာချမ်းသာအောင်လို့ အတာရေ... ”

“အာ... ဒီကလေးတော့”

ပြောရင်းဆိုရင်း ကလေးတစ်ယောက်လို ပတ်ပြေးနေ

သောမုတ်သုန်ကြောင့် မေမေက ရေဖလားကိုင်ပြီး ပြေးလိုက်နေသည်ကို ဂျန်းက ရယ်နေမိသည်။ နုပျိုသွားသည်ဟုခံစားရသည်။

“ဒီသားအမိတွေ ဘာဖြစ်နေကြတာလဲ”

“ဟင်! ဖေဖေဇေ ကယ်ပါဦး”

မုတ်သုန်သည် အဖေသားဖြစ်၏။ ဖေဖေကိုချွန်တတ်သည်။ ဖေဖေကလည်း မုတ်သုန်ဆိုးသမျှ ခွဲသမျှကို သည်းညည်းခံသည်။ ဖေဖေအမြဲပြောနေကျစကားရှိ၏။ တစ်နေ့ မိသားစုအဖွဲ့ကိုဆက်ခံမည့်သားတဲ့လေ။

ထိုအခါမျိုး၌ ဂျန်းသည် သိမ်ငယ်သလိုခံစားရ၏။ ဖေဖေထံမှလွှာနှင့်ကရုဏာကို လိုချင်မိသည်။ ဖေဖေ အထင်ကြီးအောင် တစ်ခုခုလုပ်ပြချင်သည်။

“ဖေကြီး ဖယ်နော်၊ မဖယ်ရင် ရှင့်ကို သုန် ပက်ရလိမ့်မယ်”

“ဟေ! မင်းက ဒီနှစ်သင်္ကြန်ကျဦးမလို့လားကွ။ ဒီနေ့ပဲ တရားစခန်းဝင်မယ်ဆို”

“ဟင်! တကယ်လားမေမေ၊ သားရဲ့မဏ္ဍပ်ဖွင့်ပွဲကို မလာတော့ဘူးလား”

“ဆောရီး သားရယ်၊ ဒီနှစ်တော့ ဖေဖေရောမေမေမိ

နဲ့သာစင်ကြမလို့။ အခုပဲသွားတော့မှာ။ နှစ်သစ်ကိုကြိုဆိုတဲ့အနေနဲ့ သားကြီးကိုရော သားငယ်ကိုပါ ရေလောင်းသွားချင်လို့ သွားသေးတာ”

ဂျန်းရောမုတ်သုန်ပါ ဝိုင်းသွားသည်။ အမျိုးအမည်မသိသောခံစားချက်ကြောင့် မျက်ရည်စို့ချင်လာသည်။

“ဖေကြီးကိုအရင်လောင်းမယ်၊ ဖေကြီးရေ... နှစ်သစ်မှာ ပျော်ရွှင်မှုတွေချည်း သယ်ယူကြစို့နော်”

ဒေါ်အေးမြသုန်က ရေတစ်ဖလားဖြင့် ဦးစောကို ပခုံးမှလောင်းသည်။ ဦးစောကလည်း အားကျမခံပင် ရေတစ်ဖလားသိပြီး ဒေါ်အေးမြသုန်ကို ပခုံးမှစလောင်း၏။

မြင်ရသည့်မြင်ကွင်းသည် လှလွန်းသောကြောင့် ဂျန်းရောမုတ်သုန်ပါ ထိုတဒ်၌ အရာအားလုံးကိုမေ့လျော့သွားသည်။

ကြည့်စမ်း! ဒါစီးပွားရေးလောကမှာ နာမည်ကြီးနေသည့် သူဌေးကြီးဦးစောတဲ့လား။ ချစ်သောဇနီးသည်ကို ကြင်နာနေလိုက်တာ။ သာမန်စုံတွဲများလိုပင် ဦးစောရင်ထဲ အချစ်တွေရှိနေခဲ့ပါတာ။ အစဉ်အမြဲ နဖူးကြောကြီးတွန့်ပြီး မျက်မှောင်ကြုတ်သွားတာသည့် သူဌေးကြီးဦးစောက ဘယ်ပျောက်သွားပြီလဲ။

ဒါ ဖေဖေရဲ့မူလစရိုက်လား...

ကြည့်ပါဦး! ဒေါ်အေးမြသုန် ခင်ပွန်းသည်အပေါ် ကြင်နာ
နေလိုက်တာ။ သားသမီးကိုမေး ခင်ပွန်းသည်ကိုမေးပြီး လူနာတွေ
ကြားမှာ ပြာသာခတ်နေခဲ့တဲ့ အထူးကုပါရဂူကြီးဆိုပါလား။ စောင့်
စည်းထိန်းသိမ်းနေတဲ့ တည်တင်းသောနှုတ်ခမ်းတစ်လွှာသည်
ဘယ်ဆီကိုရောက်လို့နေပြီလဲ။

ဒါကရော ဒေါ်အေးမြသုန်ဆိုတဲ့ မေမေ့ရဲ့မူလစရိုက်လား

“သားကြီးနဲ့သားငယ်ကိုရော ရေလောင်းရမယ်”

မှတ်တက်မိနေသောသူတို့ညီအစ်ကိုအား မေမေက အေး
စိမ့်သောအတာရေနှင့် လှုပ်နှိုးလိုက်သည်။

ဂျန်းက ပေစာရွက်ကို ဘေးတွင်ချပြီး မေမေ့ကိုပွေ့ဖက်
လိုက်၏။

“ဟဲ့! ဒီကလေး ဘာလုပ်တာလဲ၊ ရုတ်တရက်ကြီး”

“မေမေ၊ မေမေလည်း တခြားအမေတွေလိုပဲနော်”

ဒေါ်အေးမြသုန်က ရုတ်တရက်ကြားရသောစကားလုံး
ကြောင့် လှုပ်ခတ်သွားသည်။

“ဆောရီး သားရယ်၊ ဒီကြားထဲ သားတို့ကို မေမေမစ်
ထားသလိုဖြစ်ခဲ့တယ်။ မေမေ့ရင်ထဲမှာ သားတို့က အမြဲရှိပါတယ်
သားရယ်”

“မေမေလည်း သင်္ကြန်ရေကို ကြိုက်တာပဲလား”

“မေမေလည်း မြန်မာပဲလေ သားရယ်”

“ခါတိုင်း မေမေက ဖေဖေကိုရေလောင်းတာ တစ်ခါမှ
တွေ့ဖူးဘူး။ မေမေ့အတွေးထဲ သင်္ကြန်ရေက ကလေးဆန်တယ်
တွေ့နေသလားလို့ထင်နေတာ”

“ဘယ်ဟုတ်ပါမလဲသားရယ်၊ မေမေလည်း သင်္ကြန်ရေ
ချောင်တာပေါ့၊ လောင်းတဲ့လူမရှိလို့ အံ့ကျိတ်နေရတာလေ။ သား
တို့ဖေဖေပေါ့၊ အလုပ်လောဘအိုး ဘယ်နှစ်သင်္ကြန်ကများ မြန်မာ
ပြည်မှာရှိဖူးလို့လဲ”

“ဪ... ဖေဖေက ဒါကြောင့် သားကိုအကြိုနေအမှီ
ပြန်ခေါ်လိုက်တာပေါ့”

“ဘယ်ကဟုတ်ရမှာလဲ၊ မန္တလေးမှာ ဂျန်း သင်္ကြန်ကျ
ရင် တစ်ခုခုဖြစ်မှာမို့လို့ မေမေက ပြန်ခေါ်လိုက်တာ။ ဒီအကြောင်း
ကို ဖေဖေလုံးဝမသိဘူး”

“မဟုတ်ဘူး သားငယ်ရဲ့၊ သားရဲ့ဖေဖေက ခေါ်ရမယ်
ပြောလို့ မေမေပြန်ခေါ်လိုက်တာ”

“ဟင်! ဟုတ်လားဖေဖေ”

“ဟုတ်တယ်လေ”

“ဖေဖေက ဘာဖြစ်လို့”

“ငါလည်း အဖေထဲကအဖေပဲလေကွာ၊ ငါ့သားတွေနဲ့ အတူ တစ်ရက်လောက် သင်္ကြန်ကြိုကြည့်မလို့ပေါ့ကွ”

ဖေဖေက ပြောလည်းပြောကာ ရေပိုက်ကိုဖြတ်ပြီး ဂျန်း မုတ်သုန်နှင့် ဒေါ်အေးမြသုန်ရှိရာဘက်သို့ ဖျန်းပက်လိုက်သည်။

“အယ်! . . . လုပ်ကြပါဦး”

မေမေ၏အသံစာစာဖြစ်၏။ ဖေဖေသည် ပြုံးနေသည်။ ပြုံးရုံသာမက လူပျိုပေါက်လေးက အပျိုပေါက်လေးများကို ရေလောင်းလိုက်ရ၍ ပျော်ရွှင်နေသောရယ်မောခြင်းမျိုးနှင့် ရယ်နေသည်။ မေမေသည်လည်း ရေလောင်းရန်ချောင်းနေသော လူပျိုပေါက်ကလေး တွေ့မှာစိုး၍ ပြေးပုန်းနေသော အပျိုဖျန်းလေးနှင့်တူနေ၏။

ဖေဖေနှင့်မေမေအပြုံးသည် သိပ်လှသည်။ သိပ်ကိုကျက်သရေရှိနေသည်။

ဒါ မိသားစုတဲ့လား . . .

ဖေဖေနှင့်မေမေတို့၏ပျော်ရွှင်ကြည်နူးနေပုံကို ဂျန်း၏ အသက်နှစ်ဆယ့်ခြောက်နှစ်ကာလတစ်လျှောက်လုံး၌ ဒီတစ်ရက်သာ တွေ့ဖူးသည်။

ဂျန်းရင်ထဲ မုတ်သားမိ၏။

ဒီနှစ်နှစ်ထောင့်ဆယ့်သုံးသင်္ကြန်သည် ဂျန်းဘဝ၏ အမှတ် တရသင်္ကြန်ဖြစ်သည်ဟု ရေးထွင်းရပေလိမ့်မည်။

❀ ❀ ❀

အခန်း [၆]

“မင်္ဂလာသို့သောထွန်း * * * အစဉ်အလာသို့သော
ထွန်း * * * မိုးရာထွန်း * * *

မကြီးဝါကို အဝါရောင်ကတ်ကြေးနှင့် ကိုက်ဖြတ်ပြီးသည်။
နှင့်တစ်ပြိုင်နက် အဝါရောင်မိုးပျံ့ပေါင်းများသည် သူ့ထက်ငါ
အခြေအဆိုင် ကောင်းကင်ပေါ်သို့ ပြေးတက်ကုန်၏။ တစ်ဆက်
တည်းမှာပင် လက်ခုပ်သံများသည်လည်း မိုးလုံးညံ့ကုန်၏။ ထို
လက်ခုပ်သံများနှင့်ပြိုင်၍ထွက်လာသည်က မင်္ဂလာသို့သောထွန်း
သေးသံဖြစ်သည်။

“ထိုးထွားစိတ် ဓမ္မတန်တော့တာတာ * * * တို့မြန်မာအစဉ်
အလာ * * * ဥဂုဏ်ထတင်းသီလထူထား * * *

“အန်တီနဲ့အန်ကယ်က ခိုပိသာသွားတယ်ဆို”

ဖွင့်ပွဲလာပရိသတ်များအား ဝေငှသောကုတ်ဘူးကိုဖွင့်
သောက်ရင်း မိုးသက်ကြွေက မေးသည်။

ဒီနေ့တော့ မိုးသက်ကြွေသည် အဝါရောင်တိရစ္ဆာန်လက်
ပြတ်လေးနှင့် ဘောင်းဘီစင်းကြားအဝါရောင်လေးကို စတိုင်ကျ
ကျ ဝတ်ဆင်ထား၏။

ဖက်ရှင်ကို အမြဲဦးစားပေးလေ့ရှိသော မိုးသက်ကြွေသည်
ဆံပင်ကိုပင် ဝါရွှေရောင်ဆိုးထားသေးရာ ပီဘီခေတ်သစ်သင်္ကြန်
မယ်လေးအဖြစ် လှချင်တိုင်းလှနေတော့၏။

“အင်း... ဟုတ်တယ်၊ နင့်အိမ်က ဘိုးတော်နဲ့ ဘွား
တော်ရော”

“ထုံးစံအတိုင်း ခိုပိသာပေါ့”

“နင် ဒီနေ့ ခါတိုင်းထက် ပိုလှတယ် မိုးသက်”

သီချင်းသံကြောင့် မိုးသက်ကြွေနှင့် မုတ်သုန်တို့သည်
အသံကိုမြှင့်ပြီးပြောနေကြခြင်းဖြစ်သည်။

“ဘာပြောတယ် မုတ်သုန်”

“နင် ဒီနေ့ ပိုလှတယ်လို့”

“ထပ်ပြောဦး”

“နင် ဒီနေ့ပိုလှတယ်”

မိုးသက်ကြွေသည် သွက်လက် ခေတ်ဆန်သူလေးပီပီ
အရပ်လေး ထောက်ကာ မုတ်သုန်ကိုနမ်းလိုက်သည်။ မုတ်သုန်
ကြောင်သွားသည်။ မိုးသက်က လူပုံအလဟ်တွင် မိမိကို ခုလို
နမ်းလိမ့်မည်ဟု ဘယ်တုန်းကမှမတွေးခဲ့ဖူးဖြစ်သည်။

“သင်ကြန်ဖက်ရှင်လေ”

မိုးသက်ကြွေက ရှက်ကိုးရှက်ကန်းဖြစ်ကန်နှင့် ဝတ်ထား
သောဝတ်စုံကို ရည်ညွှန်းပြော၏။

“မရဘူး၊ မရဘူး... တို့တော့ တွေ့သွားပြီ”

မိုးသက်ကြွေ၏သူငယ်ချင်းဖြစ်သောစပ်စုမှ မော်နီတာ
ကင်မရာကြီးကိုကိုင်လျက် ဝင်ချလာသည်။

“တို့တော့ ရိုက်ထားပြီး၊ လိုင်းပေါ်တင်လိုက်တော့မယ်၊
သူဌေးကြီးဦးစောသားနှင့် ဦးမိုးသမီးတို့၏သင်္ကြန်ဖက်ရှင်ဆိုပြီး”

“ဟဲ့! မိန်းမစုတ်၊ မလုပ်နဲ့နော်”

“ရဘူး... ရဘူး၊ ကဲ! ပြော။ ဒါဆို တို့ကိုဘာလုပ်ပေး
မှာလဲ”

“မိစန္ဒီ သီချင်းလာဆိုတဲ့အချိန် စင်ပေါ်တက်ကခွင့်ပြု
မယ်”

မော်နီတာဆိုတာ နာမည်ပြောင်ဖြစ်၏။ နာမည်ရင်းသည် မြင့်မြင့်နီဖြစ်သည်။ မိုးသက်ကြွ၏။ သူငယ်ချင်းဖြစ်၏။ မြင့်မြင့်နီသည် အမြဲတမ်းဆရာကြီးစတိုင်လ်ဖမ်းသောကြောင့် တစ်ဖွဲ့လုံး၏သဘောတူညီချက်ဖြင့် မော်နီတာဟုအမည်ပေးခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

မော်နီတာသည် မိမိနှိမ့်ချနေခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုအကြောင်းကို သိသော မိုးသက်ကြွက မော်နီတာကိုမနိုင်ပါက မိမိနှိမ့်နင်းသော အားမနာလျှာမကျိုး ကိုင်ပေါက်လေ့ရှိသည်။ မော်နီတာကလည်း ဒါကိုသိလျက်နှင့် မိမိနှိမ့်ချပါက အမိခံနေခဲ့ရသည်။ ပြီးတော့ မော်နီတာက အကဝါသနာအတိုင်းဖြစ်သည်။ ကေပေါ့ရှူး ရှူးနေသည်။ ကိုနိုးယားစတားတွေကိုဆို ရှူးလောက်အောင် ကြိုက်သူဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် မိုးသက်ကြွက မော်နီတာကိုကြည့်မရဖြစ်သည်။

မိုးသက်ကြွသည် ခန္ဓာကိုယ်ပေါ် မြန်မာဝတ်စုံမကပ်သည့် ခေတ်ရှေ့ပြေးသောမိန်းကလေးဖြစ်သော်ငြား မြန်မာတွေကိုချစ်သည်။ မြန်မာလူမျိုးအချင်းချင်းချစ်သည်။ တိုင်းရင်းသားများကို ချစ်သည်။ အောက်မေ့ဖွယ်မြန်မာ့ဓလေ့များကိုချစ်သည်။ မြန်မာပြည်ကိုချစ်သည်။ နွေးထွေးသောမြန်မာ့လူနေမှုစရိုက်ကို ချစ်သည်။

သူဌေးသမီးပီပီ ကမ္ဘာအနှံ့ပတ်နေသူတစ်ဦးဖြစ်သောကြောင့် ကိုယ့်မြေကိုယ်ရေ ကိုယ့်နိုင်ငံ၊ ကိုယ့်လူမျိုးကိုချစ်သည် စိတ်က အခြားလူငယ်များထက်ပိုသည်။ မြန်မာပြည်သည် ကမ္ဘာတွင် အကောင်းဆုံးသောနိုင်ငံကြီး၊ အအေးချမ်းဆုံးသောနိုင်ငံကြီး၊ အနွေးထွေးဆုံးသောနိုင်ငံကြီး၊ အလှပဆုံးသောနိုင်ငံကြီးဟု မိုးသက်ကြွရင်ထဲ ခံယူ၏။

ထိုသို့သော နိုင်ငံကိုချစ်သည့်စိတ်ကြောင့် လူမျိုးကိုချစ်သည်။ ထို့ကြောင့် မဖွံ့ဖြိုးမတိုးတက်သေးသော တစ်နိုင်ငံတစ်ပိုင်လုံး နှစ်ကြည့်မြန်မာ့ဗီဒီယိုဇာတ်လမ်းများကိုကြိုက်၏။ အဆင့်မမီသော ဌား အစွမ်းကုန်ကြိုးစားတင်ဆက်ရာသည့်မြန်မာ့ရုပ်ရှင်ဇာတ်လမ်းများကို နှစ်သက်သည်။ မြန်မာ့နည်းမြန်မာ့ဟန်ဆိုသည့် စကားလုံးလေးကိုလည်း ချစ်သည်။ ကော်ပီတွေအများအားဖြင့် သုံးသော်ငြား မြန်မာသံချင်းလေးတွေကိုကြိုက်သည်။

မြန်မာသံကမှ နှလုံးသားထဲ စီးပျော့နိုင်သည်ဟု မိုးသက်ကြွခံစားရသည်။ မြန်မာလူမျိုးတစ်ဦးဖြစ်သောကြောင့် မြန်မာအနုပညာကို အားပေးချင်သည်။ မကောင်းသည်ကိုသိသော်ငြား ကောင်းကွက်ကို မရမကရာက ချီးကျူးချင်သည်။

ချစ်သောမျက်စိဖြင့်ကြည့်၍လားမသိ၊ မြန်မာနှင့်ပတ်

သက်တာမှန်သမျှသည် မိုးသက်ကြွေမျက်စိထဲ ချစ်စရာချည်းဟု သာမြင်သည်။

ထိုသို့မြဲမြံသော မျိုးချစ်စိတ်ကြောင့် တိုင်းတစ်ပါးကို အလွန်အမင်းအထင်ကြီးအမွှမ်းတင်နေသူများကို လုံးဝကြည့်မရချေ။ ထိုသူမျိုးကို မကောင်းတတ်၍ပြောဆိုနှုတ်ဆက်နေရသော်လည်း မိုးသက်ကြွေရင်ထဲ ချဉ်တူးစိတ်များဝင်သည်။ အခွင့်သာပါက ထိုသူများကို မိုးသက်ကြွေက မကြာခဏနှိပ်ကွပ်လေ့ရှိ၏။ မိုးသက်ကြွေ အမြဲသုံးနေကျစကားလုံးရှိ၏။

“မြန်မာလူမျိုးတွေ ညံ့တယ်လို့ သိမ်းကြုံးပြီး ခြေဝနေတာက နင်က ဘာလူမျိုးမို့လို့လဲ”

ဆိုသည့် ရန်စကားဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် အချို့သောသူငယ်ချင်းများက မိုးသက်ကြွေရှေ့တွင် တိုင်းတစ်ပါးဂီတကို အလွန်အမင်းချီးကျူးခြင်းကိုရှောင်၏။ ထိုအခါမျိုးတွင် မိုးသက်ကြွေကလည်း ရွဲ့ပြီး ခင်ညွန့်ရီတို့မာမာအေးတို့သီချင်းမျိုးကိုသာ ကျယ်လောင်စွာဖွင့်ပြပြီး အမွှမ်းတင်သည်။ တကယ်တော့ မိုးသက်ကြွေသည် ထိုသို့သောသီချင်းကြီးမျိုးကို မခံစားတတ်ပါချေ။

ဆွဲငင်လွန်း၍ ပျင်းသည်။

နယျိုဖျတ်လတ်သောလူငယ်မို့ ထိုသို့သီချင်းမျိုးကို စိတ်မရှည်ချင်ပါ။ ပြီးတော့ ထိုသီချင်းမျိုးက မိမိအရွယ်နှင့်ခံစားဖို့ကလည်း စောလွန်းသည်ဟုထင်သည်။

“ကတိနော် မိုးသက်”

“အပေးရှိရင် အယူလည်းရှိရမယ်လေ၊ ပေးလေ မယ်မိုရိကတ်”

မော်နီတာ ပြုံးသည်။ ပြီးနောက် ကင်မရာထဲမှ မယ်မိုရိကတ်ကို ထုတ်ပေးသည်။

“လေးထောင့်ငါးရာပေးရတယ်၊ ဒါပေမဲ့ လျှာဒါန်းလိုက်ပါမယ်... အမျှ... အမျှ”

“နင်က ဗုဒ္ဓဘာသာဆိုရင် ဒီလိုအရာမျိုးပေါ့ပျက်ပျက်ပြောသင့်ဘူး”

“ဆီးရော... ဆောရီး”

မော်နီတာက နောက်တောက်တောက်နှင့် ပခုံးလေးတွန့်တာ ပြောသွားသေး၏။

မုတ်သုန်က မိုးသက်ကြွေကိုကြည့်သည်။

“ဘယ်သူလဲ မိုးသက်”

“အလကားပါ၊ အာရုံထဲမထားပါနဲ့”

၇၀ ❀ ထိန်ခိုင်

မှတ်သန်သည် ဟိုဟိုဒီဒီကြည့်၏။ ပတ်ဝန်းကျင်တွင်
ကော်ခွက်အဝါရောင်နှင့် ရေလောင်းနေသူများကိုတွေ့ရ၏။

“ဂျက်ရော”

“ထုံးစံအတိုင်း ဂျူနီးနဲ့ခေါင်းချင်းရိုက်နေမှာပေါ့”

“သူတို့နှစ်ယောက်ကလည်း မလွယ်ဘူးနော်”

“ဒါပေမဲ့ နှစ်ယောက်လုံးချစ်ဖို့ကောင်းပါတယ်”

ထိုအသံများက ပေါ့ပါးလှသည်။ ဘာအပူအပင်မှမရှိ
သည့် ဆယ်ကျော်သက်လေးများနှယ် ကြည်လင်ရှင်းသန့်နေတော့
၏။

❀❀❀

အခန်း(၇)

“တကယ်”

“ငါ မင်းကိုနောက်ရမှားလားကွာ”

“ဟာ! မဖြစ်နိုင်တာ ဂျက်ရော”

“မင်း ဘယ်ချောင်မှာ သွားအိပ်နေတာလဲ၊ ကမ္ဘာကြီးနဲ့
အဆက်အသွယ်မပြတ်အောင် အင်တာနက်လေးဘာလေးသုံးဦး
နော်။ တကယ်ပဲကွာ... လေတယ်၊ ဘယ်နားကျန်ခဲ့တာလဲကွာ။
သူငယ်ချင်းရာ... မင်းအစား ငါရင်လေးတယ်”

ထုံးစံအတိုင်း အခွင့်သာသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ဦးသူက
နှိပ်ကွပ်တော့၏။

“စာယ်ဝက်ဆိုက်မှာ တွေ့တာလဲ”

“ဖေစဘုတ်ထဲမှာကွာ၊ ငါ ခေါင်းလော့လုပ်ထားတယ်။
ကြည့်ဦးမလား”

သင်္ကြန်အကြိုနေ့မှ အများသူငါတို့က ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲတွေ
အကြောင်း ခေါင်းချင်းဆိုင်နေကြချိန်တွင် ဂျန်းနှင့်ကျက်သည်
ဘာမှန်းမသိသောရှေးဟောင်းပေစာရွက်လေးကြောင့် ရန်ဖြစ်လု
နီးပါး ငြင်းခုံနေကြကုန်၏။

“ကြည့်မယ်ကွာ... ပြ”

ကျက်က အိတ်ထဲမှ ဆန်ဆောင်းဂလက်ဆီနှုတ်တူး ဖုန်း
ကလေးကိုထုတ်လိုက်၏။ ပြီးနောက် ကျွမ်းကျင်စွာ နှိပ်နေသည်။

“ဗျော့! ဒီမှာကြည့်”

ကျက်ပြရာပုံကို ဂျန်းရော ကေးလောင်ပါ ပြူးတူးပြတ်
ငုံကြည့်ကြကုန်သည်။ ဂျန်းရော ကေးလောင်ပါ မျက်လုံးပြူးကုန်
ကြသည်။ ဂျန်းသည် ကေးလောင်ထဲက ပိုအံ့သြသွားသူဖြစ်သော
ကြောင့် မျက်လုံးကျွတ်ထွက်လှမတတ် အနီးကပ်ဆွဲကြည့်သည်။

“ဒါ... ဒါ... မင်း ဘယ်ကရလဲ”

“အင်တာနက်သုံးတယ်ဆိုတာ ကမ္ဘာ့အနှံ့အပြားက ဒီ
လိုထူးဆန်းတဲ့အကြောင်းအရာတွေကို အချိန်နဲ့တစ်ပြေးညီသိချင်
လို့ သုံးတာကွာ”

“ရှည်တာကွာ... ဘယ်အချိန်တည်းက သိနေတာလဲ”

“လွန်ခဲ့တဲ့တစ်နှာရီက ဖေဖေကိုပုန်းရင်း ဖျင်းတာနဲ့
နဲ့အတူပွတ်တာ ဒါဝင်နေတာပဲ။ ဖေဖေထွက်တာနဲ့ ငါလစ်လာ
တာ”

“ဖေစဘုတ်ထဲကဆိုတော့ အတုကြီးနေမှာပေါ့ကွာ”

“အတုဆိုလည်း ဒီလိုစာမျိုးကို ဘယ်မှာတွေ့နိုင်လို့လဲ။
ဒီတော့ ဒီလိုစာမျိုးက သမိုင်းမှတ်တမ်းတွေထဲမှာတောင်ရှိတာ
မဟုတ်ဘူး။ ပြီးတော့ ဒီထဲကပေစာရွက်ကလည်း မင်းရဲ့ပေစာ
ရွက်နဲ့ ဆိုက်ချင်းအတူတူပဲ”

ဂျန်း ငြိမ်သက်သွားပြန်သည်။ အမှန်အတိုင်း မရှက်
သိပ်ခံရလျှင်တော့ ထိုဖေစဘုတ်ထဲမှာစာကို ဂျန်း ရှုံးလောက်
အောင် လိုချင်နေသည်။

ဂျန်းက ကေးလောင်ကို အကဲခတ်လိုက်သည်။ ကေး
လောင်သည် စဉ်းစားနေဟန်မျိုးငြိမ်သက်နေ၏။ ဂျန်းရော ကျက်ပါ
ကေးလောင်၏ဉာဏ်ရည်ကို ခြွေချတော့မည့်လောဘရမှုက်များ
သာသာရသည်။

“ကေးလောင်”

“သူတို့အဆက်ရှိတယ် အန်ကယ်”

“ဘယ်လိုကွ”

“ပြီးတော့ ဒီလိုစာမျိုး နောက်တစ်ခုရှိနိုင်သေးတယ်”

“ဟင်!”

ဂျွန်းနှင့်ဂျက်၊ ကေးလောင်ဘေးသို့ အလိုလိုရောက်ရှိလာသည်။

“ဘာရေးထားတာလဲ၊ ငါ့ဆီမှာရှိတဲ့စာနဲ့မတူဘူးလား”

“အချိန်နီးကပ်နေပြီ”

“ဟေ! ဘာတုန်းကွ”

“ကျွန်တော်ထင်တာမလွဲဘူးဆိုရင် အဲဒီတတိယစာက ပန္နလေးနန်းတွင်းထဲကဖြစ်မယ်”

ဂျွန်းနှင့်ဂျက် မျက်ခုံးများ တွန့်ကွေးကုန်သည်။

“အန်ကယ်ဂျွန်းဆီက ဒီနှစ်သင်္ကြန်အကျနေ့ညကို ရည်ညွှန်းတယ်၊ အလှူပေးနေသလိုပဲ။ ချစ်သောတောင်ငူ၊ ဤစာတွေ ဘယ်သူတွေ့နိုင်အံ့၊ ဤအရာ ဘယ်သူမြင်နိုင်အံ့၊ နောင်လူများ သိခဲ့သည်ရှိသော် မြင်ခဲ့သည်ရှိသော် ရေစက်ပါ၍ ယူစေသော်၊ ပြီးတော့ သာသနာတော်နှစ် ၂၅၅၇-၅၈ တန်ခူးလပြည့်တဲ့၊ ဒီမှာက မြန်မာသက္ကရာဇ် ၁၃၇၅-၇၆ ခုနှစ် လပြည့်နေ့တဲ့”

“ဟင်! တန်ခူးမပါဘူးလား”

“ပါသည်ဖြစ်စေ မပါဘူးဖြစ်စေ ဒီခုနှစ်ပိကြားနဲ့ လပြည့်

နေ့ဆိုမှတော့ ဘာဖြစ်နိုင်တော့မှာလဲကွ၊ မင်းကလည်း တုံးတာ”

“သေချာတယ်၊ ဒီလပြည့်နေ့တော့ တစ်ခုခုထူးခြားလာတော့မယ်”

“ထူးခြားလာမှာ အသာထား၊ ဒီသုံးခုကို ငါတို့ဘယ်လို ဆက်စပ်မလဲ။ ဒီသုံးခုဆက်စပ်နေတာလည်း သေချာတယ်၊ မင်း ခွဲပေစာ ဘယ်မှာလဲ”

“ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“ဓာတ်ပုံရိုက်မလို့ကွာ”

“ဘာဆိုလို့လဲ”

“ကပ်စေးနဲ့တာကွာ၊ ပေးမှာသာပေးစမ်းပါ။ မင်းဟာ ကြီးကို ငါမီးမရှိပါဘူး”

ထိုသို့တောင်းသောကြောင့် ဂျွန်းခမျာ မလွဲသာသည် အဆုံး အိတ်ထဲမှပေစာကို တွန့်ဆုတ်တွန့်ဆုတ်ထုတ်ရတော့၏။ ဆိုပေစာကို ဂျက်က ရှုထောင့်အမျိုးမျိုးက ဓာတ်ပုံရိုက်ယူသည်။ ဦးနောက် ဂျွန်းထံအပ်သည်။

ဂျွန်းက ပြန်ယူပြီး အမြဲလွယ်နေကျ ဘေးလွယ်အိတ်ထဲထည့်လိုက်သည်။

ဂျန်းသည် အရောင်သစ်လွင်ခြင်းမရှိသော နေပူထဲ
မိုးရွာသလေ အရောင်ညစ်ထေးထေးကိုသာ စွဲမြဲစွာဝတ်ဆင်တတ်
သည်။ ကောင်းဘို့ငြိမ်းထုပ်ခပ်ဟောင်းဟောင်းကိုလည်း မရွတ်
တမ်းဆောင်းတတ်သည်။

လွယ်ထားသောကွန်မန်ဒိုအကွက် ဘေးလွယ်အိတ်ထဲ
တွင် ကျောက်လှည့်၊ ပလာယာ၊ ဓာတ်မီး၊ မီးခြစ်အစရှိသဖြင့်
ဘာမှန်းမသိသောပစ္စည်းများစုပြုံကာ ပါနေတတ်သည်။ ကျောက်
လှည့်ဆိုလည်း ခေါက်သိမ်းလိုရတာမျိုး၊ ပလာယာဆိုလည်း လက်
ညှိုးတစ်ချောင်းစာလောက်၊ ဓာတ်မီးဆိုလည်း အားသွင်းရာမထိ
သည့် လက်တစ်ပါးစာဓာတ်မီးဖြစ်သည်။

ဒါက ဂျန်း၏ပါသနာကြောင့်ဖြစ်မည်။ ဂျန်းသည် မိမိ
အတွက် အသုံးဝင်မည်ထင်သည့် ပိစိကွေးပစ္စည်းလေးများဆိုင်
က ဘယ်လောက်ဈေးကြီးကြီး ဝယ်စုတတ်သည့်အကျင့်ရှိသည်
လူသာ ညစ်ပေစုတ်ပြတ်နေချင်နေမည်။ ဂျန်းသုံးသမျှ ပိစိကွေး
ပစ္စည်းများကတော့ အိပ်နေသောကျားထက် အင်အားပြင်းသည်

ဂျန်းထံတွင် ထူးဆန်းတာတစ်ခုရှိသေး၏။ ဒါကတော့
လက်စွပ်ဖြစ်သည်။ ဂျန်း၏လက်စွပ်သည် ကင်မရာပင်ဖြစ်သည်
ထိုလက်စွပ်ဖြင့် မိမိယုံမှတ်တမ်းတင်နိုင်သလို ဓာတ်ပုံလည်း ခို

သည်။ ညအမှောင်ထုတွင်လည်း ဓာတ်ပုံကို ထင်ထင်ရှားရှား
ကူးခြင်ရသည်။ ထိုလက်စွပ်ကလေးကို ယူအက်ရှိ မေမေညီမ
တို့တီသုန်ဆီသွားတုန်းက ရှာတွေ့ပြီး ဝယ်ယူခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။
ထိုလက်စွပ်ကို ဒေါ်လာသောင်းမျှပေးပြီး ဝယ်လာခဲ့၍ မေမေက
အထမသိအောင် ကျိတ်ဆူပူခဲ့သေးသည်။

ဂျန်းက ကိုယ်လိုချင်သည့်ပစ္စည်းသည် ဘယ်လောက်
တန်ဖိုးကြီးနေပါစေ၊ တန်ဖိုးတန်ဆိုတာမျိုးမတွေးဘဲ အော်သော
အသံနှင့် ချက်ချင်းပေးဝယ်သည်။ ဂျန်း၏ခံယူချက်က ဈေးကြီး
သောပစ္စည်းကို ပိုပြီးတယုတယသုံးတတ်သည်ဆိုသော
အချက်ဖြစ်၏။

ဂျန်းလိုချင်တာကို ဈေးကြီးပေးဝယ်လည်း မရနိုင်သည့်
ပစ္စည်းတစ်ခုရှိသည်။ ဒါကတော့ ဂျက်ထံမှ မှန်ဘီလူးဖြစ်သည်။
ထိုမှန်ဘီလူးသည် ပင်လယ်ပြင်သုံးမှန်ဘီလူးဖြစ်သည်။ အမှတ်
တင်ကြည့်ပါက ဂန္ထဝင်ကလေးဟုထင်ရ၏။ ထိုမှန်ဘီလူးသည်
အလွန်ကောင်းပြီးနောက် မြင်ကွင်းနှင့်ကိုယ်သည် မည်မျှသော
အကွာအဝေးရှိသည်ဆိုတာ မှန်ဘီလူးက တိတိကျကျပြောသေး
သည်။

ဂျန်းက ထိုမှန်ဘီလူးကိုကြိုက်လွန်း၍ 'ရောင်းပါ၊ ကြိုက်

သလောက်တောင်းဆိုတာကိုပင် ဂျက်က ‘မင်းဆီမှာ ဒါမျိုးနောက်
တစ်ခုရှိရင် ငါက စည်းစိမ်ပုံပေးပြီး ဝယ်မယ်’ ဟု ခပ်ကျော့ကျော့
ပြောခဲ့သေး၏။

“ဘယ်က ရတာလဲ၊ ဘယ်မှာဝယ်ခဲ့တာလဲ” ဟု အကြိမ်
ကြိမ်မေးသော်လည်း ဂျက်၏နှုတ်ခမ်းက ပြုံးမိသောငါးပြေမတစ်
ကောင်လို ပြုံးမိစိလုပ်နေ၏။ ဂျန်းမှာ ဂျက်အပေါ် မကျေမနပ်ဖြစ်
ရသည့်အထဲတွင် ထိုကိစ္စသည်လည်း တစ်စိတ်တစ်ဒေသ ပါဝင်
ပတ်သက်ပေလိမ့်မည်။

“အန်ကယ်ဂျန်းလက်ထဲကစာက နောက်ဆုံးစာဖြစ်နိုင်
တယ်”

“ဘယ်လို”

“ဒီစာသုံးခုမှာ တစ်ခုခုတော့ရှိရမယ်”

“ဟာ! ရှိရမယ်လုပ်မနေနဲ့ ကေးလောင်၊ ရှိလိုက်တော့
ကွာ။ မနက်ဖြန်ပဲ တန်ခူးလပြည့်နေ့ရောက်နေပြီ။ သူတို့သုံးစော
လုံး ပေးထားတဲ့ဒီတက်က မနက်ဖြန်ညလေ။ မနက်ဖြန်ညမှာ တစ်
ခုခုဖြစ်လာမယ်ဆိုတာသိလျက်နဲ့ ငါတို့က ဒီလိုငုတ်တုပ်ထိုင်နေ
ရမှာလား။ တစ်နေရာရာမှာ တစ်ခုခုထူးခြားသွားတာကို မသိဘဲ
နဲ့ ဒီအတိုင်းကြီး ဒီကိစ္စကို ပြီးရတော့မှာလား”

“ဟာ! ဂျန်း၊ မင်းက ကေးလောင်ကိုချည်း ဒေါသထွက်
မနေနဲ့။ ငါတို့တောင် မစဉ်းစားနိုင်မှ ငါတို့မွေးရင် ငါတို့သားလေး
လောက်ပဲရှိသေးတဲ့ ကေးလောင်က ဘာလို့ဒီလောက်သိနိုင်ရမှာ
လဲ။ ပြီးတော့ ရတနာပစ္စည်းဆိုတာ ထိုက်မှရတာ”

“ရတနာပစ္စည်းဟုတ်လား၊ မင်း အရူးပဲ ဂျက်၊ ငါတို့
အခုရှာနေတာ ရတနာပစ္စည်းလို့ မင်းကို ဘယ်သူကပြောလဲ”

“ရတနာမရှာလို့ မင်းကဘာရှာနေတာလဲ”

“လျှို့ဝှက်မှုကိုဖော်ထုတ်နေတာကွ၊ ပဟေဠိဆန်ဆန်
ပျောက်နေတဲ့အစတွေကို ဆွဲထုတ်နေတာ”

“မင်းမှာ လောဘမရှိဘူးလို့ ဘုရားမှာ သစ္စာဆိုရဲလား”

“အချိန်မရွေးဘဲ ဟောကောင်၊ စနေလား၊ တနင်္ဂနွေလား
ကြိုက်တာရွေးလိုက်”

“ဟုတ်တယ်... စနေ”

ထိုအသံသည် ကေးလောင်ထံမှ လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

“ဟုတ်တယ် စနေ၊ ကျွန်တော်တို့ အသွားမားနေပြီ။
အန်ကယ်ဂျန်းဆီကစာက ပထမဆုံးစာဖြစ်မယ်၊ ဒုတိယစာကို
တွေ့ဖို့ ပတမစာက ညွှန်းခဲ့တာဖြစ်မယ်”

“အဲဒါတော့ ကေးလောင်၊ မင်းရှိုးတာ များသွားပြီ။ အဲ

ဒီပေစာရဲ့သက်တမ်းက သုတေသနပြုချက်အရ နှစ်ပေါင်းငါးရာ လောက် ကြာပြီ။ မန္တလေးနန်းမြို့က ဘယ်လောက်ကြာသေးလို့လဲ။ မန္တလေးတောင်ပေါ်က နန်းမြို့ကိုမြင်ရတယ်။ မှန်တယ်ကွာ... တစ်ချက်က နန်းတွင်းမှာရှိလို့ ဒါပေမဲ့ ဒီစာထက် နန်းမြို့က နှစ်ရာကျော် နောက်ကျတယ်ကွာ”

“အန်ကယ်ဂျက်၊ ရှေးပညာရှိတွေကို အထင်သေးလွန်း သွားပြီဗျာ”

ကေးလောင်၏အသံက ခိုင်မာတည်ငြိမ်လွန်းနေ၍ ဂျက် မှာ ဇက်ကလေး ပုဝင်သွားသည်။

“အာသောကမင်းကြီးက အသက်ဘယ်လောက်နေသွား လို့ ဒီလိုတွေလုပ်သွားနိုင်တာလဲ။ ရေတွင်းရေကန်တွေ ဘုရား စေတီပျက်တွေက ခုချိန်ထိ သက်သေရှိသေးတယ်လေ”

“မင်းလေးက အာသောကမင်းကြီးကိုလည်း သိတာပဲ လား”

“အဖေမဆုံးခင်က ဒါတွေက ကြားနေကျအိပ်ရာဝင် ပုံပြင်တွေပေါ့”

“အလာကြီးပါလား။ ဆက်ပါဦးကွာ”

“မင်းကြီးရဲ့ငယ်ဘဝရှိတယ်။ စစ်တိုက်တဲ့အချိန်တွေရှိ

တယ်။ အသိတရားရတဲ့အချိန်နဲ့ ကွယ်လွန်ချိန်က ဘယ်လောက် တွာနေလို့လဲ။ အဲဒီအချိန်တိုအတွင်းမှာ ရေတွင်းရေကန်ပေါင်း နှစ်သောင်းလေးထောင်ဆောက်သွားတယ်။ ဘုရားပေါင်းလည်း နည်းတာမဟုတ်ဘူး။ အဲဒီခေတ်က စက်မှုလည်းမထွန်းကားဘူး။ လေယာဉ်လည်းရှိတာမဟုတ်ဘူး။ ကားလမ်းလည်းမရှိဘူး။ တော ထွန်ကြီးကို ကိုယ့်ဖာသာကိုယ် လမ်းဖောက်သွားရတဲ့ခေတ်။ အဲဒါ က ပထမအချက်”

“ဟုတ်သလိုလိုတော့ ရှိသား။ ကဲ! ဆိုစမ်းပါဦး နောက် တစ်ချက်”

“ဒီလောက်များတဲ့ပုဂံဘုရားတွေကို ဘယ်မှာထားမလဲ။ တွန့်တော်တော့ တစ်ယောက်တစ်ဆူနဲ့နဲ့ တည်ခဲ့တယ်ထင်တာ ပဲ။ ပြီးတော့ တောင်ငူဘုရင် ဘုရင့်နောင်၊ မြန်မာပြည်ကို အရှေ့ အနောက် တောင်မြောက် မြင်းတစ်ကောင်နဲ့သွားနေတာလေ။ ဆိုးဒယားထိတောင် ရောက်လိုက်သေး”

“သူ မြင်းတစ်ကောင်ပဲသုံးတယ်လို့ မင်းကိုဘယ်သူက ပြောလို့လဲ”

“သိဘူးလေဗျာ၊ ပိုပြီးဟီးရိုးဖြစ်သွားအောင် ပြောကြည့် တာ”

ကေးလောင်က အတည်ကြီးတွေ ပြောတတ်သလို ရွတ်
နောက်နောက်ပြောရာတွင်လည်း တစ်ဖက်ကမ်းခတ်ကျွမ်းကျင်
လှသည်။

“ကဲ! အရည်မရအဖတ်မရတွေမပြောနဲ့၊ ဒါ ကလေး
တွေ ထုတ်စည်းတိုးနေတာမဟုတ်ဘူး၊ လူကြီးတွေ ဖဲရိုက်နေတာ”

“ဒီမဲသမားက တစ်မှောင့်”

“ဖဲတွေဘာတွေအသာထား၊ ဒီကိစ္စကို ဘယ်လိုဆက်
လုပ်ကြမလဲ”

“စဉ်းစားကြတာပေါ့ကွာ”

ထိုဆွေးနွေးပွဲသည်လည်း တောင်စဉ်းမရေရာပင် အဆုံး
သတ်သွားပြန်သည်။

ရေပက်ခံထွက်နေသောကားများမှ အော်ဟစ်သံများက
ပတ်ဝန်းကျင်သို့ လွင့်ပျံ့၍နေလေ၏။

၁၂ ၁၂ ၁၂

အခန်း ၈ |

ရှစ်နာရီထိုးသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် လမ်းမများပေါ်၌ ရေ
ဖက်ခံကားများသည် ကြွက်စီကြွက်စီရောက်စပြုလာသည်။

ဆံပင်အလှပြုပြင်ရေးဆိုင်တွင် လူငယ်များ တန်းစီနေ
ကြသည်။ လှနေသောပိတုန်းရောင်ကောသုများကို အရောင်မျိုး
စုံထည့်ပြီး သင်္ကြန်ဖက်ရှင်ဟု ဟိတွင်ကြပြန်သည်။ အသက်သုံး
ဆယ်ကျော် လေးဆယ်အရွယ်ခန့်သာ ဒီလိုပြင်ဆင်ပါက ပြောင်း
ဖူးမွှေးကို ဆေးရောင်ခြယ်ထားသလို ကြည့်ရဆိုးကောင်းဆိုးနေ
ပေလိမ့်မည်။ သို့သော် ဆယ်ကျော်သက်လူငယ်များက ပြင်ဆင်
ကြသောအခါ ငယ်မူငယ်သွေးကြောင့် ရောင်စုံခြယ်မော်ဒန်ပန်းချီ
ကားလေးတွေလို စိတ်ဝင်စားဖွယ် တင့်တယ်ကုန်တော့၏။

ပေါင်တိုဘောင်းဘီလေးများနှင့် ဆိုင်ထဲမှ ဆံပင်အလှပြင်ပြီး တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက်ထွက်လာကြသည်က ငေးကြည့်ရှုပင် အရသာရှိလေရောသည်။ ဖြူဖွေးသောပေါင်လုံးသွယ်သွယ်လေးများက ပုခိုသများကိုစိန်ခေါ်နေသယောင် ဝင်းပြောင်ပြီး လှနေသည်။ ရင်ညွန့်အထိ ဟိုက်ထားသောအင်္ကျီလည်ပင်းပေါက်များက လှပသည့်လည်တိုင်ကို အထင်းသားပေါ်လွင်နေစေသည်။

လက်များတွင်လည်း အမျိုးအမည်မသိသော ရောင်စုံလက်ကောက်များကို ဝတ်ဆင်ထားကြသည်။ ယဉ်ကျေးမှုကိုမသိပါက ရဲဘက်ကထွက်ပြေးလာသူများဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ထင်မှားဖွယ်ရှိသည်။ မိန်းကလေးအုပ်စုသည် အလှတရားများကို အစွမ်းကုန်ဖော်ကာ အမိုးဖွင့်လှစ်ကားလေးပေါ် ပြေးတက်သွားကြသည်။

“ဟေး! . . .”

ဆိုပြီး ညာသံပေးလိုက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ဒရိုင်ဘာသည် မြင်းတစ်ကောင်အလား ကားကိုဆုတ်လိုက်တိုးလိုက်မောင်းလေတော့၏။

နောက်တစ်သုတ် ယောက်ျားလေးအုပ်စုဖြစ်သည်။ ဆိုင်ထဲကို ဝင်သွားကြသည်က လှပသောမျက်နှာလေးများနှင့်ဖြစ်၏။

သို့သော် ပြန်ထွက်လာချိန်တွင် သရဲကပြန်ကြောက်ရမည့်မျက်နှာများနှင့် ဖြစ်သွားတော့သည်။ မျက်ခုံးမွေးမရှိသောမျက်နှာ၊ မျက်တွင်းညိုညိုကြီးများ၊ မျက်လုံးနီနီကြီးများ၊ မည်းသောမျက်နှာ၊ နီမြန်းသောမျက်နှာ၊ ဝါရွှေသောမျက်နှာများကိုယ်စီတို့နှင့်ဖြစ်၏။

အလှပြင်ဆိုင်ရှေ့သို့မျက်နှာမူပြီး ထိုင်နေသောကျက်သည် ထိုအုပ်စုကို လန့်သွား၏။ မိုးကောင်ကင်သို့ အမှတ်တမဲ့မော့ကြည့်လိုက်သည်။ မိုးသားများ ကင်းစင်နေ၍ အသက်ရှူချောင်သွား၏။ အကယ်၍ မိုးသားများညှို့ဆိုင်းလာပါက စက်ကွင်းလွတ်ရာသို့ ခြေးပုန်းရန်အစီအစဉ်က ကျက်ထံအဆင်သင့်ရှိပြီးဖြစ်သည်။

ထိုးထိုးထောင်ထောင်နှင့် ထိုအုပ်စုထွက်သွားပြီးချိန်တွင် မိန်းကလေးယောက်ျားလေး ရောထွေးယှက်တင်အုပ်စုတစ်စုက ချောက်လာပြန်သည်။ ထိုအုပ်စုကတော့ ထူးဆန်းသည်။ အလှပြင်ဆိုင်ထဲဝင်သွားသောဝတ်စုံနှင့် ပြန်ထွက်လာသောဝတ်စုံသည် ဘာမှမဆိုင်အောင် ခြားနားလှသည်။

မိန်းကလေးတွေကိုယ်ပေါ်မှ ချည်သားဝတ်စုံတွေ ဘယ်နားကျွတ်ကျန်ခဲ့ကုန်ပြီလဲ။ ယောက်ျားလေးတွေကိုယ်ပေါ်မှ တိရှုပ်အင်္ကျီတွေကရော။

အို! လောကကြီး ဘာတွေဖြစ်ကုန်ပြီလဲ. . .

ဣန္ဒြေမိတ်ဝင်စားသောကြောင့် ဖိုက်ကြည့်နေသည်။ ဣန္ဒြေမိတ်
ကြည့်နေစဉ်မှာပင် စုံတွဲဟုထင်ရသောကောင်မလေးနှင့်ကောင်
လေးသည် လူသွားလူလာများသောလမ်းမကြီးပေါ်၌ မဖွယ်မရာ
ပြုမူကြကုန်သည်။

“ဗုဒ္ဓေါ! . . . မြတ်စွာ”

မထင်မှတ်သောမြင်ကွင်းမှ ရုတ်တရက်ဆိုသလို မျက်နှာ
ကို လက်ဖဝါးနှင့်ကာလိုက်၏။ သို့သော် စပ်စုတတ်သော မူလ
ဒီဇိုင်းကြောင့် လက်ချောင်းများကြားမှ မဝံ့မရဲချောင်းကြည့်ရပြန်လေ
သည်။

“ဟေ့ကောင်! ဘာကြည့်နေတာလဲ”

“ဟိုမှာလေ. . . မတွေ့ဘူးလား။ ပေါ်တင်မကြည့်ရဲလို့
ချောင်းကြည့်နေတာ”

“ဘာလုပ်ရအောင်လဲ၊ အလကား ကလေးကချေအလုပ်
တွေ”

“ဟေ့ကောင်! မင်းအဲဒီလိုမပြောနဲ့၊ မင်းညီနဲ့ ငါ့ညီမ
လည်း ဒီလိုလုပ်ချင်လုပ်မှာ”

“ဟာ! ဒီကောင် ဘာကောင်လဲမသိဘူး။ သူတို့ဟာသူ
တို့ ဘာလုပ်လုပ်၊ အဲဒါ ငါတို့ကိစ္စလား။ လာ. . . သွားမယ်”

“ဘယ်သွားမှာလဲ၊ ငါ သင်္ကြန်မလည်ချင်ဘူးနော်”

“မလည်ရပါဘူး၊ ဘုရားသွားမှာ”

“ပိုမသွားချင်ဘူး၊ အခု ငါ့မိတ်ထဲ ဘာသာတရားကိုင်း
နှိုင်းချင်မိတ် နည်းနေတယ်”

ဣန္ဒြေမိတ်က ထိုသို့ပြောလျှင် ဣန္ဒြေမိတ်၏မိတ်တော်တော်ကြည့်ခြင်း
တို့ ခံလိုက်ရသည်။

“ဘာလဲ၊ ငါက ရေစိုမှာစိုးလို့နော်၊ တစ်လမ်းလုံး ဒီ
လောက်ရေတွေပက်နေတာ ဘယ်ကဘယ်လိုသွားမှာလဲ”

“မင်းကို ဘယ်သူကရော သင်္ကြန်လည်မယ်၊ ဘာသာ
တရားကိုင်းနှိုင်းမယ်ပြောနေလို့လဲ”

“မင်းပါးစပ်ကြီးက ပြောနေတာလေ၊ မစားစမ်းပါနဲ့ကွာ၊
ဒီမှာ ဒီတံကရောက်လာလို့ တွေးမရဘဲ ခြောက်နေတာ”

“အေးကွာ. . . ငါတို့ရဲ့ အဲဒီမစ္စတာဘီနိုင်းကြီးတွေက
ဆွေးနားမိတာကို ဟိုမိမိကွေးဘီနိုင်းလေးက စဉ်းစားမိသွားလို့”

“ဟင်! ဘာတဲ့လဲ”

ထိုစဉ် ဣန္ဒြေမိတ်က ဣန္ဒြေမိတ်၏လေးသားဆောင်ပေါ်သို့ ကေး
ဆောင်က ကုပ်ချောင်းချောင်းတက်လာသည်။

“ရေစက်ပါ၍ ယူစေသော်ဆိုတာ ရေပက်ချိန်မှာ ရ

မယ်လို့ ကျွန်တော်တွေ့မိတယ်။ တောင်ငူဆိုတဲ့စကားလုံးအရ တောင်ပုံသဏ္ဌာန် အငူစွန်း၊ စာခွေဆိုတာတော့ တစ်ခုတည်းသော စာမဖြစ်နိုင်ဘူး။ ဒီစာသုံးစောင်မှာ တစ်ခုခုဆက်စပ်မှုတော့ ရှိရမယ်”

“အဲဒါ ဘုရားသွားမှာနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ”

“ဆိုင်လို့သွားမှာပေါ့ကွာ၊ ဖြတ်မမေးနဲ့... ကေးလောင် ပြောတာကို ဆက်နားထောင်”

“နောက်တစ်ခုလည်းဖြစ်နိုင်တယ်၊ ရေစက်ပါ၍ယူစေ သော်ဆိုတာ တမင်တကာရေးသွားတဲ့ အာလုတ်စကားလား၊ ဒါပေမဲ့ ဒါမဖြစ်နိုင်ဘူး၊ နန်းမြင့်ပေါ်ကစာက အမှတ်တမဲ့တော့ ဘယ်လိုမှမဖြစ်နိုင်ဘူး”

“လာလာချည်သေး... မင်းလေးကလည်း အလာကြီး ပါလား”

လူကြီးတစ်ယောက်လိုပြောနေသောကြောင့် ဂျက်က ကေးလောင်ကိုရှုံ့ပြောသည်တွင် ဂျန်း၏ဖိနင်းခြင်းကိုခံလိုက်ရ၍ ခြေတစ်ဖက်မှာ ထုံခနဲကျင်သွားသည်။

“ဟေ့ကောင်! မင်း ဒါဘာလုပ်တာလဲ”

“ငါဘာလုပ်သလဲ... မင်းမသိဘူးလား”

“ထိုးတယ်ကွာ”

အသားနာသွားသောကြောင့် ဂျက်က သည်းမခံချင်တော့ ချွန်းကို ရုတ်တရက် လက်သီးဖြင့်ထိုးပစ်လိုက်သည်။ ဂျန်း ထောင့်သွား၏။ ပြန်ပြီးထလာကာ ဂျက်ကို တစ်ပြန်ပြန်ထိုးတော့ သည်။

“မင်းကထိုးတော့ ငါလည်းထိုးတယ်ကွာ”

ဂျက်ကလည်း အားကျမခံပင် ပြန်ထိုးသည်။

“လူကောင်သေးပေမယ့် လက်ဆိပ်တော့ ပြင်းပြီးသား

“တော်ကြပါတော့ဗျာ... တော်ပါတော့။ အန်ကယ် တို့ ကလေးလည်းမဟုတ်ဘဲနဲ့”

ကေးလောင်၏အော်သံဖြစ်သည်။ ကေးလောင်စိတ်ရှုပ် ထွန်းနေသောမျက်ခုံးများကိုကြည့်ခြင်းအားဖြင့် လွန်းလှသည်။

ကေးလောင်က အခုလို လူကြီးတစ်ယောက်လို ဖြန်ဖြေ အဲဒါ ဂျန်းရောဂျက်ပါ ငြိမ်ကျသွားရပြန်သည်။ ဂျက်က အပြောဆိုးသော်ငြား ကေးလောင်၏ပညာကို မလေးစား ချွန်းသိသည်။

ဂျက်က တစ်ခါတစ်ရံတွင် ကေးလောင်အား ခေတ်သစ် မဟော်သစာဟု နောက်ပြောင်တတ်သေးသည်။ နောက်ရင်လည်း နောက်ပြောင်စရာမရှိ။ တစ်ခါတစ်ရံ ကေးလောင်သည် အသက် ဆယ့်ရှစ်နှစ်ဟုမထင်ရဘဲ သုံးဆယ့်တစ်နှစ်ဟု ယုံမှားရလောက် အောင် ဂျန်းနှင့်ဂျက်အပေါ် ဩဇာညောင်းနေချိန်ဖြစ်သည်။

“ဘယ်နေရာက ဘယ်လိုဆိုတာ ကျွန်တော်မသိနိုင်ပေ မယ့် ဒီညတော့ ရွှေတိဂုံဘုရားမှာ ကျွန်တော်တို့ရှိနေရင် ပိုကောင်း လိမ့်မယ်။ အဲဒါလည်း စနေထောင့်ဖြစ်နေဖို့လိုတယ်”

“ပြီးရောကွာ၊ အဲဒါဆိုရင် ညမှထွက်မှ။ အခုဟာက ရေအရမ်းပက်နေတယ်။ တစ်ကိုယ်လုံးရွှေနေတဲ့ရေစိုအဝတ်နဲ့ ည အထိဆိုရင် ငါးဖြစ်ဖို့အပြင် တခြားမရှိဘူး”

“မင်းသဘောလေ၊ ကြိုက်သလိုလုပ်လို့ရတယ်။ ကဲ၊ ကေးလောင်၊ ကြားတယ်နော်၊ တာဝန်ကျအောင်ခေါ်ပြီးပြီ၊ မရ ဘူး၊ ဒီကောင့်လိုလူမျိုးက ယက်ဖက်စားရင်တောင် သူများနှစ် ပြီးသားအသင့်စားကိုမှ ရွေးစားမယ့်အကောင်မျိုး။ ဆီမသန့်တာ ရော ရေစင်အောင်မဆေးတာရော ဂရုစိုက်နေမယ့်ကောင်မဟုတ် ဘူး။ ဘယ်သူသေသေ ငတေမာရင်ပြီးရောဆိုတဲ့စိတ်ဓာတ်က ဒီမှာတော့ ခေတ်အောက်နေပြီ။ လာ၊ ကေးလောင်၊ သွားမယ်”

လွယ်အိတ်ကို ချာခနဲရမ်းကာ ကေးလောင်ကိုဖက်ပြီး ထွက်သွားသောဂျန်းကို ငေးကြည့်နေဖြစ်သည်။

ဒီလိုကျပြန်တော့လည်း ဂျက်က မနေချင်တော့တာအမှန် ပါ။ အကယ်၍ ကေးလောင်ပြောတာမှန်နေပြီး တစ်ခုခုထူးခြားမှု ရှိလာပါက မိမိမသိလိုက်မည်၊ မပါလိမ့်မည်ကို စိုးရိမ်သည်။

သို့သော်လည်း အဲဒီလိုခွေးနောက် ဟိုဟာပါကြီးကျပြန် တော့လည်း ကလေးကိုဆရာတင်ရသည်မှာ အောက်သလိုခံစား ခပြန်သည်။

“သွားပါပြီ၊ ဒီနေ့အတွက် လှပတဲ့မြင်ကွင်းလေးတော့ ခွမ်းပြီ။ ဟေ့ကောင်တွေ၊ နေဦးလေကွာ၊ ငါလည်းလိုက်မယ်”

ဂျက်၏အော်သံဖြစ်သည်။ ဂျန်းပြီးလိုက်သည်။ လောဘ သားဂျက် ဘယ်နေလိမ့်မလဲဆိုတာ ဂျန်းကြိုတွက်ထားပြီးဖြစ်၏။ မိမိအစီအစဉ်အတိုင်း ဂျက်ကဝင်လာသောကြောင့် ဂျန်းသည် နှစ်လိုစွာပြုံးခြင်းမျိုးဖြစ်ပေတော့၏။

အနန်း [၉]

“ဝမ်း... တူး... သရီး... ဂိုး...”

စင်မြင့်ထက်ဆီမှ မုတ်သုန်၏တိုက်ခေါ်သံနှင့်အညီ မြေ
ဩဇာမှ ရေပိုက်လိုင်းသည် မုတ်သုန်၏အမိန့်အောက်တွင် အလုပ်
လုပ်ကြရတော့၏။

တစ်ဆိုပါက ရေခလုတ်ကိုကိုင်သည်၊ နှစ်ဆိုပါက ရေ
ခလုတ်ကိုလှည့်ဖွင့်သည်၊ သုံးဆိုပါက ပိုက်လိုင်းထဲမှရေများပြေး
ထွက်သည်၊ ဂိုးဆိုသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် မြေကြီးအောက်ရှိရေ
ဖိုက်သည် ဆတ်ခနဲထွက်လာပြီး ရေများသည် အပေါ်မှရေပိုက်
နှင့်ဖျန်းပက်စရာမလိုလောက်အောင် မြေပြင်မှပန်းထွက်လာရတော့
သည်။

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ဝေး...ဟေး...ဟေး...”

မြူးကြွသောတေးသံနှင့်အတူ အော်ဟစ်ဆူညံသံများ စင်အောက်၌ ညံသွားသည်။

“အခုချိန်ကစပြီး မြူးဖစ်နဲ့အတူ ကျွန်တော်တို့ကမယ်အားလုံး အိုကေလား”

“အိုကေ!...”

“အိုကေဆိုရင် စမယ်...ဒီဂျေ!”

“ဝေး...”

ပြင်ဆင်ထားသောစင်အနေအထား၊ ငှားရမ်းထားသော နာမည်ကြီးအဆိုတော်အင်အားနှင့်မို့ မုတ်သုန်တို့မဏ္ဍာပ်ရှေ့တွင် လူအုပ်ကြီးသည် အခြားပဏ္ဍာပ်များနှင့်မတူအောင် များပြားနေလှသည်။

မုတ်သုန်တို့မဏ္ဍာပ်၌ ဒီဂျေပတ်သံသည် ကြောက်မမန်းလီလီ ညံပွက်နေသည်။ စင်အောက်မှ တဝေးဝေးအော်နေသူများသည် ခေတ္တမျှ တိတ်ဆိတ်သွား၏။

ထိုသို့တိတ်ဆိတ်ပြီး စင်ပေါ်အားလုံးအာရုံရောက်နေချိန်တွင် ဒီဂျေသံသည် ရုတ်တရက်ရပ်တန့်သွားသည်။

“အားလုံးပါ မင်္ဂလာပါ”

အသံချို့ချိနှင့်အတူ အမိုးပါးပေါ်မှပြုတ်ကျလာသူသည် မင်္ဂလာရှိစွာ မြန်မာနှစ်သစ်ကူး၌ မြန်မာလိုနှုတ်ဆက်၏။

“ဝေ...”

ပရိသတ်များ ပျော်သွားကြသည်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ထိုသို့ပေါ်လာသူသည် ယခုလက်တလောဂီတလောကတွင် ဟစ်ဖြစ်နေသည့် ပေါ့ပီပါ ချိုအီဖြစ်သည်။ ချိုအီသည် အကလည်းကောင်း၊ သံလို အဆိုပညာမှာလည်း ထူးချွန်သည်။ ပိုဆိုးတာက ငှားလာသည့်ပွဲတိုင်းကို မလုပ်ဘူးဟုနာမည်ကြီးခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ချိုအီဆိုသော ပေါ့ပီပါမလေးကို အမ်တီဗီထဲတွင်သာ မြင်ရလေ့ရှိပြီး စင်မြင့်ထက်တွင် တွေ့ရလေ့နည်းပါးလှသည်။

ထို့ကြောင့် ပရိသတ်အချို့သည် ငုတ်တုပ်တိုင်နေကြရာမှ ထွက်လာသည်။

“အလန်းဆုံးလို့ အမည်ရပါတယ်”

“ဝေး...ချိုအီ...ချိုအီ...ချိုအီ...”

အဆိုတော်ချိုအီသည် သွက်လက်စွာပင် ပရိသတ်များထံသို့ အနမ်းပွင့်များ စတင်လွှတ်တင်ပြီး ကပြဖျော်ဖြေခြင်းအစီအစဉ်ကို စတင်တော့၏။

ကားတန်းကြီးများသည် စင်ရှေ့တွင်ပိတ်နေ၍ လမ်းရှင်း

က ခရာမှတ်အော်ဟစ်နေသည်။ ထို့ကြောင့် ဒရိုင်ဘာက ကားကို
မောင်းထွက်ရသည်။ ထို့ကြောင့် ချိုအိုကိုမြင်ချင်သောပရိသတ်
များသည် ကားပေါ်မှခုန်ဆင်းပြီး လမ်းတစ်ဖက်မှ ချိုအိုကိုငေး
ကြည့်ကုန်ကြသည်။

မှတ်သန် ကျေနပ်၏။ လုံးပန်းရကျိုးနပ်သွား၏။ အခြား
သောမဏ္ဍပ်များထက် မိမိမဏ္ဍပ်တွင် လူတွေတိုးဝေနေသည်
ကို ကျေနပ်၏။ ကြိုးစားရကျိုးနပ်သည်ဆိုသောအပြားနှင့် လူများ
ကို စင်နောက်မှလက်ပိုက်ကြည့်ဖြစ်သည်။

ချိုအိုကိုမြင်ရ၍ လူများပျော်ရွှင်နေကြပုံကိုကြည့်ရင်းနှင့်
မှတ်သန်ပျော်နေသည်။ မိမိလုပ်ရပ်ကို ဂုဏ်ယူပြီးကျေနပ်မိသည်။

“ဘာတွေ ဒီလောက်တောင်ကြည့်ပြီး ပြုံးနေတာလဲ”

ကုတ်ဘူးလေးသောက်ကာ ရောက်လာသော မိုးသက်
ကြွေ၏ပခုံးကို မှတ်သန်က သိုင်းဖက်လိုက်သည်။

“အံ့ဩစရာကောင်းလို့ပါ”

“အံ့ဩတယ်. . . ဘာကိုလဲ”

“ရေတွေစိမ့်နေတဲ့လူတွေက အရမ်းကိုပျော်နေကြလို့
လေ။ တစ်ခါတစ်ရံတွေ့မိတယ်။ ရေက ပျော်ရွှင်မှုကိုပိုပြီးဖြစ်စေ
သလားလို့”

“ဟုတ်ရင်ဟုတ်မှာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ မိုးရွာနေရင်တော့ စိတ်
ညစ်တယ်။ နေရာထိုင်ခင်းစိုစိုဖတ်နဲ့ ဘယ်ကိုမှမသွားချင်ဘူး”

“အဲဒါတော့ ချစ် ရှိထုတ်ထားတာကြောင့်ဖြစ်ပါလိမ့်
မယ်။ မှတ်မိသေးလား. . . ငါတို့ချစ်သူဖြစ်ခါစက မျှော်စင်ကျွန်း
မှာ မိုးရွာအတူခံခဲ့ကြတာလေ။ အိမ်ရောက်တော့ တုတ်ကွေးမိ
လို့ မေမေ့အဆူတောင် ခံခဲ့ရသေး”

“အဲ! ခုလိုအိမ်အကြောင်းပြောမှ သတိရတယ်။ ကိုကို
နဲ့ကျွန်းတို့ ခုတလော ဘာလုပ်နေကြသလဲမသိဘူးနော်။ ထူးဆန်း
နေတယ်။ မနေ့ညကလည်း ကိုကိုက ဇာတ်ပုံသုံးပုံကို ဆက်ကြည့်
နေတယ်။ ဘာကြီးတွေမှန်းမသိဘူး”

“ထားလိုက်ပါကွာ။ သူတို့ဝါသနာပါရာ သူတို့လုပ်နေတာ
ပဲ။ ငါတို့လည်း ငါတို့ကိစ္စ ငါတို့လုပ်ကြမယ်”

“မှတ်သန်နော်၊ ဒါက ဘာလုပ်တာလဲ”

“ဘာပြောလို့လဲ၊ နမ်းရုံလေးကိုများ။ စိတ်ဆိုးစရာမရှိ
အကဲပိုတယ်”

“မှတ်သန်နော်၊ လူကိုဒေါသထွက်အောင် မလုပ်နဲ့”

“ခင်ဗျားလေး ဘာမှတွန့်တိုမနေနဲ့၊ မကြာခင် ခင်ဗျား
သေးကို ဒီကောင်ကြီးက ပိုင်တော့မှာ”

“ဟော! ပြောလေ ကဲလေပါလား”

“မဟုတ်လို့လား”

“မှတ်သန်နော်”

“ချစ်စရာလေး”

မှတ်သန်သည် ပြောလည်းပြောကာ မိုးသက်ကြွေ၏ပါးလေးကို လိမ်ဆွဲလိုက်သည်။

“ကဲ! လာ၊ အောက်မှာ စတုဒိသာကျွေးဖို့ပြင်ဆင်နေတယ်၊ သွားကြည့်ကြမယ်”

“ဘာကျွေးမှာလဲဟင်”

“မုန့်လုံးရေပေါ်”

“ငရုတ်သီးမထည့်ရဘူးနော်”

“များများထည့်လို့ပြောထားတယ်၊ ဒါက သင်္ကြန်ရဲ့အနှစ်သာရပဲလေ”

“သိပ်မုန့်ဖို့ကောင်းတာပဲ”

“ငါကတော့ သိပ်ချစ်...”

“ဟေ့ကောင် မုန့်သုန်... မုတ်သုန်”

ခေါ်သံကြောင့် မှတ်သန်လှည့်ကြည့်လိုက်၏။ တောက်ထွန်းဖြစ်နေသည်။ တောက်ထွန်းသည် မှတ်သန်တို့သူငယ်ချင်း

များ ဇွဲစည်းထားသော ဆယ့်တစ်ယောက်အုပ်စုထဲမှ တစ်ယောက် ဖြစ်သည်။

“ဒီးဒီတို့အုပ်စုတွေ ချောင်းရိုက်ခံရလို့ ဒီးဒီကို ဆေးရုံတင်လိုက်ရပြီ”

“ဘာ!”

“ဒီးဒီ တော်တော်အထိနာသွားတယ်၊ အခု အော်ပရေးရှင်း လုပ်နေတယ်”

“တခြားဘယ်ကောင်တွေ ပါသွားသေးလဲ”

“ငါလည်းတိတိကျကျတော့ မသိဘူး၊ တခြားကောင်တွေတော့ ပွန်းရုံပဲရုံလို့ပြောတယ်၊ ငါးယောက် သုံးယောက်ကို ခံလိုက်ရတယ်ကွာ... တောက်!”

“အဲဒါဘယ်ကောင်တွေလဲ”

“ငါတော့ မိုးကြီးတို့ကောင်တွေလို့ ထင်တာပဲ။ နီလာတင်က ဒီးဒီဆီပါလာပြီးကတည်းက ဒီကောင်က ဒီးဒီကို မကြည့်ကြုံနေတာကြာပြီ”

“အလကား သူရဲဘောင်ကြောင်တို့ကောင်တွေ ဒီကောင်တွေ ဘယ်မှာထိုင်သလဲ”

“ကန်ပတ်လမ်းမှာ ထင်တယ်”

“လာ...လစ်မယ်”

“မှတ်သန်”

မိုးသက်ကြွေက မှတ်သန်၏လက်ကိုဆွဲထားသည်။ ခါးတိုင်းဆိုလျှင် မတားချင်ပေမယ့် ဒီတစ်ခါတော့ မှတ်သန်ကို တားချင်သည်။ သင်္ကြန်ပြီးသည်နှင့် မင်္ဂလာရက်က သိပ်ကိုနီးကပ်နေပြီဖြစ်သည်။ မှတ်သန်တစ်ခုခုဖြစ်သွားမှာကို မိုးသက် မလိုလားပါ။

“ခဏလေးပါ။ နော်... အချစ်၊ ငါမရှိတုန်း မလွှာပဲကို ကြည့်ထားပေးပါ”

မှတ်သန်က မိုးသက်ကြွေ၏ခါးလေးကို ကျောနေအောင် ဖက်ထားပြီး မိုးသက်ကြွေ၏နှုတ်ကို ကြင်နာစွာနမ်းသည်။ မိုးသက်ကြွေ သိလိုက်ပါပြီ။ မှတ်သန်ကို သိကြားမင်း ဆင်းတားတောင် ရတော့မည်မဟုတ်ဘူးဆိုတာကိုပေါ့။ ထို့ကြောင့် မတားလိုတော့ပေ။

“ဂရုစိုက်ဦးနော်၊ မိုးသက်ကို မျက်ရည်ကျအောင်မလှုပ်နဲ့”

“စိတ်ချပါ။ မိုးသက်ကို ငိုအောင်လုပ်တဲ့လူရှိခဲ့မယ်ဆိုရင်တောင် အဲဒီကောင်ကို ငါခွင့်မလွှတ်ဘူး”

မှတ်သန်သည် ပြတ်သားလွန်းလှ၏။

ထိုသို့သာ ခပ်ပြတ်ပြတ်ပြောပြီး ချာခဲလှည့်ထွက်သွားသည်။ မိုးသက်ကို နောက်တစ်ကြိမ်ပင် လှည့်ကြည့်မသွားတော့ပေ။

မိုးသက်ကြွေရင်ထဲ ခံစားရသည်။

ဒီလိုကျယ်ပြောသောလောကကြီး၌ နေရာမရှိသောတဝတို့ ခံစားရ၏။

ဆူညံနေသောစွဲစင်သည် မိုးသက်ကြွေအတွက် ပျော်စရာမကောင်းတော့သလို ခံစားရသည်။

မှတ်သန်မရှိပါက မိုးသက်၏ကမ္ဘာသည် နွေကန္တာရထဲ မျောလှင့်နေတဲ့စက္ကူယာဉ်ပျံလေးတစ်စီးလို ခြောက်ခြားပြီး အထီးကျန်လှတယ်ဆိုတာ မှတ်သန်မှသိပါလေစ။

❀❀❀

အခန်း | ၁၀ |

“နေက ဟိုဘက်ကထွက်ပြီး ဒီဘက်ကဝင်တယ်နော်”

“အဲဒါမင်းပြောမှလားကွ၊ တစ်ကမ္ဘာလုံးအတွက် မှန်နေ
တဲနီယာမ”

“တစ်ခေါက်တစ်ခါမှာ လူတွေက သာမန်ကာလှုံကာ
တိစ္ဆရပ်လေးကို သတိမပြုမိကြဘူး။ အဲဒါကိုသတိပြုမိသွားပြန်
တော့လည်း ဂယ်လီလီယိုဖြစ်လာတာပဲ”

ဂျန်းရဲစကားကြောင့် ဂျက် နှုတ်ခမ်းတွန့်လိုက်သည်။

“အကယ်၍ ငါတို့လိုချင်တဲ့ပစ္စည်းက ဒီဘုရားအောက်
မြေမှာသာဆိုရင် ငါတို့တော့ နားကားပြီ။ လက်လှည့် လာလမ်း
အတိုင်းပြန်ရုံပဲ။ ငါတို့အခုလိုက်နေတာက ဘာပစ္စည်းဖြစ်ဖို့ များ

သလဲ”

“ဟိုစာအုပ်လေးလိုပေါ့ကွာ၊ ပျောက်သောလမ်းမှာ စမ်းတမ်းဝမ်းဝမ်းရယ်ပေါ့။ အမျိုးအမည်မသိသောအရာကို ဘုမသိဘမသိသုံးယောက်က ဘာမသိညာမသိလိုက်နေကြတာပဲ။”

“ငါတို့ကို သိုက်သမားတွေလို့ဆိုရအောင်လည်း ခပ်ခပ်ခပ်ခပ်”

“သိုက်သမားတွေ အဖြစ်မခံချင်ဘူးကွာ၊ ဂါထာတွေ ဘာတွေလည်း တတ်တာမဟုတ်ဘူး။ အလကားနေရင်း မြေပြင်ကို ရေထင်ပြီးလည်း မဖောနိုင်ဘူး”

“အန်ကယ်တို့ အဲဒါပြောလို့ ကျွန်တော် တစ်ခုကိုသတိရတယ်”

“ဘာကိုသတိရတာလဲ”

“အဘိုးလေးနဲ့ အဖေတို့ သိုက်တူးသွားကြတဲ့အကြောင်းပါ”

“ဟေ့! ဟုတ်လား၊ မင်းတို့က သိုက်မျိုးသိုက်ဖွားတွေလား”

“စကားအကောင်းပြောနေရင် မဖောက်နဲ့ဗျက်။ အရွယ်ကို ပြက်ရယ်ပြုချင်ပြီ။ အတွေ့အကြုံနဲ့ပညာကိုတော့ လေးစား

ရမယ်။ ကဲ! ပြော... ကေးလောင်”

“ဒီလိုဗျ။ ကျွန်တော့်အဖေနဲ့ကျွန်တော့်အဘိုးတို့ သိုက်တူးခဲ့ကြတယ်။ ကိုးလောင်းကွေ့လို့ခေါ်တဲ့နေရာတစ်ခုမှာ”

“အမယ်လေး!... နာမည်ကြားရတာနဲ့တင် လန့်စရာတောင်းနေပြီ”

“အဘိုးက ဆေးဆရာကြီးဗျ။ ဆေးခွားလေးတွေ လုပ်ထားတယ်။ စည်းဝိုင်းဆွဲပြီး သိုက်စောင့်တွေနဲ့ အားပြိုင်ကြတာ နီးလင်းတဲ့အထိမခိုင်လို့ အဘိုးနဲ့အဖေက မြေပြင်ကိုရေထင်ပြီး စောင့်ကြသေးတယ်။ မနက်ခင်း ဈေးရောင်းထွက်လာတဲ့မိန်းမကြီးမြင်ပေလို့ပေါ့။ မဟုတ်လို့ကတော့ အဘိုးနဲ့အဖေလည်း အဲဒီအထည်းက သေပြီးသားပဲ။ ကျွန်တော့်ကိုတောင် မွေးလာနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူးလို့ပြောသေးတယ်”

“ဟုတ်မဟုတ်တော့ မသိဘူး။ ကေးလောင်ဆီကကြားသိပ်ရရင် အားလုံးအဆန်းတွေချည်းပဲ”

“ကဲ! ဆန်းတာတွေ ခဏထား၊ ငါတို့အခုဘာလုပ်ကြ

“စောင့်ကြည့်ရမှာပေါ့၊ မကြာခင် နေဝင်တော့မှာလေ”

“ထူးခြားရော ထူးခြားပါဦးမလားကွာ”

“နှစ်ပေါင်းငါးရာကျော်က တွက်ချက်မှုက မမှားနိုင်ဘူး။
ဂျွန်း၏စကားကြောင့် ဂျက် ငြိမ်ကျသွားခဲ့ပြန်သည်။
နေဝင်ခြင်းကိုစောင့်ကြည့်ရန်အတွက် စနေထောင့်ကိုရွေးချယ်ခဲ့
ကြသည်။

ရေပက်ခံကားများ၏ လှည့်လည်အော်ဟစ်သံသည် ဝမ်း
ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး ပွက်လော့ရှိုက်နေသည်။ ရေကစားမဏ္ဍာန်မှာ
ဆီမှ ရေပက်နေပုံကို အဝေးမြင်ကွင်းမှသုံးသပ်ကြည့်သော်
ကျမှန်းမသိကျနေကြသည့်ငရဲသားများနှင့် တူနေသည်။

စင်ပေါ်မှဆိုတဲ့လူက ဆိုနေသည်။ စင်အောက်တွင်
သောသူက ကနေသည်။ ရေပက်သောသူများက ပက်နေသည်။
မဏ္ဍာန်ရှေ့၌ ထောင်ဂဏန်းသောလူတို့သည် ပျားအုံကို စာ
နှင့်ထိုး၍ ထွက်လာသောပျားများနှင့်တူနေ၏။

“ဪ... လူတွေကလည်းနော်၊ ဒုက္ခတစ်မျိုးပဲ။
စိုစိုကြီးနဲ့ ကခုန်နေကြတယ်”

“ဟေ့ကောင်! မကူညီချင်နော်၊ မကွဲရဲ့နဲ့။ ကိုယ့်စိတ်
ကိုယ့်ကိုယ်ပဲ။ တစ်စုံတစ်ယောက်ရဲ့ ဖြစ်တည်လှုပ်ရှားမှုကို
အခြားလူတစ်ယောက်က သံဝေဂနဲ့ကြည့်ရင် လောကကြီးထဲ
တွေအားလုံး ဟာသတွေချည်းပဲ”

“မင်းနဲ့စကားပြောရတာ သိပ်အဆင်မပြေဘူး ဂျွန်း၊
မင်းက ရေလိုက်ငါးလိုက်မဟုတ်ဘူး၊ ရေထဲကန့်လန့်ဖြတ်စီးနေ
တဲ့တုတ်ချောင်းပဲ”

“ရေလိုက်ငါးလိုက်နေတယ်ဆိုတာ အတွေးအခေါ်မရှိတဲ့
သူတွေရဲ့ကျင့်ရိုးကျင့်စဉ်တွေပါ”

“မင်းနဲ့ငါ နှုတ်ဆိတ်နေကြရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်”
ဂျက်က ပြောပြောဆိုဆိုထရပ်လိုက်ပြီး ဂျွန်းကိုကျော
သွယ်နေသည်။ ဂျွန်းကလည်း ဂျက်ကို အနားမပေးစတမ်း ကျော
သွယ်လိုက်သည်။

ကေးလောင်က အလယ်မှနေ၍ သက်ပြင်းချသည်။ သို့
သာ ဘာမှမပြောဘဲ ဝင်လုလုနေလုံးကြီးကိုသာ နေကာမျက်
ခွံဖြင့် စောင့်ကြည့်နေ၏။ ကေးလောင်ကြည့်နေစဉ်မှာပင် ထို
သို့ နဂါးသဏ္ဌာန်အကောင်ကြီးတစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“အန်ကယ်ဂျွန်း... အန်ကယ်ဂျက်... ဟိုမှာ”
ကေးလောင်၏အသံက တိုးတိုးလေးဖြစ်သည်။ ဂျွန်းရော
ဂျက်ပါ ထိုအသံကိုကြားပြီး ကေးလောင်ညွှန်ပြရာသို့ ကြည့်လိုက်
ကြသည်။

ပထမတော့ သာမန်ကာလျှံကာဆိုသော်ငြား နောက်

တော့ နှစ်ယောက်စလုံး စူးစိုက်သွားကြသည်။

“နဂါးတစ်ကောင်များလား”

“စက္ကူစုတ်တွေလွင့်ပုံပြီး အရောင်ဟပ်တာလည်း ဖြစ်နိုင်တယ်”

“ဒါပေမဲ့ ငါတို့ရဲ့အခုရှာဖွေရေးက နဂါးနဲ့ဆက်စပ်နေတာတော့ လုံးဝသေချာတယ်”

“ကေးလောင်၊ ဒါဘယ်လိုအဓိပ္ပာယ်ရသလဲ”

“ကျွန်တော်လည်းမသိဘူး”

ပြောပြောဆိုဆိုပင် ကေးလောင်က ထိုအရာကို ဓာတ်ရိုက်ယူနေသည်။ ပြီးနောက် အိုင်ပက်ကိုဖွင့်လိုက်ပြီး အင်တာနက်လိုင်းဖွင့်သည်။ ရိုက်ယူထားသောဓာတ်ပုံကို ဖေ့စဘွတ်ပေါ်တင်လိုက်သည်။

ဂျွန်းအံ့သြသွားသည်။ ကေးလောင်က ဖေ့စဘွတ်သို့တက်တယ်ဆိုတာ အတူနေသောဂျွန်းပင် မသိမိုးအမှန်ပါ။ ကေးလောင်ကို တက်ကနော်လော်ဂျီပိုင်း၌ ညံ့သူအဖြစ် ဂျွန်းက တစ်ထစ်ချယုံကြည်ထားသူဖြစ်၏။

“ကေးလောင်၊ မင်း...”

ကေးလောင် မျက်နှာပျက်သွားသည်။

“မင်းဘယ်တုန်းက ဒါတွေတတ်နေတာလဲ၊ ငါလည်း

မင်းကိုသင်မလေးဖူးပါဘူး”

“အဲ... အန်ကယ်ဂျက်... ဟိုလေ... ဟို”

“ဘာဆန်းသလဲကွာ၊ ငါသင်ပေးထားတာ၊ ခေတ်မီသူ

တိုင်း ကမ္ဘာကြီးနဲ့အဆက်အသွယ်ရှိရမယ်လေ”

ဂျက်က မော်ကြားကြားပြောလာသည်တွင် ဂျွန်းငြိမ်ကျသွား၏။ သို့သော် ဂျွန်းရင်ထဲ သံသယမီးတော့ ငြိမ်းသွားခြင်းမရှိပါချေ။

အိုင်ပက်၏မျက်နှာပြင်ကို ရောက်တတ်ရာရာ ပွတ်နေသောကေးလောင်ကို ကြည့်နေမိ၏။ ကေးလောင်သည် မူမမှန်ဆိုင်တော့ဘူးဆိုတာ ဂျွန်းရိပ်မိပါ၏။ သို့သော် ဒါကသံသယသာဖြစ်သည်။ သက်သေပြစရာ ဂျွန်းထံတွင် ဘာအချက်မှတိတိကျကျမရှိ၍ ဂျွန်း တံတွေးကိုသာမြီချနေရသည်။

ထိုအချင်းအရာသည် ကေးလောင်အား ဂျွန်းက ဂရုစိုက်စောင့်ကြည့်ရတော့မည်ဆိုသည့်သဘောဖြစ်သည်။

အနီး | ၁၁ |

ရေပက်ခံကားများ၏အသံ ဆိတ်သုဉ်းသွားချိန်၌ မဏ္ဍာန်များဆီမှ တူးပိုသံ လွင့်ပျံ့လာပြန်သည်။ ညမီးရောင်အောက်တွင် သင်္ကြန်မယ်လေးများက ပဝါစလေးလွင့်နေသည့်အလား အလှချင်းပြိုင်နေကြ၏။

မြန်မာပြည်သူ့ပြည်သားများသည် ဤသို့သောအချိန်ခါသမယ၌ ဗီတီများဖြင့် လွတ်လပ်ပေါ့ပါးစွာနေကြသည်။ အချို့သည် စိတ်အေးချမ်းသာစွာ တရားရိပ်သာ၌ စိတ်အလှဆင်ကုန်ကြသည်။ အချို့သည် ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲ၌ ဘဝအမောကိုဖြေလျှော့ကြသည်။ အချို့သည် ဒီလိုကပွဲ၌ စိတ်ကိုအနားပေးကြသည်။

တန်းစီကာရှိနေကြသော မဏ္ဍာန်များတွင် သင်္ကြန်မယ်

များက အလှချင်းပြိုင်ကုန်ကြတော့၏။

ညဆယ်နာရီတိတိဖြစ်သည်။

ဂျန်းသည် ကြည့်လက်စ ပွဲပဒေသာအစီအစဉ်ကိုပိတ်သည်။ ချိန်းဆိုထားသောအချိန်သို့ ရောက်လာပါပြီ။ ကေးလောင်၏နက္ခတ်ပညာနှင့်တွက်ချက်မှုကြောင့် ဒီညထူးဆန်းသောကြယ်၏လမ်းပြပေးမှုဖြင့် ဆန်းပြားသောပစ္စည်း၏တည်နေရာကို သူတို့တွေ့ရှိနိုင်မည်ဖြစ်သည်။

ဂျန်းက ပစ္စည်းကိရိယာတွေပြည့်စုံသော လက်ဆွဲတော်အိတ်ကို လွယ်လိုက်သည်။ အိမ်ကဲမှအထွက်တွင် မုတ်သုန်၏ကျောပြင်ကို ဝိုးတဝါးတွေ့ရ၏။ ဂျန်းက အာရုံစိုက်ပြီးကြည့်သည်။ မုတ်သုန်နှင့်မိုးသက်ကြွေတို့ ခွဲခွာခါနီး မခွဲနိုင်မခွာရက်ဖြစ်နေပုံရသည်။ မြင်ကွင်းက ဆွဲဆောင်မှုရှိနေ၍ ဂျန်းက ငေးကြည့်နေဖြစ်သည်။

“ငါ့ညီ အဲဒီလောက်ချစ်တတ်မှန်း အခုမှပဲသိရတော့တယ်”

အိမ်ထဲဝင်ရန်ပြင်နေသောမုတ်သုန်ကို ဂျန်းက ပန်းရံအကွယ်လေးမှ နောက်ပြောင်၏။

“အကုန်ဖြင့်လိုက်လား”

“အစမှအဆုံးပဲ”

မုတ်သုန် ရှက်ပြီးပြီးလာသည်။ မုတ်သုန်ပြီးလိုက်သောထိုအပြုံးသည် ချစ်စရာကောင်းနေတာအမှန်ပါ။ ပါးချိုင့်လေးနှစ်လုံးက ပါးထဲနှစ်ဝင်နေ၏။

“ရှက်မနေနဲ့ကွာ၊ မသိတာကျလို့”

ဂျန်းက မုတ်သုန်ပခုံးကိုဖက်သည်။

“မင်း ဘီယာသောက်လာတာလား”

“နည်းနည်းပါ”

“နားတော့လေ၊ တစ်နေကုန်ပျော်ရတာ မောရောပေါ့”

“ဂျန်း ဘယ်သွားမလို့လဲ”

“ထုံးစံအတိုင်း ရှာဖွေရေးပေါ့ကွာ”

“ကိစ္စက မပြီးသေးဘူးလား”

“ပြီးတော့မှာပါ”

“အရမ်းလည်းမိုးချုပ်မနေနဲ့ဦး၊ သင်္ကြန်အတွင်းက လူနီတ်တွေသောင်းကျန်းတယ်၊ ဒီညလည်း မိုးရွာချင်ရွာမယ်၊ ညနေ ၈ သက်တုံရောင်တစ်ခုပေါ်တယ်”

“သက်တုံရောင်... ဟုတ်လားမုတ်သုန်”

“အင်း... ဟုတ်တယ်၊ မိုးလည်းမရွာဘဲနဲ့ သက်တုံ”

ရောင်ပေါ်နေလို့ အံ့သြနေတာ၊ ကဲ! ဂျန်းရေ တစ်ကိုယ်လုံးလည်း
ညောင်းနေပြီ... ဂွတ်နိုက်”

ညီဖြစ်သူအား ဂွတ်နိုက်ဟုပင် ပြန်မပြောနိုင်လောက်
ငြိမ်သက်နေသည်။

ဘာတွေလဲ။ ထူးဆန်းတာတော့ မှန်ပေမယ့် ဒါကဘာ
တွေလဲ၊ ဘာကိစ္စများလဲ။

“ကေးလောင်ရေ... ကေးလောင်”

စိတ်မရှည်နိုင်တော့၍ ဂျန်းက အသံမြှင့်ပြီး အော်လိုက်
သည်။ ကေးလောင်က ထူးဆန်းနေသည်။ အပြင်သွားမည်ဆိုပါ
က ရှေ့ဆုံးမှအမြဲသွက်လက်နေသည့်ကေးလောင်သည် ယခုတော့
အိမ်ထဲမှထွက်မလာဘဲ ကြာနေပြီဖြစ်သည်။

“ကေးလောင်”

နောက်တစ်ကြိမ်အသံမြှင့်ပြီး အော်လိုက်ချိန်မှာတော့
ကေးလောင်က အိမ်ထဲမှနှုတ်ကုပ်ထွက်လာသည်။ ကေးလောင်
နှင့်အတူနေစဉ် ဒီနှစ်နှစ်တာကာလတစ်လျှောက်၌ ကေးလောင်
ယခုလိုငြိမ်သက်နေပုံမျိုးကို ပထမဆုံးတွေ့ဖူးခြင်းဖြစ်သည်။ ကေး
လောင်၏ငြိမ်သက်ခြင်းကို သူ့ဘဝင်မကျတာအမှန်ပါ။

“ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ လာ... သွားမယ်လေ”

ကောင်းကင်ပြင်၏ထူးခြားမှုကိုကြည့်ရန် အင်းလျားမြက်
ခင်းပြင်၌ ဂျက်ကိုချိန်းဆိုထားခြင်းဖြစ်သည်။

“အန်ကယ်ဂျန်း”

“ဘာလဲကွာ”

“ကျွန်တော်ပြောစရာရှိတယ်”

“သွားရင်းနဲ့ပြောကွာ... ဟိုလောဘအိုးက အဲဒီနေရာ
ကြိုရောက်နေမှာကေ့၊ အလကားနေရင်း အပြောအဆိုခံနေရ
မယ်”

ကေးလောင်၏လက်ကို ဆွဲကိုင်သည်။ ကေးလောင်က
ရှောရှောရှူရှူလိုက်မလာဘဲ ကုပ်တွယ်နေသည်။

“လာစမ်းပါကွာ၊ ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ ဒီညတာ ထူးခြား
ပြီးရင် ငါတို့ရဲ့ပန်းတိုင်ကိုချက်ချင်းရောက်ချင်ရောက်နေမှာ”

လူကြီးအားဖြင့် ကေးလောင်ကိုဆွဲခေါ်ခဲ့သည်တွင် ကေး
လောင်က မပါချင်ပါချင် လိုက်ပါလာခဲ့ရသည်။

“ငါစဉ်းစားမိတာရှိတယ် ကေးလောင်၊ အဲဒီသုံးပုံကို
ဆက်လိုက်ရင် မြေပုံတစ်ခုများဖြစ်လာနိုင်မလား”

“ဟုတ်ရင်လည်း ဟုတ်မှာပေါ့”

“ဘာဟုတ်ရင်လည်း ဟုတ်မှာလဲ၊ မင်းပြောတော့ အဲဒါ

စာလုံးတွေဆို”

“ကျွန်တော်က အန်ကယ်ဂျွန်းကိုညာပြောရင် အန်ကယ်ဂျွန်း စိတ်ဆိုးမှာလား”

“ဘာပြောတယ် ကေးလောင်”

“အန်ကယ်ဂျွန်း တကယ်တော့ ကျွန်တော် အေဘီစီလည်း တတ်ပါတယ်”

“တတ်မှာပေါ့ကွာ၊ သင်ထားတာကိုး”

“အဲဒီလိုမဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်တော်က ဉာဏ်မထိုင်းတာပါ”

“ဘာတွေပြောနေတာလဲ”

“တကယ်တော့ နန်းတော်ထဲကပေးစာက အတုကြီး”

“ဘာ!”

အဆင်းကိုတွန်းခြင်းခံရသလို မျက်လုံးများ ပြာဝေသွားသည်။

“ပြီးတော့ အွန်လိုင်းကစာလည်း ကျွန်တော်လုပ်ထားတာပါ”

“ဘာ!”

“ကျွန်တော့်မှာ နေစရာမရှိပါဘူး၊ ဘိုးဘိုးကြီးက ကျွန်တော့်ကိုမနှစ်သက်ဘူး၊ ကျွန်တော့်မှာ အားကိုးစရာအန်ကယ်ဂျွန်း

ပဲရှိတာပဲ။ အန်ကယ်ဂျွန်း ကျွန်တော့်ကိုပစ်ထားမှာစိုးလို့ ဒီလိုပဲ ညာပြောခဲ့တာပါ”

“ငါတော်တော်နားရှုပ်သွားပြီ”

“အန်ကယ်ဂျွန်းနဲ့အန်ကယ်ဂျက်က စကားများနေကြတဲ့အချိန်မှာ ကျွန်တော်ကပျင်းလို့ နန်းတော်နံရံမှာ အဲဒီလိုပုံကို ရေးခြစ်နေတာ။ ပြီးတော့ ပျင်းလို့ ဓာတ်ပုံရိုက်ထားတာ၊ နောက်တော့ ရိုက်ထားတဲ့ဓာတ်ပုံကိုပြန်ကြည့်တော့ အစစ်နဲ့တူနေတယ်၊ အန်ကယ်တို့ကိုနောက်ချင်လို့ လျှောက်ပြောမိတာပါ။ အဲဒါနဲ့ ဆက်နောက်ချင်လို့ အင်တာနက်ပေါ် နောက်တစ်ပုံပြန်တင်လိုက်တာ”

“ဟာကွာ... ကေးလောင်ရာ၊ မင်း...”

“ကျွန်တော့်ကိုစိတ်မဆိုးပါနဲ့ အန်ကယ်ဂျွန်းရယ်၊ ကျွန်တော့်ကိုပစ်ထားပါနဲ့”

“အဲဒါ မင်း ဘာလို့အစောကြီးကတည်းက မပြောရတာလဲ၊ အခုတော့ကွာ... သွားပြီ၊ ငါတို့က မင်းပြောသမျှယုံပြီး အရူးကြီးတွေလိုပဲ။ မင်းကွာ... တောက်! ဒါဆို ဒီညထူးခြားမယ်ဆိုတာရော မင်းလိမ်ထားတာလား”

“ဟင့်အင်း... အဲဒါ ကျွန်တော်မသိပါဘူး”

“ဒါဆို ဟိုပေစာထဲကစာကြောင်းတွေကရော”

“သာသနာတော်နှစ်ခြင်းမာသက္ကရာဇ်က အဖေ ဗေဒင် တွက်နေချိန်မှာ ခဏခဏပြောလို့မှန်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ တန်ခူးလ ပြည့်ညတော့ သိပ်မသိဘူး”

“ဟား... ကေးလောင်ရာ၊ မင်းကွာ”

“ကျွန်တော့်ကိုခွင့်လွှတ်ပါ။ အန်ကယ်ဂျွန်းစိတ်ဆိုးမှာ စိုးလို့ ဆက်လိမ့်ရင်းနဲ့ လိမ်နေမိတာပါ။ ကျွန်တော်က”

“တော်ပါတော့ကွာ၊ တော်ပါတော့။ မင်းကို ငါတကယ် စိတ်ပျက်သွားပြီ။ ငါတို့ကတော့ မင်းကိုယုံကြည်အားကိုးလွယ် လိုက်ရတာကွာ။ ဒါနဲ့ နေပါဦး၊ မင်းက ဘာလို့ ခုမှဝန်ခံလာရ တာလဲ”

“မနေ့ကကြည့်တဲ့ရှင်ရှင်ထဲမှာ အမှားကိုစောစောစီးစီး ဝန်ခံလိုက်ရင် လူကြီးတွေက ခွင့်လွှတ်ပေးတယ်လို့ပြောသွားလို့ ပါ”

ဂျွန်းပြုံးလိုက်သည်။ စိတ်ထဲတော့ အောင့်သီးအောင့် သက်ရှိသော်ငြား ကလေးဆန်သော ကလေးအတွေးမို့ ဂျွန်းနား လည်ပေးလို့ရပါသည်။

“နောက် မင်းဒါမျိုးမလုပ်ဘူးနော်၊ ငါတို့က မင်းနောက် ပြောင်စရာမဟုတ်ဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော်နောင်တရပါပြီ”

“အံ့မယ်၊ လာလာချည်သေးရဲ့၊ ဒီအရွယ်လေးကများ လာ... တက်၊ ကားပေါ်။ ဂျက်က လည်ပင်းရှည်နေတော့မယ်။ ငါကတော့ မင်းကိုချစ်ခင်သွားလို့ထားပါတော့၊ ဂျက်ကတော့ မင်း ကိုစိတ်ဆိုးလိမ့်မယ်။ သူဒေါသဖြစ်ပြီး မင်းကိုကိုင်ပေါက်ရင် ငါ လည်း ဘာမှမတတ်နိုင်ဘူးနော်”

ကေးလောင်စိတ်ထဲ ထိတ်လန့်သွားသည်။

မဝံ့မရဲ ကားပေါ်သို့တက်၏။ အန်ကယ်ဂျွန်းက နူးညံ့ သိမ်မွေ့သမို အန်ကယ်ဂျွန်းကိုမကြောက်သော်ငြား အမြဲတည် တင်းနေသူ အန်ကယ်ဂျက်ကိုတော့ ကြောက်သည်။ ပြီးတော့ အန်ကယ်ဂျက်က ကေးလောင်ကိုမချစ်ဘူးဟု ကေးလောင်ရင်ထဲ ခံစားနေရသည်။

အန်ကယ်ဂျက်နဲ့တွေ့တဲ့အခါ အန်ကယ်ဂျက်က မရှိက် ပါစေခဲ့ဟု ဆုတောင်းရင်း တတ်သမျှမှတ်သမျှ ဂါထာတော်လေး ချွတ်ဆိုနေမိသည်မှာလည်း အပြန်ပြန်အလှန်လှန်ဖြစ်နေသည်။ အန်ကယ်ဂျက်က မေတ္တာထားနိုင်ပါစေဟုလည်း ရင်ထဲမျှော်လင့် နေသည်။

အန်ကယ်ဂျွန်းသာမရှိရင် ခုချိန် တစ်ရွာလုံး၏အလုပ်

၁၂၈ ထိန်ခိုင်

များ လုပ်ပေးနေရလိမ့်မည်။ ရန်နိုင်ထွန်းတို့ မင်းရဲရင့်တို့၏နိုင်စား
သမျှကိုလည်း ခေါင်းငုံ့ခံနေရလိမ့်မည်။
အန်ကယ်ကျက် စိတ်မဆိုးပါစေနဲ့။

အခန်း [၁၂]

“လုံးဝမဖြစ်နိုင်ဘူး... လုံးဝပဲ။ ဟေ့ကောင်! ဘာလဲ
မြင်နေတာကိုဖော်ထုတ်ချင်တာလေးဘာလေးနဲ့ အသံကောင်း
တစ်ပြီး။ ဘာလဲ... နီးလာမှ တစ်ယောက်တည်းဖြတ်ခတ်ချင်
တဲ့သဘောလား”

ကျက်၏စကားလုံးကြောင့် ကျန်းရောကေးလောင်ပါ အံ့
ခြံလွှားသည်။ လုံးဝထင်ထားတာအမှန်ပါ။ ကေးလောင်က ညာ
မြောနေသည်ဆိုတာ ကျက် လွယ်လွယ်ယုံလိမ့်မည်။ ပြီးတော့
သူ့လိုပဲ ကျက်က ကေးလောင်ကိုစိတ်ဆိုးလိမ့်မည်။ ပြီးတော့ သူ့
လိုပဲ ဒီမိဘမဲ့ကလေး ကေးလောင်ကို သဘောထားကြီးကြီးနှင့်
နှင်လွှတ်လိမ့်မည်ဟု ထင်ထားခြင်းဖြစ်သည်။

သို့သော် အခုတော့ အထင်နှင့်အမြင် လွဲခဲ့ရပါပြီ။

“ဟုတ်ပါတယ် အန်ကယ်ဂျက်၊ အဲဒါ ကျွန်တော်လိမ်
ခဲ့တာပါ။ အန်ကယ်ဂျန်း ညာနေတာမဟုတ်ပါဘူး။”

“တော်စမ်း! ကေးလောင်၊ မင်း ကလေးက ကလေးလို
နေ။ လာမပတ်နဲ့... မရဘူးဟေ့ကောင်”

“မင်းဘာတွေလာပြောနေတာလဲ၊ ကေးလောင်က သူ
လိမ်ခဲ့တာပါလို့ သူ့ပါးစပ်နဲ့ပြောနေတာ မင်းနားကြီးက မကြား
ဘူးလား”

“သွားစမ်းပါကွာ၊ ကလေးအထာတွေ။ ကေးလောင်က
မင်းကျွေးမွေးခဲ့လို့ လူမွေးပြောင်နေတာ။ မင်းရဲ့လက်ခတ်ထဲက
ရေကွ။ ငါ့ကို ဒီလိုလာပတ်လို့မရဘူး။ ငါ့လက်ထဲမှာလည်း အဲဒီ
ပုံသုံးပုံရှိနေတယ်။ မရဘူး၊ ဂျန်း... မရဘူး။ ဒီလိုညာဏ်လောက်
တော့ ရှိနေပြီ”

“မယုံလည်း မတတ်နိုင်ဘူးကွာ”

“ဒါဆို မင်းလက်ထဲမှာ ငါ့ကိုယ်တိုင် နှစ်ခြမ်းခွဲပေးခဲ့
တဲ့ပေစာကရော အတူတဲ့လား”

“ဟာ! အဲဒါကတော့”

“အဲဒါကရော ကေးလောင် ထွင်ထားတာလား၊ သွားစမ်း

ပါ ဂျန်းရာ၊ အဲဒီအချိန် မင်းနဲ့ကေးလောင်တောင် မဆုံကြသေး
ဘူး။ ငါ့ကို ဒီလိုလာမပတ်နဲ့၊ ဟော့ဒီမှာကြည့်! အံ့တိုနေပြီ”

“ထင်ချင်သလိုထင်ကွာ”

“ဘာလဲ၊ ရမယ့်ပစ္စည်းကို မင်းတို့က တိတိကျကျသိ
ပြီး ငါ့ကို ပထုတ်ချင်တာလား”

“စေတနာကို မစော်ကားနဲ့”

“ဘာ! စေတနာဟုတ်လား၊ အရာအားလုံးကို မင်းတစ်
ယောက်တည်း မောင်ပိုင်စီးလုပ်ချင်တာက စေတနာတဲ့လား”

“ရှေးပါကွာ... ဒီဘာမဟုတ်တဲ့ ပေစာလေးတစ်စောင်ကို
မင်း ဆယ်သက်စားမကုန်တဲ့ရတနာနန်းတော်မြေပုံလို့များ ထင်
နေသလားကွ”

“ဘာမဟုတ်တဲ့ ပေစာလေးတစ်စောင်... ဟုတ်လား၊

ဟား... ဟား... ရယ်စရာကောင်းလိုက်တာကွာ၊ ဂျန်း၊ မင်း
အစ်က ဒီလိုမျိုးအချိန်တိုအတွင်း အမျိုးမျိုးလိုသလိုခွဲပြောတတ်
တာလဲလား... ဟင်! မင်းက မိန်းမလားကွ”

“ဟာ! ဒီကောင်ပြောလေ ကဲလေ”

ဂျန်းစိတ်မရှည်တော့၍ ဂျက်၏အင်္ကျီလည်ပင်းစကို စု
ဆုံပြီး ထိုးရန်ပြင်စဉ် ရုတ်တရက်ဆိုသလို ကောင်းကင်တင်ခဲ့

လုံး လင်းထိန်သွားသည်။

ဂျန်းရောဂျက်ပါ အံ့ဩသွားသည်။ ကောင်းကင်ပေါ်မှ
ဖြာကျလာသောအလင်းသည် ကမ္ဘာပေါ် လင်းခနဲကျရောက်လာ
၏။ ထိုအလင်းတန်းကြီးသည် လေးကိုင်သဏ္ဌာန်ကွေ့ညွတ်သွား
သည်။ ပြီးနောက် သေးငယ်သောအလင်းတန်းများက အဆက်
မပြတ်ကျရောက်လာ၏။

ထိုတဒ်၌ ကမ္ဘာမြေတစ်ခုလုံး လင်းထိန်သွားသည်။
ပြီးနောက် နဂါးပုံသဏ္ဌာန် အစက်အပျောက်များပေါ်ထွက်လာ၏။
ထိုအရာကိုသတိထားပြီးကြည့်မည်ဆိုပါက ပေစာရွက်သဏ္ဌာန်
နှင့်တူသည်။ ပြီးနောက် မြေပုံသဏ္ဌာန်ပြောင်းလဲသွား၏။ ပြီးလျှင်
အရောင်အဝါများသည် မီးရှူးမီးပန်းများသဖွယ် ဖြာထွက်လာပြီး
တဖြည်းဖြည်းငြိမ်ကျသွားသည်။

ဂျန်း ပထမဆုံးသတိပြုမိလိုက်သည်က ပတ်ဝန်းကျင်
၏အသံဖြစ်သည်။

ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်နေသည်။

“ဒါပဲ... ဒါကိုပြောတာ... မင်းမြင်တယ်မဟုတ်လား”

ဂျန်း၊ သူ ဒါကိုပြောနေတာက... ဒါကိုပြောနေတာ”

ဂျက်၏အသံများက တပ်မက်မှုများစွာဖြင့် တုန်ယင်

ကုန်သည်။

“ဟား... ဟား... ဟား... ဒါပဲကွ ဒါပဲဟာ! ဟေ့
ကောင်၊ မင်းပြောတာမှန်နေပြီဟ... ဒါပဲကွ”

ဂျန်းမှာ မယုံနိုင်လောက်အောင် အံ့ဩသွားသည်။ တစ်
နေရာရာကများ မီးရှူးမီးပန်းများ လွှတ်ဟင်နေရာသလားဟု
သံသယဝင်နေမိ၏။ မယုံနိုင်ပါ။ ပိုပြီးမယုံနိုင်တာက ထိုမီးပန်း
သဏ္ဌာန်ကြယ်ကြွေစုကိုဖြစ်သည်။

“ဟား... ဟား... ဟား... ရှေ့ပုံးနောက်ပေါ်ဆို
တာ ဒါမျိုးကိုပြောတာပဲ။ ဒါကိုပြောတာကွ၊ မင်းဘာငြင်းချင်သေး
သလဲဂျန်း... ဟင်။ ဒါကရော ကေးလောင်က နောက်ပြောင်
နေတာပဲလား... ဟင်”

“ငါ့ကိုမရွံ့နဲ့ ဂျက်၊ မင်းယောက်ျားမဟုတ်ဘူးလား။ မင်း
ယောက်ျားစကားပြောပါ”

“အဲဒီလိုပြောရမှာက ငါမဟုတ်ဘူးကွ။ မင်း... မင်း”

“ဟာ! တိုက်ဆိုင်တာပါကွာ၊ အဲဒီနန်းတွင်းကိစ္စနဲ့ အွန်
လိုင်းကိစ္စက ကေးလောင်လုပ်ထားတာပါလို့ ငါဘယ်နှခါပြောရ
လဲ”

ဂျန်း ဒေါသထွက်သွား၏။ ဂျန်းဒေါသထွက်နေသလို

ကျက်၏ဒေါသကလည်း အကင်းမသေနိုင်သေးပါ။

“မင်းရဲ့တစ်ထွာတစ်မှိုက်ဉာဏ်နဲ့ ငါ့ကိုလာမလှည့်စား
နဲ့ ဂျန်း”

“ဒီကောင် ပြောလေကဲလေ... ကဲကွာ”

အမှန်တရားဘက်မှရပ်တည်နေသောဂျန်းသည် စွပ်စွဲ
ခံရခြင်းအပေါ် ဆုတ်ဆုတ်ထိမခံဖြစ်သွားသည်။

“မင်းက ငါ့ကိုထိုးတယ်ဟုတ်လား၊ သူမိုးက လူပြန်ဟစ်
ချင်ဦးကွာ... ကဲ!”

ကျက်က အားယူပြီး ပြန်ကိုးပစ်လိုက်၏။ ကျက်ကလည်း
အံ့မရပ်နိုင်ဖြစ်ရသည်။ ကတုံးပေါ်ထိပ်ကွက်ခံရသလို အောင့်သက်
သက်ခံရသမျှ ပေါက်ကွဲပစ်ချင်သည်။

“မဟုတ်တာတွေ ပြောဦးကွာ... ကဲ!”

ဘတစ်ပြန်ကျားတစ်ပြန် ထိုးသတ်ကြရင်းနှင့် နှစ်ဦးသား
လမ်းမကြီးဘေး၌ လုံးထွေးသွားကြသည်။ တစ်ယောက်က အပေါ်
ရောက်လျှင် တစ်ယောက်က အောက်ရောက်ပြီး လုံးထွေးနေကြ
သည်။

“အန်ကယ်ဂျန်း တော်ပါတော့ဗျာ၊ အန်ကယ်ကျက် ကျွန်
တော်တကယ်ပြောတာပါ။ အန်ကယ်ဂျန်းက ညာပြောတာမဟုတ်

ပါဗူး။ တကယ်လိမ့်နေတာက ကျွန်တော်ပါဗျာ”

ကေးလောင်က လမ်းဘေး၌ ငုတ်တုပ်တိုင်ကာ အော်
နေသော်လည်း လုံးထွေးသတ်ပုတ်နေခြင်းက ရပ်တန့်သွားခဲ့
ချေ။ ပတ်ဝန်းကျင်၌ ကားများက အသွားအလာများနေသည်။

“အန်ကယ်ဂျန်း တော်ပါတော့၊ ရပ်ပါတော့၊ အန်ကယ်
ကျက် တော်ပါတော့... တော်ကြပါတော့၊ ကျွန်တော်မှားတာပါ။
ကျွန်တော့်ကိုပဲခိုက်ကြပါဗျာ၊ ကျွန်တော့်ကိုပဲခိုက်ပါ... အန်ကယ်
ဂျန်း”

ကေးလောင် ဘယ်လောက်ပဲအော်အော် ခွေးနှစ်ကောင်
၏ရန်ပွဲအလား အားခဲနေကြသောဂျန်းနှင့်ကျက်တို့၏ရန်ပွဲကတော့
စဲသွားခြင်းမရှိချေ။

ထိုစဉ် မီးရောင်တစ်ခုက ဖြာခနဲကျရောက်လာ၏။ ထို
မီးရောင်သည် ကောင်းကင်ယံမှလာသော သဘာဝအလင်းရောင်
မဟုတ်ပါချေ။

“အန်ကယ်!”

ကေးလောင်၏အသံသည် ညံ့ပွက်သွား၏။

“ဒုန်း!”

ဘရိတ်အုပ်သံသည် နောက်ကျသွားခဲ့ပါပြီ။

၁၃၆ စိတ်သိမ်

လုံးထွေးနေသောနှစ်ယောက်မှာလည်း ဖြန်ဖြေရာမလို
ဘဲ လွင့်စင်သွားခဲ့ပါပြီ။

“အီး...ဟီး...ဟီး”

ကေးလောင်၏အော်ငိုသံဖြစ်သည်။

ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးသည် ဟိတ်ဆိတ်ခြောက်ကန်
ကုန်တော့၏။

အခန်း (၁၃)

“မပတ်သက်နဲ့ဆို မပတ်သက်နဲ့ သား၊ အဲဒီမင်္ဂလာပွဲ
ကိုလည်း မေမေတို့ဘက်က ရုတ်သိမ်းမယ်”

“ဟာ! မေမေရယ်၊ မဟုတ်တာ။ ဂျွန်းတို့ကိစ္စနဲ့ သား
တို့ကိစ္စက ဘာဆိုင်လို့လဲ”

“မင်း အဲဒီလိုသွေးမရှိတဲ့စကား မပြောနဲ့သားငယ်။ မင်း
အစ်ကိုဂျွန်း သေရတာ သူတို့သားကြောင့်၊ အဲဒီဂျက်ဆိုတဲ့ကောင်
ကြောင့်”

“မဟုတ်တာမေမေရယ်၊ နှစ်ယောက်စလုံး ထိခိုက်ကြ
တာချင်းအတူတူ။ ပြီးတော့ သေသွားတဲ့လူက ဂျွန်းတစ်ယောက်
တည်းလားမေမေ။ ဂျက်ကရော အသက်ရှင်ခဲ့လို့လား”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ကောင်းပြီလေ၊ မင်း အဲဒီလောက်မှ ဟန်းတန်းစွဲဖြစ်
နေတယ်ဆိုရင်လည်း သွား... သွားလိုက်၊ ပြီးရင် မေမေတို့အိမ်
ကို ဘယ်တော့မှပြန်မလာခဲ့နဲ့”

ဒေါ်အေးပြသန်သည် ခပ်ပြတ်ပြတ်ပြောပြီး ချာခနဲလှည့်
ထွက်သွားသည်။

မှတ်သန် ငေးမှိုင်းသွား၏။ ပြီးနေသော နံရံပေါ်မှဂျွန်း
၏ဓာတ်ပုံသည် သူ့အား စကားလုံးများစွာပြောနေသလို ခံစား
ရသည်။

“ဂျွန်း ငါဘာလုပ်ရမလဲ၊ ငါ မိုးသက်ကိုလက်ထပ်ချင်
တာ ဂျွန်းနဲ့သွေးမရှိလို့မဟုတ်ပါဘူး၊ ဂျွန်းသေသွားတော့ ငါလည်း
ခံစားရတာပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဒါက မိုးသက်နဲ့ဆိုင်လို့လား ဂျွန်းရယ်”

မှတ်သန် စိတ်ရှုပ်စွာပင် ဆိုဟာဆက်တီပေါ် ခြေပစ်လက်
ပစ်လှဲချလိုက်သည်။

ယခုဆိုလျှင် မိုးသက်ကိုမတွေ့ရသည်မှာ တစ်လနီးပါး
ရှိသွားပြီပြီ။ အွန်လိုင်းပေါ်တက်တော့လည်း မိုးသက်က လိုင်းပေါ်
တွင်ရှိမနေပါချေ။ ဖုန်းဆက်တော့လည်း ပိတ်ထားသည်။ မှန်ဘီ
လူးဖြင့် ချောင်းကြည့်တော့လည်း မိုးသက်၏အရံအယောင်ကို
စိုးစဉ်းမျှမတွေ့ရပါချေ။

သူ မိုးသက်ကြွေကိုလွမ်းလှပါပြီ။ သင်္ကြန်အကျွန်းက
သာ နောက်ဆုံးတွေ့ခဲ့ရသည်။ မှတ်မှတ်ရရ ညဆယ်နာရီတိတိ
အချိန်တွင် မိုးသက်နှင့်သူ ခွဲခွာနှုတ်ဆက်ခဲ့ကြသည်။ ထိုအချိန်မှာ
မိ သူ့သိပ်ချစ်သောဂျွန်းသည်လည်း သူ့ကို ထာဝရနှုတ်ဆက်သွား
ခဲ့ပါသည်။

ညဆယ်နှစ်နာရီအချိန်၌ ထူးထူးခြားခြားဝင်လာသော
ဖုန်းကို အိမ်မှန်စုံပါးကိုင်လိုက်မိသည်။ ဂျွန်း၏အက်ဆီးဒင့်သတင်း
ဖြစ်သည်။ ကြားကြားချင်း သူ မယုံကြည်ခဲ့ပါချေ။ ဖုန်းသံရဲများ
(သို့မဟုတ်) သူငယ်ချင်းများက သူ့အားနောက်ပြောင်နေသည်
ဟုထင်သည်။ သို့သော် ဖုန်းချပြီးချိန်မှ ဂျွန်းအကြောင်းတွေးမိ
လာသည်။

ထို့ကြောင့် ချက်ချင်းပင် ဂျွန်း တံခါးကိုခွဲဖွင့်ကြည့်၏။
ဂျွန်း၏အိပ်ရာသည် ပကတိရှင်းသန့်နေသည်။

သေချာပါသည်။ ဂျွန်းပြန်မရောက်သေးဘူးဆိုတာ သေ
ချာလှသည်။ သူ့စိတ်ပူစပြုလာသည်။ ဂျွန်း၏ဖုန်းကို ထပ်ခေါ်
သည်။ သို့သော် ဖုန်းပိတ်ထားသည်ချည်းဖြစ်နေ၏။ သူ့ရောက်
တတ်ရာရာ ဖြစ်သွားသည်။ ဘာကဘယ်လို စလုပ်ရမှန်းမသိချေ။

ထို့ကြောင့် ဖုန်းဆက်ပြောသူ၏ ညွှန်ကြားချက်အတိုင်း

ဆေးရုံသို့ပြေးလိုက်လာသည်တွင် အော်ပရေးရှင်းအခန်း၌ ရှိပွဲချင်နေသောကေးလောင်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

မုတ်သုန်ရင်ထဲ ဟာခနဲဖြစ်သွားသည်။ မြင်ကွင်းတွေ ဝေဝါးကုန်၏။ ကေးလောင်ကို ဘာဖြစ်တာလဲ၊ ဂျွန်း ဘယ်မှာလဲ ဟုမေးစရာမလိုလောက်အောင် အဖြေကိုတန်းသိနေ၏။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ကေးလောင်တစ်ကိုယ်လုံးတွင် သွေးများဖြင့် အရွှံသား ပေကျံနေ၍ဖြစ်သည်။

'သွေးလိုတယ်... သွေး' ဟု ဟိုဟိုဒီဒီပြေးလွှားနေသော နာရီများကိုကြည့်ရင်း ရင်နာခဲ့ရသည်။ လိုအပ်သောဂျွန်း၏သွေးသည် အေသွေးဖြစ်ပြီး သူ၏သွေးသည် ဘီသွေးဖြစ်နေသည်။

သူ့သွေးဖြင့် ဂျက်၏အသက်ကို ဆက်နိုင်ခဲ့သော်လည်း ဂျွန်းသည် မိနစ်နှစ်ဆယ်သာ အသက်ရှင်သွားတော့သည်။ ဂျက်သည်လည်း သိပ်မကြာလိုက်ပါ။ ဂျွန်းထက် တစ်ရက်ပင် အသက်ပိုရှင်သွားပြီး ဂျွန်းနောက်သို့ လိုက်ပါသွားခဲ့သည်။

ဂျွန်း၏အသုဘနှင့်ဆုံနေ၍ ဂျက်ထံသို့ သူလှည့်မကြည့်နိုင်ခြင်းက သူ့ရဲ့ဖြန့်ကျက်မှုမရှိသေးတဲ့အတွေးကြောင့် ဖြစ်နိုင်ပါသည်။

ခုတော့ သူ့သိပ်ချစ်သောမိုးသက်ကြွေကို အရိပ်အရောင်

မျှမမြင်ရတော့ခြင်းက သဘောထားသေးသိမ်သော သူ့စိတ်ကို လောကကြီးက ဒဏ်ခတ်လိုက်ခြင်းဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

မေမေက မိုးသက်ကြွေတို့သားစုကို မမြင်ချင်တော့တာ အဆန်းတကြယ်တော့မဟုတ်ချေ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ မေမေက သူ့ထက်ပင် ဂျွန်းကိုပိုချစ်သည်။ ပြီးတော့ ဂျွန်းရဲ့သေဆုံးခြင်းက ဂျက်ကြောင့်ဟုစိတ်စွဲကာ ဂျက်၏နမူနာဖြစ်သောမိုးသက်ကြွေကိုလည်း မမြင်ချင်ဘူးဟု အပြင်းအထန်ပြောဆိုနေသည်။

မေမေကလည်း သူလည်း ထိုစိတ်ဖြစ်ခဲ့ဖူးသည်။ နာရီဝက်အတွင်း ဂျွန်းကတော့ သေဆုံးသွားခဲ့ပြီး ဂျက်ကတော့ အသက်ဆက်ရှင်နေ၍ မနာလိုခြင်းများဖြစ်ပေါ်ခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့်ပင် ချစ်လှစွာသောချစ်သူလေး မိုးသက်ကြွေကိုပင် စိတ်ဆိုးဆိုးနှင့် မဆက်သွယ်မိပါ။

သို့သော် ဂျက်ကလည်း ဂျွန်းနှင့်မရှေးမနှောင်း ဆုံးသွားပါသည်ဆိုသောသတင်းကြောင့် သူ့ရင်ထဲ သံဝေဂတရားဝင်လာသည်။ ဝမ်းနည်းလာသည်။ သူ့ခိုခဲ့သည်။ သူ့နည်းတူစွာပင် ဝမ်းနည်းပူဆွေးနေမည့်မိုးသက်ကြွေကို မေးမချင်လာသည်။ သို့သော် ထိုသို့စာနာစိတ်ဝင်ချီ၍ မိုးသက်ကြွေနှင့်အဆက်ပြတ်သွားခဲ့ပါပြီ။

မိုးသက်ကြွေ၏အိမ်သို့ ဝင်ထွက်ခွင့်ရထားသော်လည်း

ရုတ်တရက်မို့ မဝင်တတ်ပါချေ။ ဝင်သွားခဲ့ပြီဆိုပါက သူ့မေမေ လို့ မိုးသက်ကြွ၏မေမေကလည်း နာကြည်းစိတ်နှင့် သူ့ကိုဆွဲ ထုတ်ပါက သူ့အရှက်ကွဲရပေလိမ့်မည်။

ထို့ကြောင့်ပင် မိုးသက်ကိုတွေ့ချင်သော်လည်း အောင်း အီးသည်ခံခဲ့ရသောဝေဒနာက ဆိုးဝါးလှသည်။ ထို့ကြောင့် သင်္ကြန် မရောက်ခင်က စိတ်ဦးသောမင်္ဂလာကိစ္စကို မေမေ့ကိုအစဖော်ချိန် မှာတော့ မေမေက မေမေ့သဘောထားကို ပြတ်ပြတ်သားသား ပင် အတိအလင်းပြောကြားသွားသည်။

သူ့ထံတွင် လမ်းပိတ်သွားသည်။ သူနှင့်မိုးသက်ကြွ တို့က နီးလျက်နှင့်ဝေး ဖြစ်နေကြသည်။ ခါတိုင်းတော့ မိုးသက် ကြွတို့အိမ်ထဲ တံခါးမရှိစားမရှိဝင်ထွက်သွားလာခဲ့သော်လည်း အခုတော့ ပြန်ဆန်လွန်းသည့်အဖြစ်အပျက်များကြောင့် ခြေလှမ်း တို့က တုံ့ဆိုင်းနေရသည်။

ထိုအိမ်ထဲဝင်ထွက်ပါက ဂျက်၏မျက်နှာကိုမြင်ပြီး ဂျွန်း အတွက် နာကြည်းမိမှာလည်း စိုးရိမ်မိသည်။ ဂျက်ကိုနာကြည်း ပါက မိုးသက်ကိုပါ ဆက်နွယ်မိမှာစိုးရိမ်သည်။ အမျိုးမျိုးဆိုသလို မကြာခဏဖောက်လွှဲဖောက်ပြန်ဖြစ်တတ်သည့်သူ့စိတ်ကို အာမ မခံသော်လည်း သူ့နှလုံးသားကိုတော့ အာမမသွယ်။ နာကြည်း

တာက သပ်သပ်ဖြစ်သည်။ သို့သော် အချိန်ကြာလာသည်နှင့်အမျှ အသေးအဖွဲ့ဖြစ်သောထိုနာကြည်းမှုကို ချစ်စိတ်က အနိုင်ယူလာ ခဲ့သည်။ သူ့ယခုတော့ မိုးသက်ကြွကို ရူးလောက်အောင် တွေ့ ချင်နေသည်။

မရတာကိုမှ ပိုပြီးလိုချင်သည့်လူ့စိတ်သဘောအရ မေ မေက ကန့်ကွက်ထားကာမှ မိုးသက်ကိုပိုတွေ့ချင်သလိုဖြစ်မိ၏။ ထို့ကြောင့် တစ်ဦးတည်းအင်အားဖြင့်မရပါက အများအင်အားကို သုံးရန် ဂိတ်ကူးမိသည်။

စားပွဲပေါ်မှဖုန်းကဲ့သို့ယူကာ နံပါတ်များကိုနှိပ်သည်။ တူ ဆန်မြည်သံရှည်ကြီး ထွက်ပေါ်လာပြီးနောက်တွင်...

“ဟဲ့လို”

“ဒီးဒီလား”

“အင်း... ဪ! မုတ်သုန်း၊ ပျောက်ချက်သားကောင်း ဘာညီလားကွ။ မဏ္ဍာပ်ကိုလည်း ငါတို့ပဲစခန်းသိမ်းလိုက်ရတာယ်၊ ငါ့အစ်ကို လျှောသွားပြီဆို”

“အင်း”

“မိုးသက်ရဲ့အစ်ကိုနဲ့ အမြွှာဆို၊ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲကွာ”

“အတိတ်ကိုမမေးနဲ့၊ ငါ အခုခင်းနဲ့ပစ္စုပ္ပန်အကြောင်း

ပြောချင်တယ်”

“ပြော... သူငယ်ချင်း၊ ငါဘာကူညီရမလဲ”

“ငါ အခု မိုးသက်နဲ့အဆက်အသွယ်ပြတ်နေတယ်”

“ဘာလို့လဲ”

“ဓာတ်ပြားဟောင်းကြီးပဲနေမှာပေါ့”

“အိုကေ... ငါသဘောပေါက်ပြီ၊ ငါ ကြယ်လင်းကို မိုးသက်ဆီလွှတ်လိုက်မယ်”

ကြယ်လင်းဆိုသည်မှာ ဒီးဒီဇယ်လက်ရှိကွဲနေသော မိန်းကလေးဖြစ်ပြီး မိုးသက်ကြွေ၏အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်းလည်းဖြစ်သည်။

“မြန်မြန်လှုပ်ရှားနော်၊ ဒီမှာ သွေးလေခမ်းခြောက်ကုန်တော့မယ်”

“ဟား... ဟား... ဟား”

ရယ်သံနှင့်အတူ ဖုန်းလိုင်းက တတူတူနှင့်ပြတ်တောက်သွားသည်။

“ကိုလေး၊ ထမင်းစားချိန်ရောက်ပါပြီ”

“မေမေရော”

“မစားချင်သေးဘူးလို့ပြောပါတယ်”

မှတ်သန်သက်ပြင်းချသည်။ မေမေလည်း ကျန်းမာစွာ နဲ့ လုံးပါးပါးမည်ထင်ပါ။ ကျန်းသုံးသွားသည်မှာ တစ်လပင်ပြည့် ထုန်းပါပြီ။ မေမေက ကျန်းမာရေးကြောင့် ခွင့်ရက်ရှည်ယူထားပြီး အိမ်တွင်းအောင်းနေသည်။

မှတ်သန် သက်ပြင်းချမိ၏။

မှတ်သန် တစ်ခုခုလုပ်ဖို့ကြံရွယ်သည်။ ဒါက မေမေ အတွက်လား... သူ့အတွက်လား...

အခန်း ၁၄

မိုးသက်ကြွနှင့် အမြဲချိန်းတွေ့နေကျ လေသာဆောင်တွင် မုတ်သုန်က မယောင်မလည်ရပ်နေသည်။

“ဘယ်သူနဲ့မှအတွေ့မခံဘူး၊ အခန်းထဲမှာ သော့ပိတ်ထားတယ်။ ဘာတွေလဲမသိတော့ပါဘူးကွာ၊ အဘွားကြီးက တော်တော်မလွယ်ဘူး”

ဒီးဒီ၏အသံများကို ထပ်ဆင့်ကြားယောင်မိသည်။ မုတ်သုန်၏မူရင်းစိတ်နှင့်သာဆိုပါက ထိုအိမ်ထဲခုန်ဝင်ပြီး မိုးသက်ကြွနံနက်ကို တကြော်ကြော်အော်ခေါ်ကာ သောင်းကျန်းပစ်ချင်သည်။ သို့သော် မကြာသေးခင်ကမှ အသုဘဖြစ်ထားသောအိမ်အောင်အီးသည်းခံနေရသည်။

“အန်ကယ်လေး”

“ဪ... ကေးလောင်၊ လာလေ”

လရောင်အောက်တွင် ကေးလောင်၏ပုံကို မထင်မရှား တွေ့ရသည်။ ဂျန်းဆုံးပြီးကတည်းက တစ်အိမ်လုံးနဲ့အောင်မြေ နေသော ကေးလောင်ငြိမ်ကျသွားခဲ့သည်မှာ အံ့သြစရာပင်ကောင်း နေတော့သည်။

“အန်ကယ်လေး၊ မမမိုးသက်ကြွေကိုချောင်းကြည့်နေ တာလား”

“မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ ဒီလိုပါပဲ... လရောင် လာခံတာ”

“ကျွန်တော်နဲ့ အန်ကယ်ဂျန်းလည်း ဒီနေရာမှာ မကြာ ခဏလာထိုင်ဖူးတယ်”

ကေးလောင်စကားကြောင့် မိုးသက်ကိုတမျှော်မျှော်လှုပ် နေသည့်မုတ်သုန်သည် ငေးမိုင်သွားသည်။ မှန်ပါ၏။ ဒီလေသာ ဆောင်သည် ဂျန်းသိပ်နှစ်သက်သောနေရာဖြစ်သည်။ ဒီအိမ်ကြီး ထဲ ကေးလောင်ရောက်မလာခင်ကတည်းက ဂျန်းနှင့်မုတ်သုန် အပြဲထိုင်နေကျနေရာဖြစ်သည်။

သာယာလှပသော လပြည့်ဝန်းကြီးကိုကြည့်ကာ ဂျန်း က ထူးဆန်းသည့်အကြောင်းအရာများကို ပြောပြလေ့ရှိသည်။

ဂျန်းပြောသောအကြောင်းအရာများသည် စိတ်ဝင်စားဖို့ကောင်း သလို နားထောင်လို့လည်းကောင်းသည်။ ထိုအကြောင်းအရာများ က ဂျန်းအတွက် အရေးကြီးကောင်းကြီးပေလိမ့်မည်။ သို့သော် သူ့အတွက်မူ ဆန်းပြားသောအိပ်ရာဝင်ပုံပြင်ဟက် မပိုခဲ့ပေ။

ထိန်ထိန်လင်းနေသောလမင်းကိုကြည့်ပြီး ဂျန်းကို ပြင်း ဩစွာ သတိရမိသည်။ ဂျန်းသာရှိပါက ခုချိန် ဂျန်းဘယ်လိုသော အကြောင်းအရာမျိုးကို ပြောပြမှာလဲ။ သင်္ကြန်အကျနေညကဖြစ် နက်ခဲ့သော အာကာသထူးဆန်းမှုကို ဝိဇ္ဇာနည်းနှင့်ယှဉ်တွဲပြော မှာလား။

ဂျန်းရဲ့သုံးသပ်ချက်များကို စိတ်ဝင်တစားနားထောင် သောချင်လှသည်။ သို့သော် ဘယ်တော့မှကြားရတော့မည်မဟုတ် နှိမ့်သိ၍ ပိုပြီးဝမ်းနည်းထိရှုစွာ ခံစားရသည်။

“ဂျန်းနဲ့ဂျက်တို့ ဘာကဘယ်လိုစပြီး ရန်ဖြစ်ကြတာလဲ”

ယာဉ်မောင်း၏ထွက်ဆိုချက်များကြောင့် ဂျန်းနှင့်ဂျက် သည် ကားလမ်းမအလယ်၌ လုံးထွေးသတ်ပုတ်နေကြခြင်းကို သားစုဝင်အားလုံးသိကြရသည်။ သို့သော် မည်သည့်အကြောင်း အရာဆိုတာမျိုးကိုမူ မည်သူမျှကနာမသိရချေ။

သိသောသူမှာလည်း တစ်ယောက်တည်းသာရှိသည်။

ကေးလောင်ဖြစ်၏။

မှတ်သန်သည် ကေးလောင်၏ထူးဆန်းမှုကိုသတိပြု
နေသည်။ ကေးလောင်သည် ဂျန်း၏သေဆုံးမှုနှင့်ပတ်သက်ပြီး
ဘာကြောင့်နှုတ်ဆိတ်နေခဲ့ရတာလဲ။

“သူတို့နှစ်ယောက်က အမြဲတကျက်ကျက်ဖြစ်နေတာ
ကို သိပေမယ့် အဲဒီလောက် မရှက်မကြောက် လမ်းမအလယ်မှာ
သတ်ပုတ်မယ်လို့မျိုးမဟုတ်ကြဘူး။ အကြောင်းရင်းကို မင်းသိနေ
တယ်မဟုတ်လား ကေးလောင်”

ထိုသို့ မှတ်သန်က တည်တည်ကြည်ကြည်မေးလိုက်
ချိန်မှာတော့ ကေးလောင်မျက်လုံးထဲ အရည်ကြည်များ လွဲလာ
သည်။

မှတ်သန်စိတ်မကောင်းဖြစ်သွား၏။ မိမိမေးခွန်းက ကေး
လောင်၏ရင်ကို ထိရှစေမှန်းသိသည်။ ကေးလောင်သည် ဂျန်းကို
သိပ်ခင်မှန်းသိသည်။ အစဉ်အမြဲသားအဖလို၊ သူငယ်ချင်းလို
အမြွှာပူးလိုနေလာကြသော ဂျန်းက မျက်စိရှေ့မှောက်၌ သေဆုံး
သွားရခြင်းကို ကေးလောင်လိုကလေးတစ်ယောက်က မထိခိုက်
မနာကျင်ဘူးဆိုတာ ဘယ်လိုဖြစ်နိုင်မှာတဲ့လဲ။

“မငိုပါနဲ့ကွာ၊ ငါက မင်းကိုသံသယနဲ့မေးတာမဟုတ်

ထဲဘူး။ သာမန်သိချင်ရုံပါ။ ငါလည်း ဗုဒ္ဓဘာသာမြန်မာလူမျိုးတစ်
ယောက်ပါပဲ။ ကံကို ယိုးမယ်ဖွဲ့တတ်ပါတယ်။ မငိုပါနဲ့... ဂျန်း
ရဲ့သက်တမ်းက အဲဒီလောက်ပဲရှိနေလို့နေမှာပေါ့”

ကေးလောင်၏နှုတ်ခမ်းလေး တွန့်လာသည်။ မျက်လုံး
များ နီရဲလာသည်။ ရှုံ့မဲ့မဲ့ဖြစ်နေသောကေးလောင်က မကြာခင်
တွင် ရှုံးပွဲချုပ်တော့မည်ကို သူသိလိုက်သည်။

သူ စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားရသည်။ ထို့ကြောင့် ကေး
လောင်ကို ရင်ခွင်ထဲ ဆွဲသွင်းထားလိုက်၏။ ထိုတစ်ခဏ၌ ကေး
လောင်ကိုစောင့်ရှောက်ချင်စိတ်များက ရင်ထဲ၌ လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ
ဖြစ်ပေါ်မိသွားသည်။ ကေးလောင် ဘယ်လောက်တောင် ဝမ်းနည်း
နေလိမ့်မလဲ။ ဂျန်းရဲ့သေဆုံးမှုအပေါ် ဘယ်လောက်တောင် ခံစား
နေရပါမလဲ။ ဘယ်လောက်တောင် ဘဝပျောက်သလို ခံစားနေရ
မိသလဲ။

သူမှတ်မိပါသေးသည်။ မှတ်မှတ်ရရဖြစ်နေသည်။ သူ
ဆယ်နှစ်သားအရွယ်ကဖြစ်သည်။ ဖေဖေသည် နိုင်ငံခြားခရီးစဉ်
သွားချိန်၌ မတော်တဆမှုဖြစ်ခဲ့သည်။ ဖေဖေဇာဖြင့် မေမေသည်
သူနှင့်ဂျန်းကို အိမ်အကူများနှင့်ထားပစ်ခဲ့ပြီး ဖေဖေနောက် ရုတ်
တရက်လိုက်သွားသည်။

မေမေရော မေမေပါမရှိပါဘဲ ဆယ်နှစ်သားအရွယ်သူ နှင့် ဆယ်သုံးနှစ်သားအရွယ် ဂျန်းသာလျှင် အထီးကျန်စွာ တစ် လနီးပါး နေခဲ့ရသည်။

ထိုအချိန်က ဘဝတွင် အမိုးအကာမရှိသလို ဟာတာတာ ခံစားခဲ့ရသည်။ မေမေကိုလွမ်း၍ ညစဉ်ညတိုင်း ငိုခဲ့သည်။ သို့ သော် ထိုအချိန်က သူ့အနားတွင် အစ်ကိုဖြစ်သူဂျန်း ရှိနေသေး သည်။

ထို့ကြောင့် သူ ကေးလောင်၏အားကိုးရာမဲ့စွာ အထီး ကျန်မှုကို ခံစားနားလည်နိုင်သည်။

“မပူပါနဲ့ကွာ၊ ငါလည်း မင်းကိုသံယောဇဉ်ရှိပါတယ်။ မင်းကို ဂျန်းရဲ့သားလို့ ငါကခံယူပြီးသားပါ။ ပြီးတော့ မင်းရဲ့ ကျောင်းဝင်စာရင်းမှာလည်း အဖေနာမည်က ဂျန်းဂျန်းဂျက်လေး မင်းက ငါ့တူလေးလိုပါပဲကွာ၊ မင်းကို ငါပစ်မထားပါဘူး။”

ကေးလောင်ရဲ့ခေါင်းကိုပွတ်ကာ ခပ်ဖွဖွပြောနေခြင်းဖြစ် သည်။ ကေးလောင်၏မျက်ရည်လုံးကြီးများသည် သူ့လက်ဖျံပေါ် တတောက်တောက် စီးကျနေသည်။

ကေးလောင်သည် ဘာမှမပြောဘဲ မျက်ရည်များသာ ကျပြီး အသံတိတ်ငိုကြွေးနေသည်။ လူကြီးတစ်ယောက်လိုနေ

သော်ငြားလည်း ကလေး၏ဗီဇသည် ဖုံးမနိုင်ဖိမရပေါ်လာ၏။

ကေးလောင်က သူ့ကိုတင်းတင်းဖက်ထားသည်။ ကေး လောင်၏အားကိုးခြင်းကိုခံရသောအခါ သူသည် အားကိုးခံထိုက် သူဖြစ်ချင်လာသည်။

“အန်ကယ်လေးက မမိုးသက်ကြွေကိုတွေ့ချင်နေတာ မဟုတ်လား။”

ရှုတ်တရက်မေးလာသော ကေးလောင်၏စကားဖြစ်၏။ ငိုသံပါကြီးကိုထိန်းချုပ်ပြီး ပြောနေခြင်းဖြစ်၍ သူအံ့သြသွားခဲ့၏။ ကေးလောင်ဟာ ဘယ်လိုကလေးအမျိုးအစားလဲ။

“အန်ကယ်လေး မမိုးသက်ကြွေကိုတွေ့ရဖို့ ကျွန်တော် ဘာလုပ်ပေးရမလဲ”

မှတ်သန်က ကေးလောင်ကိုစိုက်ကြည့်၏။ ကေးလောင် ၏မျက်နှာက တည်ကြည်နေသည်။ မျက်လုံးအနည်းငယ် ရဲတွတ် နေသည်မှလွဲ၍ ဝမ်းနည်းပူဆွေးဟန်မျိုးကို မတွေ့ရတော့ချေ။

“မင်းစိတ်ထဲ ဘာတွေတွေ့နေတာလဲ ကေးလောင်”

“ကျွန်တော် အန်ကယ်လေးအတွက် တစ်ခုခုလုပ်ပေး ချင်လို့ပါ”

ကေးလောင်၏စကားလုံးထဲတွင် အလျော်အစားဆိုသည့်

အဓိပ္ပာယ်မျိုးက ကပ်ပြီနေသည်ကို သူ့စိတ်ထဲ ဘဝင်မကျလှချေ။

“ဘာကိစ္စနဲ့ မင်းက ငါ့ကိုတစ်ခုခုလုပ်ပေးချင်နေရတာလဲ”

“အန်ကယ်လေးက ကျွန်တော့်ကိုပစ်ထားဘူးဆို။ အဲတော့ အန်ကယ်လေးရဲ့လိုအပ်ချက်ကိုလည်း ကျွန်တော်က လုပ်ပေးရမှာပေါ့”

“အဲလိုလုပ်ပေးရမယ်လို့ မင်းကိုဘယ်သူသင်ထားလဲ”

“အဖေပါ။ အဖေမသေခင်က ပြောသွားတယ်။ တစ်ခုခုမပေးဘဲနဲ့ အခြားလူဆီက ဘယ်အရာမှ အလကားမရဘူးတဲ့။ လူတွေအတွက် အသုံးမဝင်တော့ဘူးဆိုရင် ကိုယ်ကအလိုလိုအပယ်ခံဖြစ်သွားမယ်တဲ့။ ဒါကြောင့် အမြဲတမ်းအသုံးဝင်တဲ့သူဖြစ်အောင် နေရမယ်တဲ့”

မှတ်သန်ရင်ထဲ ထိရှသွားသည်။ ဒီလိုကလေးလေးက ဒီစကားပြောရ၍ ဒီကလေးရဲ့ရင်ထဲမှ စိတ်ဒဏ်ရာကို မှတ်သန်တွက်ဆမိလိုက်သည်။ ထိုသို့တွက်ဆမိသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ကေးလောင်အပေါ် ကရုဏာပိုသွားသည်။

“မလိုပါဘူးကွာ၊ မင်း ငါ့ကိုအဲဒီလောက် အရိပ်အကဲကြည့်နေဖို့မလိုဘူး။ လောကမှာ မေတ္တာတရားဆိုတာ မင်းသိရဲ့

လား”

“အဲဒါ ဘာလဲ”

“မိသားစုဝင်တွေပေါ့ကွာ၊ မေတ္တာဆိုတာ အလျားအနံ့မရှိပေမယ့် အသွားအပြန်တော့ရှိတယ်။ မင်းကို ငါကမေတ္တာရှိရင် မင်းလည်း ငါ့ကိုမေတ္တာရှိမှာပဲ။ မေတ္တာဆိုတာ အလျော်အစား ဆန်ပေမယ့် အလျော်အစားလုပ်လို့တော့မရဘူး”

သူကဆိုပေမယ့် ကေးလောင်က သူ့စကားကိုနားလည်မှီမရပါချေ။ သူ့ကိုပြုပြီးကြောင်ကြောင်ကြည့်နေသည်။

“မင်းက ငယ်သေးတော့ ချက်ချင်းကြီး ငါပြောတာကို နားလည်မှာမဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ မင်း တစ်နေ့ ငါ့အရွယ်ရောက်လာရင်တော့ ငါ့ထက်တောင်ပိုပြီး မေတ္တာတရားဆိုတာကို သိလာနိုင်တယ်”

“မေတ္တာတရားက ဘာလဲ အန်ကယ်လေး”

“ငါကဆိုတယ်၊ ပိုက်ဆံတွေသုံးတယ်၊ ပြီးတော့ လျှန်းကလည်း အလုပ်မလုပ်ဘဲ ငွေပဲသုံးတယ်။ ငါတို့အိမ်မှာ အိမ်နဲ့မတင်နိုင်အောင် အလုပ်များနေတဲ့လူက ဘယ်သူလို့ထင်သလဲ”

“ဘိုးဘိုးနဲ့ဘွားဘွားလို့ထင်တယ်”

“အေး... သူတို့ရှာသမျှဟာ ငါနဲ့ဂျွန်းအတွက်ပဲ။ ငါ

တို့အလုပ်မလုပ်တာကိုလည်း သူတို့အပြစ်ပြောသံ မင်းကြားဖူးသလား”

“ဟင့်အင်း”

“အဲဒါ မေတ္တာပေါ့ကွာ”

“အဲဒါဆို အန်ကယ်လေးကလည်း မေတ္တာပြန်ပေးရမှာပေါ့”

“ဒါပေါ့ကွာ၊ အသွားအပြန်တော့ရှိရမှာပေါ့”

“ဒါဆို မေတ္တာက အသက်ကြီးတဲ့လူ အရင်ပေးပြီးမှ အသက်ငယ်တဲ့လူက ပေးရတဲ့အမျိုးပေါ့”

မှတ်သန် ပြုံးလိုက်သည်။

“မင်းက တကယ့်ကောင်ပဲကွာ၊ ပေါက်ပေါက်ရှာရှာ”

“ကျွန်တော့်ကိုရော အန်ကယ်လေး မေတ္တာပေးလို့မရဘူးလား။ ကျွန်တော်ကြီးလာရင် အန်ကယ်လေးကို ပြန်ပေးမယ်”

“မင်းမတောင်းခံကတည်းက ငါ မင်းကိုပေးပြီးသားပါ”

“ဗျာ! ကျွန်တော်လည်း မသိလိုက်ပါလား”

“အဲဒါ ခံစားမှုက ရင်ဘတ်ချင်းပဲ စကားပြောလို့ရတယ်။ မင်းကိုသာ ငါမေတ္တာမရှိရင် ခုလိုလေကုန်ခံပြီး အာလူးပေးနေမှာ

မဟုတ်ဘူး”

“ဪ... ဒီလိုလား”

“ကဲ! အိပ်ကြစို့ကွာ၊ ညဉ့်နက်နေပြီ”

“ကျွန်တော်မအိပ်သေးဘူး”

“ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“အန်ကယ်ဂျွန်းကိုလွမ်းတယ်”

ကေးလောင်၏စကားလုံးက သာမန်ဖြစ်သော်လည်း သူ့ရင်ဘတ်ကို ခပ်ပြင်းပြင်းရိုက်ခတ်သွားသည်။

ကြည့်ပါဦး၊ သနားဖို့ကောင်းလိုက်တာ။ ခံစားချက်ကို သူများနားလည်အောင် ရင်မဖွင့်တတ်ပေမယ့် ကေးလောင်ရင်ထဲဘယ်အထိများ ထိခိုက်နာကျင်နေတာလဲ။

“အန်ကယ်ဂျွန်းက ကျွန်တော့်ကိုပြောတယ်၊ လူတွေဟာ သေပြီးရင် ကောင်းကင်ပေါ်ရောက်ကြတယ်တဲ့။ အန်ကယ်ဂျွန်းလည်း ကောင်းကင်ပေါ်မှာပဲရှိမယ်။ ကျွန်တော်ကြီးလာရင် အိမ်အမြင့်ကြီးဆောက်ပြီးနေမယ်။ အဲဒါဆိုရင် အန်ကယ်ဂျွန်းနဲ့ရော အန်ကယ်ဂျွန်းနဲ့ရော အဖေခွဲပါ နီးနီးလေးနေရမှာ”

ကေးလောင်ကို မှတ်သန်သိုင်းဖက်လိုက်သည်။

မှတ်သန်၏မျက်ဝန်းတွင် မျက်ရည်စများ စွန်းထင်းနေ

၁၅၈ ❀ ဇော်စိုး

သည်။ ထိုမျှက်ရည်စများသည် ကြယ်ကြွေနှင့်အတူ မြေပြင်သို့
ပြိုဆင်းရတော့၏။

အခန်း ၁၅ |

“ဥက ရေလုံအောက်ခြေမှာ ဟန်ချက်ညီညီလဲလျောင်း
နေရင် ဒါက လတ်တဲ့ဥပဲ၊ ဒါမှမဟုတ် ဟန်ချက်မညီဘဲ အပေါ်
ယံတစ်ဖက်ကို မသိမသာစောင်းနေရင် ဒါ တစ်ပတ်ကြာနေပြီဖြစ်
တဲ့ဥ၊ အကယ်၍ တုံးလုံးမလဲဘဲ ဒေါင်လိုက်ဖြစ်နေရင် အဲဒါ
သုံးပတ်လောက်ကြာနေပြီ။ ရေပေါ် ပေါလောပေါ်နေရင်တော့
ဒါက လုံးဝမစားသင့်တော့ဘူး။ အဲဒီဥက ပုပ်နေပြီ”

စားဖို့ပူးကြီးက စိတ်ရှည်လက်ရှည်ရှင်းပြနေသော်လည်း
နီသက်ကြွေ၏အာရုံများသည် စားဖွဲ့ပေါ်မှကြက်ဥဘဲဥများထံတွင်
ရှိနေဘဲ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှဖုန်းတွင်သာ ရှိနေသည်။

အခုနေ့ချိန် မုတ်သုန် ဘာလုပ်နေမှာလဲ၊ ဘယ်သူ့အနေ

မှာလဲ၊ မိမိကိုရော သတိတရရှိနေမှာလားဆိုတာမျိုးကို တွေးတော ပူပန်မိသည်။

“ကဲ! ဒီတစ်ခါတော့ ပုစွန်ဟင်းဆီပြန်ချက်မယ်၊ ပုစွန် ဟင်းချက်တော့မယ်ဆိုရင် ခရမ်းချဉ်သီးကံမသုံးတာက အကောင်း ဆုံးပါ။ ကြက်သွန်ဖြူ၊ ငရုတ်သီးစိမ်းနဲ့ ကြက်သွန်နီကို ကျေညက် အောင်ထောင်းမယ်၊ ပုစွန်ကိုအခွံချွတ်မယ်၊ ခေါင်းမှအမှေးနဲ့ဆွေ ကိုထုတ်ထားမယ်၊ ရေဆေးမယ်၊ ပုစွန်ပြာရည်လေး နနွင်းလေး နဲ့ ပုစွန်ကိုနှပ်ထားမယ်၊ အိုးတည်မယ်၊ ထောင်းထားတဲ့ ကြက် သွန်၊ ငရုတ်သီးတွေကို ဆီပူသပ်ပြီး ပုစွန်တွေကို ထည့်လိုက် ရုံပဲ။ ဘာမှမခက်ဘူး။ ဟင်းခတ်မှုန့်၊ အချိုမှုန့်တွေကို သုံးစရာ မလိုဘူး။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ပုစွန်မှာ နဂိုအချိုဓာတ်ရှိပြီးသားမို့ ပါ။ ပြီးတော့ ပုစွန်ပြာရည်က ချိုတဲ့အရသာရှိတယ်။ အချိုမှုန့် နဲ့ အသားမှုန့်တွေက အန္တရာယ်အရမ်းများလို့ အိမ်ရှင်မတွေက အတတ်နိုင်ဆုံး ရှောင်ရှားပေးရမယ်”

ဝသောစားဖိုဖူးကြီးက ပြောချင်ရာပြောပြီး ချက်ချင်ရာ ချက်နေသည်ကို မိုးသက်ကြွေက အပျင်းပြေနားထောင်နေသည်။

ဒီဘဝက ဘယ်တော့မှလွတ်မှာလဲ။ အခုဆို အိမ်ထဲမှ အိမ်ပြင်သို့မထွက်ရသည်မှာ တစ်လပင်ကျော်သွားခဲ့ပါပြီ။ မှတ်သန်

ကိုလည်း လွမ်းလှပါပြီ။ ဖုန်းနှင့်ကွန်ပျူတာကိုလည်း လွမ်းလှပါ ပြီ။ ကိုကိုဆုံးခါနီး မပီမသပြောသွားသောစကားလုံးများကြောင့် အဲဒီအယုတ်တမာမိလားစုနဲ့ အဆက်အဆံဖြတ် ဆိုသည့် ဖေဖေ စကားအောက်တွင် မိုးသက်ကြွေသည် ဘာချေပစကားမှ မတက် လိုက်နိုင်ချေ။

“ဂျန်း! ငါ့ကိုလိမ်ကယ်၊ ညာတယ်၊ ဂျန်း ငါ့ကိုလိမ် ထယ်”

ကိုကိုနှင့်ဂျန်းတို့ ဘာဖြစ်ကြသည်ဆိုတာကို မိုးသက် ကြွေမသိပါချေ။ ကိုကိုတို့က ပျောက်နေသောပစ္စည်းတွေကိုရှာ တွေ့ရန် ရူးသွပ်ကြပုံချင်းတူ၏။ ဒါကို မိုးသက်ကြွေ စိတ်မဝင်စား ပေ။ ကိုကိုတို့ ဘာပစ္စည်းကိုရှာကြတယ်ဆိုတာလည်း စိတ်မဝင် စားချေ။

မိုးသက်ကြွေသည် စိတ်ကူးယဉ်သမားမဟုတ်ဘဲ လက် တွေ့သမားသာဖြစ်၏။ တိကျတာကိုပဲ လိုချင်သည်။ ခြစ်လာနီး နှင့် စိတ်ကူးနှင့်ရူးသွပ်ရသည့်အလုပ်ကိုမုန်းသည်။ မိန်းကလေး တစ်ယောက်ဖြစ်သော်ငြား သူမဘဝကို လက်တွေ့ဆန်ဆန်သာ ဆွဲချက်လှမ်းတတ်သည်။

ထို့ကြောင့် ကိုကိုကြောင့်ဆိုကာ မိမိကို မှတ်သန်နှင့်

အဆက်ဖြစ်သည့်ကိစ္စကို ဘဝင်မကျချေ။

“ဖေဖေတို့က ခေတ်နောက်ပြန်ဆွဲနေတဲ့လူတွေ၊ ကိုကို ကိစ္စနဲ့ မိုးသက်က ဘာဆိုင်လို့လဲ။ ကိုကိုနဲ့မိုးသက်က တစ်ခြား စီပဲလေ”

ဟုပင် ချစ်ကြောက်ရိုသေရသောဖေဖေကို အော်ပြော ခဲ့၍ ဖေဖေရဲ့လက်ပြန်ရိုက်ခြင်းကို ခံခဲ့ရသည်။ အသားနာသွား ခြင်းနှင့်အတူ မိုးသက်ထံတွင် မခံချင်စိတ်များ ပို၍ဖြစ်ပေါ်လာရ သည်။

ထို့ကြောင့်ပင် ကိုကိုရက်လည်ပြီးသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် မုတ်သုန်နှင့်အဆက်အသွယ်ရစေရန် ကြိုးစားသည်။ မုတ်သုန်က ဖုန်းပိတ်ထားသည်။ ထို့ကြောင့် မုတ်သုန်တို့အိမ်ထဲ ကူးဝင်လာ ခဲ့သည်။ ပန်းပင်တွေ ရေလောင်းနေသော အန်တီးအေးမြသုန် နှင့် တည့်တည့်တိုးခဲ့သည်။

မိုးသက်ကတော့ သာမန်ပင်နှုတ်ဆက်လိုက်၏။ သို့သော် “ဘာလာလုပ်တာလဲ”

“ရှင်”

“ညည်း ဒီခြံထဲ ဘယ်တော့မှမလာနဲ့၊ ညည်းတို့မိသား စုနဲ့ ငါတို့ပတ်သက်လိုစိတ် နည်းနည်းမှမရှိတော့ဘူး။ ငါ့သားက

လည်း ညည်းနဲ့ဘယ်တော့မှ အဆက်အသံလုပ်တော့မှာမဟုတ် ဘူး။ ဒါကြောင့် ညည်းလာရာလမ်းအတိုင်း လှည့်ပြန်ပါ။ နောင် လည်း ဘယ်တော့မှ ဒီခြံထဲမလာပါနဲ့။ လာခဲ့ရင်လည်း ငါက နိုင်နက်ကျူးလွန်မှုနဲ့ တရားစွဲရလိမ့်မယ်။ ညည်းပြန်ပါ။ ညည်းတို့ မိသားစုဆိုတဲ့အသံလည်း မကြားချင်ဘူး။ ညည်းမျက်နှာလည်း မကြည့်ချင်ဘူး”

မုတ်သုန်မေမေ၏စကားလုံးများက တင်းမာပြတ်သား လွန်းလှသည်။ မိုးသက်က ဘာလုပ်မိလို့လဲ။ မိုးသက်က ဘာ အမှားတွေကျူးလွန်မိလို့ အန်တီက မိုးသက်ကိုဒီလိုပြောရတာလဲ ဟု ပြန်မေးပစ်ချင်သော်လည်း မိုးသက်ထံတွင် မေးမြန်းခွင့်၊ ပြောဆိုခွင့်မရှိခဲ့ပါချေ။ မေမေက ဘယ်ကဘယ်လိုပေါ်လာမှန်း သိပါဘဲ မိုးသက်၏လက်ကို ဆတ်ခနဲဆောင့်ဆွဲသည်။

“ဒီမှာ မအေးမြသုန်၊ ရှင် ကျွန်မသမီးကို ဘာမှအဲဒီ ဆောက် ပြောစရာမလိုဘူး။ ရှင့်သားကရော ဘာမို့လို့လဲ။ ဘယ် ဆောက်တန်ဖိုးရှိနေလို့လဲ။ ဝေးပါသေးတယ်... ကျွန်မတို့က လည်း ရှင်တို့မျက်နှာကိုမမြင်ချင်ပါဘူး။ ရှင့်အသံကိုလည်း မကြား ချင်ဘူး။ လူလိမ်လူညာမျိုးရိုးတွေနဲ့ အဆက်အသံလည်းမလုပ် ချင်ဘူး”

၁၆၄

“ရှင်စကားကိုထင်ခြင်းပြောပါ မလဲ။ အခု ရှင်ရောက်နေတာ ကျွန်မအိမ်ပါ။ ရှင်ခြေထောက်နဲ့နင်းပြီးဝင်လာတာ ကျွန်မပိုင်တဲ့မြေကြီးပါ။ ရှင်တို့ပြန်ပါ။ ဆွဲထုတ်မခံချင်ရင် အခု ထွက်သွား”

“ကျွန်မကလည်း ရှင်တို့မြေကြီးမှာ တစ်စက္ကန့်တောင် ရပ်ဖို့စိတ်မဝင်စားဘူး။ လာ... သမီး၊ သွားမယ်”

“ဟင့်အင်း... မေမေ၊ မိုးသက် မုတ်သုန်နဲ့တွေ့ဖို့လာတာ... ဟင့်အင်း”

“နားမလည်တဲ့ကောင်မ... ဖြန်း!”

မိုးသက်၏ပါးတစ်ခြမ်းသည် ငါးရက်မျှရောင်ကင်းနေသည်။ မေမေ့ကိုလည်း ထိုကတည်းက စကားမပြောဘဲနေလာခဲ့သည်မှာ ယခုဆိုလျှင် ရက်ပေါင်းနှစ်ဆယ်ဝန်းကျင်ရှိသွားပါပြီ။ ထိုနေ့မှစ၍ မေမေက မိုးသက်ကို အခန်းထဲပိတ်လှောင်ထားသည်။

မိုးသက်မှာ သေမသာ အကျဉ်းသားဖြစ်နေခဲ့ရသည်။ မုတ်သုန်ကိုလွမ်းသည်။ မုတ်သုန်ကိုတွေ့ချင်သည်။ လူကြီးတွေရဲ့ဒေါသကိုနားလည်သော်လည်း အပြစ်တင်ချင်သည်။ ခေတ်ကြားဟု အသံအကျယ်ကြီးဖြင့် အော်ပြောချင်သည်။

မေမေတို့လုပ်ရပ်က လွန်သည်ဟုထင်သည်။ ကိုကိုတို့အဖွဲ့နှင့်ဆက်စပ်ပြီး မိုးသက်၏ဘဝကိုချုပ်ကိုင်နေသည်ဟု ခံစားရသည်။ မိုးသက် မကျေနပ်နိုင်ပါ။ သင်္ကြန်ပြီးလျှင် မုတ်သုန်နှင့် ထက်ထပ်ကြမည်ဟု အစီအစဉ်ရှည်ကြီးကိုတွဲပြီးကာမှ အခု မုတ်သုန်နှင့်မတွေ့ရတော့၍ ရင်ထဲမကြည်မလင်ခံစားရသည်။

ပြီးတော့ မုတ်သုန်ကိုလွမ်း၏။ ထို့ကြောင့် မေမေ့အလစ်တို့ချောင်းသည်။ သို့သော် မေမေက မိုးသက်ကိုအလွတ်မပေးပါ။ မိုးသက်လုပ်သမျှကို မျက်လုံးဒေါက်ထောက်ကြည့်နေ၏။ မိုးသက်ကိုစောင့်ကြည့်ရန် အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ပင် ငှားထား၏။ ထိုအမျိုးသမီးသည် မျက်နှာပေါက်ဆိုးသည်။ မိုးသက်ကို အချိန်ပြည့်စောင့်ကြည့်နေ၏။ မိုးသက်ရေချိုးနေလျှင်ပင် တံခါးဝ၌ သတင်းစာဖတ်ရင်း စောင့်နေတတ်သည်။

ပြီးနောက် မေမေသည် မိုးသက်ကို တစ်ရက်တစ်မျိုး နှိပ်စက်အောင်နှိပ်စက်သည်။ ယခုလည်း မိုးသက်စိတ်အပျက်ဆုံးအထိဖြစ်သည့်အချက်အပြုတို့ကို မသင်ချင်သော်ငြား သင်ယူနေရသည်။

မေမေ့အကြောင်းပြချက်ကတော့ မိန်းကလေးတတ်သင့်သည်ထင်လို့ သင်ခိုင်းတာတဲ့လေ။ မေမေက ဘယ်လိုပဲ ဆင်ခြင်

ရွှေပဒေသာစာပေ

ရွှေပဒေသာစာပေ

တွေပေးပေး၊ မိုးသက်ကတော့ မေမေ့ရဲ့လုပ်ရပ်တွေကို အလိုလို သိနေသည်။

မိုးသက်စိတ်ထဲ စွဲနေသော မုတ်သုန်ကိုဆွဲနှုတ်ရန် ကြံစည်နေကြခြင်းဖြစ်သည်။ မိုးသက် မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်ရသည်။ ဒါမိုးသက်ရဲ့အချစ်ကို မေမေတို့ သက်သက်အထင်သေးကြတာပဲဟု ယူဆသည်။

မေမေတို့ဘက်က တင်းလေ၊ မိုးသက်က ရုန်းချင်လာလေဖြစ်သည်။ မနေ့ညကလည်း မုတ်သုန်ကို လေသာဆောင်တွင် တွေ့လိုက်ရသည်။

မုတ်သုန်သည် မိုးသက်အခန်းရှိရာသို့ မျှော်ငေးနေသည်။ မိုးသက်ရင်ထဲ လှုပ်ရွလှုပ်ရွဖြစ်နေသည်။ ချက်ချင်း မုတ်သုန်ထံ ပြေးသွားချင်စိတ်များ ဖြစ်ပေါ်နေသည်။

သို့သော် ဆန္ဒကိုချိုးနှိမ်လိုက်ရသည်။ ခုနေ မုတ်သုန်ကိုလွှမ်း၍ အော်ဟစ်ငိုကြွေးနေပါက မုတ်သုန်နှင့်ပို၍ဝေးသွားဖွယ်ရာသာ ရှိပေတော့သည်။ ထို့ကြောင့် အောင်နိုင်လျှင် အောင်သည်ဆိုသောနိမိတ်စကားကိုသာ လက်ကိုင်စွဲထားတော့သည်။

ဆင်ကြံကြပြီးကာမှ ခွေးဟောင်သံကြောင့်တော့ အဖျက်မခံချင်သည့် မိုးသက်ကြွေ၏စိတ်သည်လည်း မိခင်နှင့်တူ၍လာ

တော့မသိ၊ ရည်ရွယ်ချက်ကြီးမားလှသည်။ ဖြစ်ချင်တာကိုဖြစ်ခွင့်ရဖို့ စိတ်ရှည်သည်းခံတတ်သည်။

ထို့ကြောင့်ပင် မျက်နှာထားတင်းသော ထိုဘော်ဒီဂတ်အမျိုးသမီးကြီးကို အောက်ကျခံကာ ပေါင်းသင်းသည်။ ထိုအမျိုးသမီးကို မိုးသက်က မချီသွားပြီရတဲ့အခါမျိုးတွင် ဘဝကြီးတို့ တူးခါးနေအောင် မုန်းတီးမိသည်။

မိမိက အလုပ်ရှင်ဖြစ်ပါလျက်ကယ်နှင့် အလုပ်သမားအပေါ် ခယနေရခြင်းကို ခါးသက်သည်။ သို့သော် ထိုအခါမျိုး၌ အပိုင်ကိုလိုချင်၍ နေပူကစောင့်ရသည်ဆိုတာမျိုးလို ကြိုက်မိတ်တာ နှလုံးသွင်းထားမိသည်။

အခုတော့ မိုးသက်အတွက် နေပူခံရကျိုးနပ်ပြီထင်ပါရဲ့။ မိုးသက်၏ဟန်ဆောင်မှုများကြားတွင် ထိုအမျိုးသမီးသည် ဆိပ်ညွတ်စပြုလာသည်။ လုံခြုံရေးသည်လည်း လျော့ရဲလာကုန်သည်။

မိုးသက် အချက်အပြုတ်သင်နေသည့်အချိန်တွင်ပင် မိုးသက်အနားသို့ တောက်တဲ့ပမာ ကပ်မနေတော့ဘဲ ပုတ်သင်ညိုဆို အဝေးမှမျှော်ကြည့်နေတတ်ပြန်၏။ ထို့ကြောင့် မိုးသက်သည် အဆိုမျိုးကြီးအလစ်ကိုချောင်းနေခြင်းဖြစ်၏။ မိုးသက်၏မြင်ကွင်း

ကို အနီရောင်ကြိုးဖုန်းက ကြီးစိုးနေသည်။

“တူ! . . . တူ! . . .”

မိုးသက်အား ချက်ပြုတ်နည်းများ ဖွယ်ဖွယ်ရာရာသင် ပြည့်ကြားနေချိန်တွင် စားဖိုမှူးကြီး၏ဖုန်းသည် သာယာစွာမြည်လာသည်။

“ခဏနော်”

“ရပါတယ်၊ ပြောပါ”

ဖုန်းပြောလျှင် အနည်းဆုံး ဆယ်ငါးမိနစ်ကြာတတ်သော စားဖိုမှူးကြီး၏အကျင့်ကို သိပြီးဖြစ်ကုန်သက်က ထိုအခွင့်အရေးကို အပြည့်အဝအသုံးပြုရန်ကြံရွယ်တော့၏။

စားဖိုမှူးကြီးက ဖုန်းပြောရင်းထွက်သွားသည်တွင် မိုးသက်က အနီရောင်ကြိုးဖုန်းအနီးသို့ ခပ်သုတ်သုတ်ရောက်လာသည်။ မိုးသက်သည် သွက်လက်စွာပင် အနီရောင်ဖုန်းမှ သုတ်များကို နှိပ်လိုက်သည်။

တူခနဲ အသံရှည်ကြီးဝင်သွားသည်။

“ဟဲလို”

“မှတ်သန်”

“ဟင်! မိုးသက်၊ မင်း. . . မင်း. . . ဟာ! ဘာတွေပြော

ရုန်းကိုမသိတော့ပါဘူး”

“ဘာမှမပြောတတ်ရင် သဘောမပြောနဲ့တော့ အခြေအနေ သိပ်မကောင်းဘူး”

“ငါဘာလုပ်မေးနိုင်မလဲ၊ ဘာလုပ်လို့ရသလဲ”

“ဖုန်းတစ်လုံးလိုချင်တယ်၊ နင် ညည လေသာဆောင်မှာရှိနေတာကိုမြင်ရတယ်။ အဲဒီကနေ ဆက်သွယ်ပါ၊ အခုတော့ပဲ”

မိုးသက်က လိုရင်းကိုပြောကာ ဖုန်းကိုအသားအယာချ ဆိုက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ခြေသံတစ်ခုကိုကြားရ၍ လျှင်မြန်စွာ ဖင် ရေတစ်ခွက်ကို အေးဆေးစွာဆွဲသောက်ပြသည်။

“စားဖိုမှူးကြီး ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ”

အသံက မာရေကျောရေနိုင်လှသည်။ မေမေရဲ့မိတ်တက် ကာကိုပိုင်ဆိုင်ထား၍သာ ငြိမ်နေရသည်။ ထိုလေသံမျိုးကို မိုးသက် လုံးဝသဘောမတွေ့တာအမှန်ပါ။

“ဖုန်းပြောနေတယ်”

မဖြေချင်သော်ငြား အောင့်အီးသည်းခံလိုက်ရသည်။ ရေခွက်ကိုကျွပ်ကျပ်ပါအောင် ဆုပ်ကိုင်ထား၏။ ရင်ထဲ၌လည်း အသံတိတ် ကြိုးဝါးနေမိသည်။

“လုပ်ထားဦးပေါ့၊ မိုးသက်ကြွဆိုတာ ဘယ်လိုဟာမျိုး
လဲဆိုတာ တစ်နေ့ပြပေးမယ်။ ဟွန်း! မေမေအားကိုးခဲ့မိုက်ချင်
တဲ့တစ်ယောက် ကောင်းကောင်းပညာပြပေးမယ်။ ဟင်း... ရှင့်
အတတ်နဲ့ရင် စူးသွားစေရမယ်”

မိုးသက်ကြွလည်း ထိုအမျိုးသမီးကို စူးစိုက်စွာကြည့်
နေသလို ထိုအမျိုးသမီးရဲ့စူးစမ်းမှုသည်လည်း မိုးသက်ကြွအပေါ်
လျော့ပါးသွားခြင်းမရှိပေ။

၁၇၁

အခန်း [၁၆]

လေသာဆောင်ပေါ်တွင် မုတ်သုန်ကိုမြင်လိုက်ရပြန်၏။
မိုးသက်ကြွရင်ထဲ လှိုက်လှဲခြင်းများ ဖြစ်ပေါ်သွားသည်။ မုတ်
သုန်က စိုက်ကြည့်နေသည်။ သို့သော် မိုးသက်ကိုတော့ မမြင်ရ
။ ထို့ကြောင့် မိုးသက်သည် မိမိက မုတ်သုန်ကိုကြည့်နေကြောင်း
မုတ်သုန်သိစေချင်သည်။ ထို့ကြောင့် အဝါရောင်လိုက်ကာကြီးကို
အရံစွန့်ကာ ဖယ်လိုက်သည်။ ပြီးနောက် မီးကိုဖွင့်ချည်ပိတ်ချည်
ထုပ်ပြ၏။

မုန်သုန်သည် အခန်းကိုအာရုံစိုက်ပြီးကြည့်နေ၏။ ထိုသို့
စူးစိုက်ကြည့်သောအခါတွင် အနက်ရောင်ထူအိနေသောမုန်သုန်
နောက်ကွယ်မှ ဖြူဖြူအရိပ်သဏ္ဌာန်ကို တွေ့မြင်လာသည်။

မှတ်သန်ပြီးလိုက်သည်။ ဒါ မိုးသက်ကြွဆိုတာ တိကျ
နိုင်မာနေသောကြောင့် ခြေဟန်လက်ဟန်နှင့်ပြောဆိုသည်။

“အန်ကယ်လေး ဘာလုပ်နေတာလဲ”

“ဟိုမှာလေ မိုးသက်၊ သူ့ရှိနေတယ်”

“အန်ကယ်လေး အဲဒီလိုပြောနေတာကို မမမိုးသက်
ကြွ ကြားနိုင်ပါ့မလား”

“ကြားတော့မကြားဘူးပေါ့ကွာ”

“ကြားနိုင်ရင်တော့ ကောင်းတယ်နော်”

“မရပါဘူး၊ သူ့ကိုစကားပြောခွင့်တောင် ပိတ်ထားပုံရ
တယ်။ ဖုန်းတောင်ပေးမကိုင်ဘူးတဲ့။ ကြယ်လင်းသွားတာတောင်
သူ့အိမ်သားတွေက ပေးမတွေ့ဘူး”

“ဘာလို့လဲ”

“အခြေအနေက ပြောင်းလဲသွားပြီ၊ ငါနဲ့ဆက်မိမှာစိုး
လို့ပေါ့ကွာ။ ဂျွန်းကြောင့် မိုးသက်ကို ငါနဲ့သဘောမတူနိုင်တော့
လို့ပေါ့ကွာ။ မေမေ့လို့ပေါ့”

“ဟင်း... ဒါများ အန်ကယ်လေးရာ၊ ဗွီဒီယိုတွေထဲ
ကလို ခိုးပြေးကြပေါ့”

မှတ်သန်ရင်ထဲ လှိုက်ခနဲဖြစ်သွားသည်။ ဟုတ်သားပဲ

ကေးလောင်ပြောတာကို သူ့ဘာလို့များ မစဉ်းစားမိတာပါလဲ။

“ဗီဒီယိုတွေတဲ့မှာတော့ ခိုးပြေးပြီးရင် ခွဲလို့မရတော့ဘူး။
ကလေးတွေမွေးပြီး အသက်ကြီးတဲ့အထိ အတူတူနေကြတယ်”

“ဒါပေမဲ့ ခိုးပြေးဖို့မပြောနဲ့၊ ခုတောင် မျက်နှာတွေလို့
ရလို့လား”

“အသံကြားလို့ရတာပဲ”

“ဘယ်လိုလုပ်ရမှာလဲကွာ၊ အားလုံးနဲ့အဆက်ဖြစ်ထား
ပါတယ်ဆို”

“အန်ကယ်လေး ဖုန်းတစ်လုံးဝယ်လိုက်လေ၊ ကျွန်တော်
မမိုးသက်ကြွဆီ သွားပို့ပေးမယ်”

“မင်းက ဘယ်လိုပို့မှာလဲ”

“အန်ကယ်ကျက်ဆီသွားနေကျ သူ့ခိုးလမ်းရှိတယ်လေ”

“ဟေ! ဟုတ်လား၊ အဲ... ဒါပေမဲ့ လွယ်ပါ့မလားကွ။
အမြဲတမ်းလှောင်ထားတဲ့ ပိကိုကို အခုတော့ အမြဲတမ်းလွှတ်ထား
ဇာယ်”

“ပိကိုက အန်ကယ်ကျက်ရဲ့အချစ်တော်လေ၊ ကျွန်တော်
နဲ့သူငယ်ချင်းတွေပါ။ ရပါတယ် အန်ကယ်လေးရယ်”

“ဟိုးဟိုး... ဟားဟား... ကောင်းလိုက်တဲ့ဘောင်

ကွာ၊ ဒါကို မင်း ငါ့ကိုအစောကတည်းက ဘာလို့မပြောတာလဲ ကွ"

"အန်ကယ်လေးမှ မမေးတာကို"

"အလကားသက်သက် တစ်လကြီးစောင့်လိုက်ရတယ် ကွာ။ မင်းတော်တော်နောက်တွဲကောင်ပဲ... ဟား... ဟား"

အန်ကယ်လေးက သဘောကျကျေနပ်နေသည်ကို ကေးလောင် ငေးနေသည်။

အန်ကယ်လေး၏အပြုံးများက အမှတ်တမဲ့ကြည့်မိတာ အန်ကယ်ဂျန်းနှင့်တူသည်။ အန်ကယ်ဂျန်းကိုလွမ်းမိသည်။ သမီးရမိသည်။ မိမိဘာလုပ်လုပ် ဘာပြောပြော၊ ပြုံးပြီးနားထောင်ကာ မေးခွန်းများ ထုတ်တတ်သောအန်ကယ်ဂျန်းကို သတိရမိသည်။

ညည အိပ်မက်များထဲတွင်လည်း အန်ကယ်ဂျန်းနှင့် အန်ကယ်ဂျက်တို့သာ ကြီးစိုးနေသည်။ အန်ကယ်ဂျန်းနှင့်အန်ကယ်ဂျက်တို့ နောက်ဆုံးသတ်ပုတ်နေကြပုံကလည်း အိပ်မက်တွေကို မကြာခဏလာနှိပ်စက်နေသည်။

ပြီးတော့ ထိုညက ကောင်းကင်ပြင်ပြင်ကွင်း၊ ပြီးနောက် သွေးအိုင်ထဲလဲနေကြသော အန်ကယ်ဂျန်းနှင့်အန်ကယ်ဂျက်။ ထိုပြင်ကွင်းတွေအားလုံး ကေးလောင်၏နှလုံးသားထဲ စွဲနေသည်။

ညစဉ်ညတိုင်း အိပ်မက်ခြင်းကိုနှိပ်စက်နေသလို အချိန်တိုင်းကလည်း ကေးလောင်ကိုနှိပ်စက်နေ၏။ အန်ကယ်လေးနဲ့အတူရှိနေချိန်မှလွဲလို့ပေါ့။

ထို့ကြောင့် အခုတလော အန်ကယ်လေးနားတွင် ပို၍ အနေများလာသည်။ အနေများလာသည်နှင့်အမျှ သံယောဇဉ်တွယ်တတ်လာသည်မှာ သဘာဝမို့ ကေးလောင်သည် အန်ကယ်လေးကို သံယောဇဉ်ဖြစ်မိလာသည်။ ထို့ကြောင့် အန်ကယ်လေး မပျော်တာကိုလည်း မိမိမချေသာလို့ခံစားရသည်။ အန်ကယ်လေးတို့ ပျော်ရွှင်စေချင်သည်။

ပြီးတော့ အန်ကယ်လေးသည်လည်း အန်ကယ်ဂျန်းလိုပင် လောကကြီးထဲ၌ မိမိကို တစ်ယောက်တည်းပစ်ထားခဲ့မှုကို နှိပ်စပ်လာသည်။ အန်ကယ်လေးသာ လောကထဲက ထပ်ထွက်သွားပါက မိမိထံတွင် ပြေးပုန်းရောနယ်မြေမရှိတော့မှန်းသိသည်။

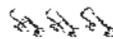
အန်ကယ်ဂျန်းသေဆုံးခြင်းကြောင့် ကေးလောင် လောကကြီးအကြောင်း များစွာသိလိုက်သည်။ သေဆုံးသွားပြီးနောက် အာဆိုဘာမှမတတ်နိုင်တော့မှန်းသိသည်။

ထို့ကြောင့် မိမိချစ်သောအန်ကယ်လေးကို တစ်ခုခုလုပ်ချင်သည်။ အန်ကယ်လေး ပျော်ရွှင်စေရန် မမမိုးသက်ကြွ

၁၇၆ ထေရ်စိုဏ်

နှင့်အန်ကယ်လေးကို တွေ့ပေးချင်နေသည်။ ပြီးတော့ မိမိအသက်
ကြီးလာလျှင်လည်း အန်ကယ်လေးလိုပင် မမမိုးသက်ကြွလို့
ချောသောကောင်မလေးနှင့် ရည်းစားဖြစ်လိုစိတ်များရှိသည်။

အန်ကယ်ဂျန်း မရှိတော့သည့်နောက်ပိုင်းတွင် ကေး
လောင်ဘဝထဲ အန်ကယ်လေးက နေရာယူထား၍ လက်တလော
တွင် အန်ကယ်လေးသည်သာ ကေးလောင်ရဲ့ဟီးရီးဖြစ်တော့၏။

အခန်း ၁၇ |

အဝါရောင်နင်းဆီပန်းအိုးလေးကို ဖယ်လိုက်သည်နှင့်
ဆစ်ပြိုင်နက် အချင်းဝက် ခြောက်လက်မခန့်ရှိသော စက်ဝိုင်း
သဏ္ဌာန်အပေါက်တစ်ခုသည် ပစ္စလက်ဆန်စွာ ပေါ်လာသည်။

“ဒီအပေါက်က ဘယ်တုန်းကဖြစ်နေတာလဲ”

“အန်ကယ်ဂျက်ရဲ့လက်ချက်လေ။ အန်ကယ်လေး မသိ
သေးလို့ပါ။ အန်ကယ်ဂျက်က အဲဒီလိုပညာရပ်မှာ သိပ်ကျွမ်းကျင်
တာမျိုး”

“အံ့ဩစရာပဲ။ ဒီအိမ်ကြီးမှာ ငါတို့နေလာတာ ဆယ်စု
နှစ်တစ်ခု ကြာနေပြီ။ ဒီလိုအပေါက်ရှိတာမသိတာ ငါညံ့တာပဲ”

“ဒါက မကြာသေးပါဘူး။ အန်ကယ်ဂျက် လက်တည့်

“စမ်းထားတာ လေးလလောက်ပဲရှိသေးတယ်”

“လေးလ... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ငါစိတ်ဝင်စားလာပြီ၊ မင်းတို့သုံးယောက် အချိန်ပြည့်
ခေါင်းချင်းဆိုင်ပြီး ဘာတွေပြောဆိုခဲ့ကြသလဲ။ ဘာတွေလုပ်ခဲ့
ကြသလဲ”

“တစ်ရက်တည်းပြောဖို့က ခက်တယ်၊ နောက်တော့မှ
ဖြည်းဖြည်းချင်းပြောသွားပါ့မယ်”

ကေးလောင်ကပြောရင်းပင် မုတ်သုန်လက်ထဲမှဖုန်းတို
ဆွဲယူလိုက်သည်။

“ဒါကလျှို့ဝှက်ချက်နော်၊ အန်ကယ်ဂျက်က အန်ကယ်
ဂျန်းကိုတောင် ဒီကိစ္စမပြောဖို့ကတိတောင်းထားတာ။ ဒီအပေါက်
က အန်ကယ်ဂျက်နဲ့ ကျွန်တော်တို့ရဲ့လျှို့ဝှက်ချက်ပဲ”

ကေးလောင်က ပြောပြောဆိုဆိုပင် ထိုအပေါက်ထဲသို့
လျှို့ဝှက်ခဲ့သည်။

ကေးလောင် ပထမဆုံးတွေ့လိုက်ရတာက လျှာတန်
လန်းထွက်နေသည့်ပီကီဖြစ်သည်။ ပီကီသည် ကေးလောင်ဆီ
လည်ပင်းကိုနှမ်းနေသည်။ ကေးလောင်ကလည်း ပီကီ၏ဦးခေါင်း

ကို ပွတ်သပ်လိုက်သည်။ ပြီးနောက် မိမိခေါင်းနှင့်ထိမိ၍ လဲသွား
သောပန်းအိုးတစ်လုံးကို ပြန်ပြီးထောင်မတ်လိုက်သည်။

“ကေးလောင်၊ အဆင်ပြေရဲ့လား”

“ဟုတ်၊ ပြေတယ် အန်ကယ်လေး”

“ပီကီရော ရန်ရှာသေးလား”

“ကျွန်တော့်ကိုလွမ်းလို့ထင်တယ်၊ နှမ်းနေတယ်။ အန်
ကယ်လေး အပေါက်ပိတ်ထားလိုက်ဦးနော်”

“အေးပါ၊ ငါစိတ်ချမယ်နော်၊ မိုးသက်ရှိနေတဲ့အခန်းကို
ခင်းသိပါတယ်နော်”

“အပျော့ပါ၊ မမမိုးသက်ရဲ့အခန်းက အန်ကယ်ဂျက်ရဲ့
အခန်းနဲ့နီးတယ်”

ပြောပြောဆိုဆိုပင် ကေးလောင်သည် အိမ်ကြီးနားသို့
ဖြည်းဖြည်းချင်း တိုးကပ်လာသည်။ ပြီးနောက် စေ့ရုံသာပိတ်လေ့
ရှိသည့် နောက်ဖေးတံခါးကိုတွန်းဖွင့်သည်။

တံခါးသည် အသံမမြည်ဘဲ ပွင့်သွား၏။

“နေတော့၊ မလိုက်ခဲ့နဲ့”

ပီကီသည် ကေးလောင်၏စကားကို နားလည်နေသည့်
အလား အပြီးကုပ်ကာ ငြိမ်သက်နေသည်။

ကေးလောင်သည် အိမ်ထဲသို့ဆက်ဝင်ခဲ့ပြန်၏။ ထမင်းစားခန်းမှတစ်ဆင့် အိမ်ရှေ့ခန်းသို့ ခိုးကြည့်သည်။ တီဗီမှ ဇာတ်လမ်းတွဲလာနေ၍ အိမ်အကူများအားလုံး တီဗီရှေ့တွင် ပိုင်းဖွဲ့ကာ ငြိမ်သက်နေကြသည်။

ကေးလောင်က ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်ပင် အားလုံး၏နောက်ကွယ်မှဖြတ်လျှောက်ခဲ့သည်တွင် အိမ်ရှေ့ခန်းကိုလွန်မြောက်ပြီး လှေကားထိပ်သို့ရောက်လာခဲ့၏။

“ဟေ့! အေးမူတို့ နီနီတို့ရှိကြလား”

ဒေါ်ပုလဲ၏အသံဖြစ်သည်။ လှေကားပေါ် ပြေးတက်ရုံ ကြည့်ရုံနဲ့သော ကေးလောင်၏ခြေထောက်များ တွန့်သွားသည်။ ချက်ချင်းဆိုသလို လှေကားပေါ်မှခုန်ကျကာ လှေကားနောက်၌ ပုန်းနေသည်။

“ရှိပါတယ် အန်တီကြီး၊ လာပါပြီ”

“ခေါင်းတွေမူးနေလို့ လာနိုင်ကြစမ်းပါ”

“ဟတ်ကဲ့”

လှေကားပေါ်တွင် ခြေသံများ ဆူညံသွားသည်။ ဆင်ဆင်ဆင်းဆင်း တက်သူတက်နှင့်မို့ ကေးလောင်မှာ အသက်ပင်ရဲရဲမရှေ့ပါချေ။ လွန်ခဲ့သောရက်နှစ်ဆယ်ကျော်ခန့်က အိမ်ရှေ့တွင် သွား

သွားကြီးနှင့်ရန်ဖြစ်ခဲ့ကြသော အန်တီကြီးမို့ ကေးလောင်ရင်ထဲ အလိုလိုကြောက်နေသည်။

ကေးလောင်၏လက်ကလေးများက တုန်ယင်နေသည်။ အိမ်သားတွေမိသွားမည်ကို တွေးကြောက် ပူပန်မိသည်။ မိသွားတို့တော့ မိမိကို ရဲစခန်းပို့ပြီး ရိုက်နှံ့ ကြမည်ဟုထင်သည်။ စာလေးထောင်ဆိုတာမျိုးနဲ့ လူမိုက်များနှင့်အတူမနေလိုပေ။

တုန်ယင်ခြောက်ခြားနေသည့်ကြားမှ ချောင်းကြည့်လိုက်ပြန်သည်။ လှေကားတစ်ခုလုံးတွင် လူသွားလူလာများ ကင်းရှင်းနေ၏။

ကေးလောင် ထရပ်ပြန်သည်။ သွက်လက်သောခြေလှမ်းများဖြင့် လှေကားမှတစ်ဆင့် အိမ်အပေါ်ထိပ်သို့ရောက်လာပြန်သည်။

ဒီနေရာကို အမြဲလာနေကျဆိုသော်လည်း အန်ကယ်ကုန်ပစ္စည်းသောနေရာမို့ လုံခြုံမှုမရှိမှန်းသိနေသည်။ ထို့ကြောင့် မြန်မြန်လှုပ်ရှားရမည်ကိုလည်း ကေးလောင်သိ၏။

“ဒေါက်! ဒေါက်! မမမီးသက် ရှိလား”

ကေးလောင်အသံက တိုးတိုးလေးဆိုသော်ငြား တံခါးကွက်သည် ပွင့်သွား၏။

“ဟင်! ကေးလောင်... မင်း”

ကေးလောင်ကို မိုးသက်ကြွ တအံ့တသြဖြစ်နေစဉ်မှာ ပင် ခြေသံတစ်ခုကြားရ၍ ကေးလောင်ကို အခန်းထဲသွင်းထားလိုက်သည်။ ပြီးနောက် တံခါးကိုမူလအတိုင်း ပြန်ပိတ်သည်။

“ဒေါက်! ဒေါက်! သမီးအိပ်ပြီလား”

မိုးသက်ကြွ ပြန်မဖြေပါချေ။ ဒီလိုအသံပြုပြီးပါက မေမေသည် စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်း အခန်းထဲရောက်လာမည်ကို မိုးသက် သိ၏။

ထို့ကြောင့်ပင် ကေးလောင်၏လက်ကိုဆွဲကာ အဝတ် ဗီရိုကြီးထဲ ဆွဲသွင်းသည်။ ပြီးနောက် ဗီရိုကိုပိတ်ကာ ကုတင်ပေါ် လှဲချလိုက်သည်။

အခန်းတံခါးသည် ပွင့်လာသည်။ မေမေသည် မိုးသက်၏နဖူးလေးများကိုစမ်းပြီး မိုးသက်ကိုယ်ပေါ်သို့ စောင်ဘစ်ထည် လွှားတင်ကာ ပြန်ထွက်သွားသည်။

မိုးသက်ကြွ သက်ပြင်းချမိသည်။ မေမေထွက်သွားသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ဗီရိုထဲမှကေးလောင်ကို ဆွဲထုတ်သည်။

“ဘယ်လိုလုပ် ရောက်လာတာလဲ”

မိုးသက်ကြွ၏မေးခွန်းဆုံးသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ကေး

လောင်က အကျီအိတ်ထောင်ထဲမှ ဖုန်းတစ်လုံးကိုထုတ်ကာ မိုးသက်ကြွထံပေးသည်။

“အန်ကယ်လေး ပေးခိုင်းတာ”

မယုံနိုင်ခြင်းများစွာဖြင့် မိုးသက် အံ့သြသွားသည်။

“အန်ကယ်လေးကိုယ်ကြီးတော့ ဝင်လာလို့မရဘူး”

“ဘယ်လို... ဘယ်က ဝင်လာတာလဲ”

“မလွယ်ပေါက်ရှိတယ်၊ အန်ကယ်ကွက်လုပ်ထားတာ”

“ဟင်! ဟုတ်လား၊ ဘယ်မှာလဲ”

“ဟိုးထောင့်မှာလေ၊ ကျွန်တော် အဲဒီကဝင်လာတာ”

“ဟာ! ကေးလောင်ရာ၊ ဒါရှိနေတာကို ဘာလို့မပြောတာလဲ၊ မုတ်သုန်အခြေအနေဘယ်လိုရှိလဲ၊ မုတ်သုန်ကော အပြင် ထွက်လို့ရလား”

“ထွက်တယ်၊ ကားနဲ့သွားတယ်”

“အခု မုတ်သုန်ဘယ်မှာလဲ”

“အဲဒီအပေါက်မှာ စောင့်နေတယ်”

“အဲဒါဆို မင်းခဏစောင့်၊ ငါလည်း အဲဒီကိုလိုက်လာမယ်၊ အုတ်တံတိုင်းကမြင့်လွန်းတော့ ဘယ်လိုမှကျော်မရဘူး၊ မုတ်သုန်ကိုလွှမ်းလွန်းလို့ သေချင်တော်နဲ့နေပြီ၊ မင်းတောင် ဝင်

လို့ရတဲ့အပေါက်ဖြစ်မှတော့ ကျိန်းသေပေါက် မှတ်သန်ကိုတွေ့ရ
မှာပဲ။ ခဏနော်... နောက်ဆယ့်ငါးမိနစ်နေရင် အိမ်သားတွေ
အိပ်ကြတော့မှာ”

“ဟုတ်... အကြာကြီးလည်းရပါတယ်။ အန်ကယ်လေး
ကလည်း မမကိုလွမ်းနေပြီထင်တယ်”

ကေးလောင်က ချစ်စရာလေးပြောလိုက်သည်။ ထိုည
က ကေးလောင်အကူအညီဖြင့် အချင်းခြောက်လက်မအကျယ်
တစ်ပေခန့်အပေါက်လေးမှတစ်ဆင့် မှတ်သန်နှင့်မိုးသက်ကြွေတို့
ချစ်ခဲ့ကြသည်။ လွမ်းခဲ့ကြသည်။ အချစ်သည် ဒီလိုမိုးကြောင်မိုး
ဝက်လေးမှ ပိုပြီးအနှစ်သာရရှိသလို ခံစားလာရ၏။

၁၈၅

အခန်း ၁၈

မကြာခဏခေါင်းမူးနေသောကြောင့် မေမေက ဆရာဝန်
ခေါ်ကာ စမ်းသပ်လိုက်သည်တွင် မိုးသက်ကြွေထံ ကိုယ်ဝန်ရှိနေ
ပြီတဲ့လေ။ ငြိမ်သက်နေသောကန်ရေပြင်သည် လေမုန်တိုင်းဒဏ်
ကြောင့် လှိုင်းကြက်ခွပ်များဖြင့် အကျည်းတန်သွားသည်။

“မိုက်လိုက်တာကွာ၊ ခွေးလောက်မှ အသိဉာဏ်မရှိတဲ့
ကလေးပါလား”

မေမေက မချီတင်ကဲဆိုရင်း မျက်ခုံးကိုတွန့်ပြီး စဉ်းစား
နေသည်။

“ဘယ်တုန်းက ဘယ်နေရာမှာဖြစ်ခဲ့တာလဲဟင်။ ရှက်
စရာကောင်းလိုက်တာ မိုးသက်ကြွေရယ်။ ပေါက်လွှတ်ပဲစားအလှူ”

ကို လုပ်ရသလားဟင်၊ ညည်း ဒီလောက်ပဲ သိက္ခာမဲ့ရသလား။
ဟင်... မိုးသက်ကြွ”

မေမေ့ရဲ့ကျိတ်မာန်သံကြောင့် မိုးသက်သည် ခေါင်းငုံ့
ပြီးနေခဲ့ရသည်။ ရင်ထဲမှာတော့ ဖျော်နေ၏။ မိုးသက်ချစ်သော
မှတ်သန်၏ရင်သွေးကို လွယ်ထားရသောကြောင့် မိမိကိုယ်မိမိ
ဂုဏ်ယူနေမိသည်။

“မဖြစ်ဘူး၊ ကိုယ်ဝန်မရင့်သေးခင် ဒီကလေးကိုဖျက်
ချပစ်ရမယ်”

“မေမေ ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ၊ မေမေ ဘာစကား
ပြောလိုက်တာလဲ။ ဒါက မိုးသက်ရဲ့ကလေးပါ၊ မေမေ့မြေးပါ။
မေမေ ဘာကြောင့် ဒီလိုပြောနိုင်တာလဲ။ မေမေ ရက်စက်လှ
ချည်လား”

“ငါ့ကို ဒီလိုရက်စက်အောင် မင်းလုပ်နေတာ မိုးသက်
ကြွ။ မင်းဖန်တီးနေတာ။ ဒီလိုလူလိပ်လူညာတွေရဲ့သွေးကို ငါ
တို့အမျိုးထဲ အဝင်မခံနိုင်ဘူး”

“မရဘူးမေမေ၊ မိုးသက်ရဲ့ကလေးကိုတော့ မေမေ အဲ
ဒီလိုလုပ်ချင်သလိုလုပ်လို့မရဘူး”

“အဲဒီလိုမလုပ်ရင် မင်းက ဘာလုပ်ချင်လို့လဲ မိုးသက်

ကြွ။ ငါ့ကိုပြောစမ်း၊ လင်ကောင်မပေါ်တဲ့ဒီကလေးကိုမွေးပြီး
ငါတို့အသိုင်းအဝိုင်းမှာ မင်းက ငါ့ကိုအရှက်ခွဲမလို့ပေါ့လေ။ ဟုတ်
လား... မိုးသက်ကြွ”

“ဘာဖြစ်လို့ မပေါ်ရမှာလဲ။ ဒါ မှတ်သန်ရဲ့ကလေးလေ။
မင်္ဂလာဆောင်ကြမို့ထိ ခရီးရောက်နေပြီးသား မှတ်သန်ရဲ့ကလေး
ပါ။ မေမေတို့တာမဟုတ်တဲ့အစွဲအလန်းကြောင့် မိုးသက်ရဲ့ကလေး
ကို မစတေးပစ်နိုင်ဘူး”

“ဖြန်း! ... ပြောဦးကွယ် ... ပြောဦး”

“ရိုက်ပါမေမေ၊ မိုးသက်ကို မေမေကမွေးထားတာပဲ။
မေမေကြိုက်သလို လုပ်နိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မိုးသက်ကလေးကို
တော့ မိုးသက်ကြိုက်သလိုလုပ်မယ်”

“ဒါဆို ညည်း ဒီကလေးကိုမွေးမယ်ပေါ့”

“မွေးမယ်”

“အဲဒါဆို ညည်းကိုရွေးချယ်ခွင့်ပေးလိုက်မယ်၊ ပထမ
အချက် ညည်း ဒီကလေးကို နိုင်ငံခြားမှာသွားမွေးပါ၊ ပြီးရင်
မြန်မာပြည်ကိုပြန်မလာနဲ့။ နောက်တစ်ချက်က ကိုအုန်းခင်ရဲ့သား
နဲ့လက်ထပ်မယ်ဆိုမှ ဒီကလေးကိုမွေးရမယ်”

“မေမေ”

“ငါ့ကိုမေအော်နဲ့ ငါက ညည်းအမေ ငါ့ကိုအော်ပိုင်ခွင့် ညည်းမှာမရှိဘူး။ မနက်ဖြန် ငါ ညည်းအဖြေကိုကြားချင်တယ်။ မုတ်သုန်ကလွဲရင် အဲဒီမိသားစုကလွဲရင် လောကကြီးထဲက ဘယ် ယောက်ျားကိုမဆို ညည်းယူလို့ရတယ်၊ ဟုတ်ပြီလား။ အဲဒီအထိ အောင်ကို ငါ အဲဒီမိသားစုနဲ့မပတ်သက်ချင်ဘူး။ ငါ့သားကိုသတ် ခဲ့တဲ့အဲဒီမိသားစုနဲ့ အမျိုးမတော်နိုင်ဘူး... ဒါပဲ”

မေမေက ခပ်ပြတ်ပြတ်ပြောပြီး လှည့်ထွက်သွားသည်။ မိုးသက် အံ့ကိုတင်းတင်းကျိတ်ထားမိ၏။ မိုးသက်ကလည်း မေမေ သမီးဖြစ်သည်။ မေမေပြတ်သားသလိုပင် ပြတ်သားတတ်၏။

မေမေထွက်သွားပြီးသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ဖွက်ထား သောဖုန်းကိုထုတ်သည်။ အစကတော့ တဖြည်းဖြည်း မိဘတွေ နှင့်ညှိနှိုင်းကာ သဘောတူညီချက်ယူပြီးမှ လက်ထပ်ကြဖို့ မုတ် သုန်နှင့်တိုင်ပင်ထားသည်။

သို့သော် အခြေအနေက ထင်သလိုဖြစ်မလာခဲ့ပေ။ ထို့ ကြောင့် လုပ်သလိုဖြစ်မလာသောအချိန်တွင် ဖြစ်သလိုလုပ်ဖို့ရန် ဆုံးဖြတ်မိတော့သည်။

“မုတ်သုန်”

“အင်း! မိုးသက်၊ ပြောလေ၊ ဘာအကြောင်းတူးလို့လဲ”

“ငါ့မှာ ကိုယ်ဝန်ရှိနေပြီ”

“ဟင်! ဘယ်... ဘယ်လို၊ ဘာပြောတယ် မိုးသက်”

“တစ်လကျော်ပြီတဲ့၊ မေမေက ငါ့ကိုနိုင်ငံခြားပို့ခိုင်းဖို့ မခွင့်ရင် ငါတို့ကလေးကိုသတ်မယ်။ ဒါမှမဟုတ်ရင် ငါ့ကို သူ့မိတ် ဆွေရဲ့သားနဲ့ ပေးစားမယ်။ ငါဘာလုပ်သင့်သလဲဆိုတာ နင်ဆုံး ဖြတ်ပါ”

“ပျော်ရမှာလား၊ ငိုရမှာလားတောင် မသိတော့ပါဘူးကွာ၊ ငါ့နားငါတောင် မယုံချင်တော့ဘူး။ မင်းရဲ့စကားက လူကိုတစ်ခါ တည်း မျှော့ခံရသွားစေတယ် မိုးသက်ရ... သိလား”

“ဘာလဲ၊ နင်က ဒီကလေးကို တာဝန်ယူချင်ဘူးလား”

“အဲဒီလိုမဟုတ်တာတွေ မပြောစမ်းပါနဲ့ မိုးသက်ရယ်။ ငါအခုပြောနေတာက မထင်မှတ်ဘဲကြားလိုက်ရလို့ပါ။ ငါတို့ အဲဒီ လိုကျူးလွန်ခဲ့တာက သင်္ကြန်အကျနေတစ်ရက်တည်းပါ။ အံ့ဩ လွန်းလို့ပါ။ ပြီးတော့ ငါဟာ ကလေးအဖေဖြစ်လာလိမ့်မယ်လို့ တစ်ခါမှမတွေးခဲ့ဖူးလို့ အံ့ဩရုံပါ။ ပြီးတော့ အဲဒီလိုခဏအတွင်း မှာ မင်းပြောတဲ့အကြောင်းအရာက စုံသွားတယ်လေ”

မိုးသက်က ဖုန်းကို ဘယ်ဘက်နားမှ ညာဘက်နားသို့ ပြောင်းလိုက်သည်။

“ရှည်ရှည်ဝေးဝေးတွေ ရှင်းပြမနေနဲ့၊ နင် ငါ့ကိုယူမှာလား မယူဘူးလား”

“ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ မိုးသက်ရာ၊ ဘာလဲ... မင်းက ငါ့ကိုစိတ်တိုနေတာလား”

“အင်း... ဟုတ်တယ်၊ ဒါ နင်မဆင်ခြင်လို့ ဖြစ်ရတာလေ”

“အေးပါ... ဟုတ်ပါတယ်။ ဘာပြောနေလို့လဲ”

“နင် ငါ့ကိုယူမယ်ဆို ငါအခုနင့်ဆီလာခဲ့မယ်”

“ဘယ်လို”

“ကေးလောင်ရဲ့အပေါက်လေးကတစ်ဆင့် ငါ နင်တို့ ခြံထဲ ကူးလာခဲ့မယ်”

“ရလို့လား၊ အဲဒါက ကျဉ်းကျဉ်းလေး၊ ပြီးတော့ မင်းက ကိုယ်ဝန်...”

“ရတယ်ဟာ... ဖြစ်အောင်ကူးခဲ့မယ်၊ မဖြစ်ဘူးဆိုရင်လည်း နင်နဲ့ငါ တစ်သက်ဝေးရဖို့ကအပြင် တခြားမရှိတော့ဘူး၊ အရေးကြီးတာက အခု ငါတို့ကလေးကိုကာကွယ်ဖို့အတွက် ငါ နင်နဲ့အတူရှိနေရမယ်”

“အဲလိုတော့မလုပ်ပါနဲ့ မိုးသက်ရာ၊ အိမ်ရှေ့ပေါက်က

ထွက်လာခဲ့ပါ။ ငါတို့ကလေး ထိခိုက်သွားပါဦးမယ်”

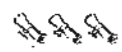
“အဖြစ်သည်းမနေနဲ့၊ သူက အခုမှ တစ်လကျော်ထဲရှိသေးတယ်။ အိမ်ရှေ့ပေါက်က ငါက ခြံခန့်ပြီးထွက်လာရမှာလား၊ အဲဒါဆိုရင်တော့ အားလုံး ကွဲခဲ့ပဲ၊ ငါ့အိမ်ကလည်း ထွက်လို့ ချမာမဟုတ်သလို နင့်အိမ်ထဲလည်း ဝင်လို့ရလိုက်မှာမဟုတ်ဘူး”

“အိုကေလေ၊ ဒါဆို အဲဒီအပေါက်မှာ ငါ နင့်ကိုမျှော်နေမယ်”

မိုးသက်ကြွ ပြုံးလိုက်သည်။ မကြာခင် မဟာစွန့်စားခန်းကြီး ဝင်ရတော့မည်ကိုတွေးရင်း ပျော်နေသည်။

ဖုန်းလေးကို ရင်ခွင်ထဲပိုက်ကာ အိပ်ရာထဲလှဲချလိုက်၏။ တစ်ခုတစ်ယောက်သည် တိုက်ပွဲကိုကြောက်ကောင်းကြောက်လိမ့်မည်။ သို့သော် မိုးသက်တော့ ထိုတိုက်ပွဲကိုနှစ်သက်ပါ၏။ မိုးသက်နှစ်သက်သော ထိုတိုက်ပွဲသည် လူသတ်လက်နက်များ ပါဝင်ခြင်းမရှိသည့်အချစ်နှင့်မေတ္တာ သစ္စာတရားတို့၏တိုက်ပွဲဖြစ်နေသည်။

ထိုတိုက်ပွဲ၏စစ်မြေပြင်သည်...

အခန်း (၁၇) |

ဒေါ်အေးမြသုန်သည် အိမ်ထဲ၌ မိုးသက်ကြွေကိုတွေ့လိုက်ရသောအချိန်တွင် ရှောင်ရသွားလောက်အောင် အံ့သြသွားသည်။

ဒေါ်ပုလဲက ပတ်ဝန်းကျင်တွင် လူလိမ်မျိုးနှင့် သမီးကို သဘောမတူနိုင်လို့ သမီးကို တိုက်ပိတ်ထားတယ်ဆိုပြီး အသံကောင်း ဟစ်နေပြီးကာမှ ဘယ်ကဘယ်လိုလုပ် တိုက်ပိတ်ခံရသူ သူဌေးသမီးက မိမိအိမ်ထဲရောက်နေရတာလဲ။

ပြီးတော့ တစ်ကိုယ်လုံးလည်း ညစ်ပတ်ပေရေနေသည်။ ခြံထဲဆော့ကစားလာခဲ့သော ကလေးတစ်ယောက်အသွင် ပေါ်လွင်နေသည်။

“ဒါက ဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲ”

မိုးကြောင်မိုးဝှက်အသွင်မရှိသော မိုးသက်ကြွေကလည်း ခပ်ပြတ်ပြတ်ပင် ပြောသည်။

“မိုးသက် ထိုင်ပါ။ ငါတို့အေးအေးဆေးဆေးပြောကြတာမျိုး”

“ထိုင်စရာမလိုဘူး မိုးသက်ကြွေ၊ မင်းပြန်ပါ။ မင်းတို့ မြင်ရင် မင်းအစ်ကိုကို ငါမြင်နေရတယ်။ ငါ့သားကြီးအတွက် ထိန်ခိုင် ငါ့မမြေနိုင်သေးဘူး။ ဒါကြောင့် ငါ့ကိုထပ်ပြီး ဝေဒနာတွေ မပေးနဲ့။ မင်းပြန်ပါ”

“မိုးသက် ပြန်သင့်တယ်မပြန်သင့်ဘူးဆိုတာ မိုးသက် စကားကိုနားထောင်ပြီးမှ အန်တီဆုံးဖြတ်ပေးပါ”

“နားထောင်စရာလည်းမလိုဘူး၊ ကြားလည်းမကြားဘူး။ မင်းကို ငါ့ခြံထဲက ဆွဲမထုတ်ခင် မင်းခြေထောက်နဲ့ လာရာလမ်းအတိုင်း ပြန်ထွက်သွားပါ မိုးသက်ကြွေ”

“မိုးသက်မှာ မုတ်သုန်နဲ့ရတဲ့ကိုယ်ဝန် ရှိနေပြီ”

“ဘာ!”

“ဟုတ်တယ်မေမေ၊ မိုးသက်မှာ သားရဲရင်သွေးရှိနေပြီ”

“ဟဲ့”

“ဘာပြောတယ်”

“ခုနစ်ပတ်ရှိပြီလို့ ဆရာဝန်ကပြောသွားတယ်”

ဒေါ်အေးမြသုန်ခေါင်းထဲ မိုက်ခနဲဖြစ်သွားသည်။

“မေမေလည်း အိုကျီတစ်ယောက်ပါ။ မယုံရင် မိုးသက် ကိုစမ်းသပ်နိုင်တယ်”

မုတ်သုန်ရဲ့စကားလုံးများက ပြတ်သားလှသည်။ ဒါတိုင်း မိခင်ရင်ခွင်တွင် ဆိုးနွဲ့နေကျ မုတ်သုန်မဟုတ်တော့ချေ။ ဖခင်လောင်းတစ်ယောက်၏မာန်မျိုးနှင့် မုတ်သုန်၏မျက်လုံးများသည် ဝင်းလက်၍နေ၏။

“မိုးသက်နဲ့သားကို လက်ထပ်ခွင့်ပြုပါမေမေ၊ လက်ထပ်ပေးပါ”

“မဖြစ်ဘူး... မဖြစ်ဘူး၊ အမြဲတမ်းမောက်မာနေတဲ့ မုတ်သုန်အပြောအဆိုကို ငါမခံနိုင်ဘူး။ မဖြစ်ဘူး”

“ဒါဆို သားရဲကလေးက သားမဟုတ်တဲ့ဘုရားတစ်ယောက်ကို အဖေခေါ်ရမှာလား”

“ဟင်!”

ဒေါ်အေးမြသုန် ဝေခွဲရခက်သွားသည်။ တစ်ခုခုပြောချင်သော်လည်း ထိုအရာသည် ရင်ထဲ၌ပျောက်ဆုံးနေသည်။

“ဟုတ်တယ်အန်တီ၊ မိုးသက်ကို မေမေတို့က ဝမ်းနပ်ပေးခဲ့တယ်။ နိုင်ငံခြားမှာ ဒီကလေးကို တိတ်တဆိတ်မွေးရင်မွေးမမွေးရင် ဦးအုန်းခင်ရဲ့သားနဲ့ လက်ထပ်ရမယ်။ ဒါမှမဟုတ်ရင် ဒီကလေးကိုဖျက်ချရမယ်တဲ့”

“ဘုရား! . . . ဘုရား! မကြကောင်းမစည်ရာတွေ”

“ဒါကြောင့် မေမေကပဲ သားတို့ကိုကောင်းအောင် စီစဉ်ပေးပါ။ မေမေဟာ ဆရာဝန်တစ်ယောက်မို့ မေမေ့ကို သားဆိုပါတယ်”

“မုတ်သုန်ရယ်၊ ငါသေသာသေလိုက်ချင်တော့တာပဲ”

“အန်တီ ဆုံးဖြတ်ပေးပါ၊ မိုးသက်ပြန်ရမှာလား၊ နေမှာလား”

ဒေါ်အေးမြသုန် သက်ပြင်းချမိ၏။ မျက်နှာတစ်ခုလုံး ညစ်ပတ်ပေရနေသော မိုးသက်ကြွကို အမှတ်တမဲ့ငေးနေပြန်သည်။

ဒေါ်အေးမြသုန်ရင်ထဲ ခံစားချက်က နှစ်ခုဖြစ်နေသည်။ ငါလည်း အဘွားဖြစ်နေပါရောလားဆိုသည့် ပျော်ရွှင်မှုနှင့် ပုဆိုးကို ငါက တောင်းပန်ရတော့မှာပါလားဆိုသည့် ဝမ်းနည်းထိခွံဖြစ်သည်။

ဘယ်တတ်နိုင်တော့မလဲ။ အခြေအနေက ဒီလိုဖြစ်လာပြီကိုး။ ဂျန်းသေရတာ ဂျက်ရဲ့ပယောဂမကင်း၍ ဂျက်ကိုစိတ်နာသည်။ ပြီးတော့ မဟုတ်တဲ့သတင်းကို အသိုင်းအဝိုင်းကြားမှာ ချိတ်ဖွနေသည့်ပုလဲကို စိတ်နာသည်။

သို့သော် ဒါတွေက မိုးသက်ကြွနှင့်မဆိုင်မှန်းသိသည်။ မိုးသက်ကြွကို ချွေးမလောင်းအဖြစ် သံယောဇဉ်က ရှိနှင့်ပြီးသား။ အခုတော့ မြေးလေးကို လွယ်ထားရသောမိခင်ဖြစ်နေမှတော့ ဒေါ်အေးမြသုန်ဆိုသော ဆရာဝန်မကြီးက မိုးသက်ကြွကို လျစ်လျူရှုနိုင်တော့မှာတဲ့လား။

မိုးမိုးမိုး

အခန်း ၂၀

“အန်တီကြီး... အန်တီကြီး... ဟိုမှာ”

သမီးပျောက်သွား၍ ရှေ့လျှောက်နောက်လျှောက် လုပ်နေသော ဒေါ်ပုလဲသည် အေးမူညွှန်ပြရာသို့ကြည့်လိုက်စဉ်တွင် အိမ်ထဲကုန်းစီပြီး ဝင်လာသောလူငါးယောက်ကိုတွေ့လိုက်ရသည်။

ရှေ့ဆုံးတွင် မုတ်သုန်က အုန်းပွဲငှက်ပျောပွဲကိုရွက်ပြီး ထာနေ၏။ ပြီးနောက် ဆရာဝန်မကြီးဒေါ်အေးမြသုန်း၊ ပြီးနောက် ချစ်လှစွာသော သမီးချော မိုးသက်ကြွေ၊ ပြီးနောက် ရပ်ကွက်မှ လူကြီးမင်းနှစ်ယောက်။

“ဒါ... ဒါ ဘာလာလုပ်ကြတာလဲ”

“လွန်ခဲ့တဲ့တစ်နာရီကပဲ သူတို့နှစ်ယောက် ရုံးတက်

လက်မှတ်ထိုးပြီးကြတယ်”

“ဘာ!”

“နှစ်ယောက်စလုံးက အသက်နှစ်ဆယ့်သုံးနှစ်ကျော်နေပြီမို့ ရှင့်မှာ အဲဒီလိုအော်ပိုင်ခွင့်မရှိဘူး ပုလဲ”

“ရှင် မျက်နှာပြောင်တိုက်လှချည်လား အေးမြသန့်။ ခုချက်ချင်း ခြံထဲကထွက်သွားပါ”

“ကျွန်မကို ရှင် အားမနာချင်နော်၊ ရတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီကရပ်ကွက်လူကြီးတွေကိုတော့ ရှင် မရိုင်းစိုင်းသင့်ဘူး”

ဒေါ်အေးမြသန့်၏စကားလုံးများက ခားသွားပမာ ပြတ်သားလှသည်။ တိုက်ပွဲအတွက် ပြင်ဆင်လာခဲ့သောဒေါ်အေးမြသန့်က ရန်သူနှင့်တွေ့သောအခါ လက်နက်ကုန် ထုတ်သုံးလာသည်။

ထို့ကြောင့် ဒေါ်ပုလဲမှာ ငယ်ထိပ်မြွေပေါက်ခံရသလို ခံစားရသည်။ ချည်ပြီးတုပ်ပြီး အိမ်ထဲဝင်လာသောဒေါ်အေးမြသန့်ကို မတိုက်ခိုက်နိုင်မှန်း စိတ်စားမိချိန်တွင် မိုးသက်ကြွေကိုမဲစို့စဉ်းစား၏။

“ဟင်! မိမိုးသက်၊ ညည်းက ရန်သူတွေနဲ့ပေါင်းပြီး ငါ့မွေးကျေးဇူးကို ဆပ်လိုက်တာပေါ့လေ... ဟုတ်လား”

“ကိုယ်ငန်သည်ကို ကိုယ်ထိလက်ရောက် မကျူးလွန်မိနဲ့ ပုလဲ။ သူ့ကို ခုချိန်မှာ ရှင်မပိုင်တော့ဘူး။ ရှင်နဲ့ဆိုင်ခွဲပဲဆိုင် ဆော့တာ၊ ကဲ! သားနဲ့သမီး ပါလာတဲ့အုန်းပွဲနဲ့ မြေပြင်မှာ ဒီအတိုင်း တန်တော့လိုက်ပါ။ ရပ်ကွက်လူကြီးတွေရှေ့ ကန်တော့ပြီးတော့ မင်္ဂလာမြောက်တာပါပဲ။ ကန်တော့ပြီးရင် ပြန်မယ်”

ဒေါ်ပုလဲရင်ထဲ တနံ့နံ့ခံစားရသည်။ မိမိအိမ်ထဲဝင်လာပြီး ရပ်ကွက်လူကြီးအားကိုးနှင့် စွာလန်ကျနေသော အေးမြသန့်ကို ပူထူသွားအောင် ဆွဲဆိတ်ပစ်ချင်နေသည်။

မြေပြင်ပေါ် ပဆစ်ဒူးတုပ်ထိုင်ကာ ကန်တော့နေသော သမီးဖြစ်သူကိုလည်း ဆွဲရမ်းပစ်ချင်သည်။ ချခင်းထားသောအုန်းပွဲကိုလည်း တစ်စစဖြစ်သွားအောင် ပစ်ပေါက်ချင်သည်။ သို့သော် ဒီကဲတဲ တစ်ဖက်သတ်ရိုင်းစိုင်းသွားမှာစိုး၍ ဒေါ်သကိုချုပ်တည်းနေရသည်။

“ကဲ!... သားနဲ့သမီး ကန်တော့ပြီးရင် ထတော့။ ကဲ! မပုလဲ၊ ကျွန်မတို့ဘက်က တာဝန်ကျေပါတယ်နော်။ ဓလေ့နဲ့ ထုံးနန်းစဉ်လာအရ အုန်းပွဲနဲ့သမီးတောင်းပြီးပြီ။ လူကြီးမင်းတို့တို့လည်း အားနာပါတယ်၊ ကြုံရောက်ပေးတဲ့အတွက်လည်း ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အခြေအနေကတော့ လူကြီးမင်းတို့ပြင်”

www.burmeseclassic.com

ကဲ့အတိုင်းပဲ။ ဒါကြောင့် ညဉ့်ခံတာကိုတော့ ကျွန်မရဲ့အိမ်မှာမှ ဆက်လုပ်ပါမယ်။ ဒါကြောင့် ဟိုဘက်ခြံကိုသာ ကြွပါရှင်”

ဒေါ်အေးမြသုန်၏အသံချိုချိုအောက်တွင် ဝင်လာသူများ သည် ဝင်လာစဉ်ကအတိုင်းပင် ထွက်ခွာသွားကြသည်။

“အေးမြသုန်၊ မင်းရဲ့စော်ကားမှုကို ငါတစ်သက်လုံး မမေ့ဘူး”

ဒေါ်အေးမြသုန် ပြုံးလိုက်သည်။ ထိုအပြုံးသည် အောင်နိုင်သူတို့အပြုံးဖြစ်သည်။

ဒေါ်အေးမြသုန် ကျေနပ်နေသည်။

“မမေ့ပါနဲ့ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ရှင်တို့ကြည်ဖြူသည်ဖြစ်စေ မကြည်ဖြူသည်ဖြစ်စေ မင်္ဂလာပွဲကိုတက်ရဦးမှာမို့ပါ”

“ဘာ... ဘာပြောတယ်”

“သမီးရဲ့အခြေအနေက အချိန်သိပ်ဆွဲလို့မရတော့ဘူး။

ဒါကို ရှင်လည်း ကလေးမွေးဖူးတဲ့မိခင်တစ်ယောက်မို့ သိမှာပါ။ မင်္ဂလာဒိတ်စာထဲမှာတော့ ရှင်တို့နာမည်က အလိုလိုပါနေပြီးသားပဲ။ ဘာဆက်လုပ်သင့်သလဲဆိုတာတော့ ရှင်လို့လင်မယား တိုင်ပင်ကြပေါ့။ သမီးကို ရှင်ရွေးချယ်ခွင့်ပေးခဲ့သလိုပဲ ရွေးချယ်ခွင့် နှစ်ခုက ရှင်လက်ထဲမှာရှိတယ်။ အဲဒီမင်္ဂလာပွဲကို တက်မှာလား

ဆက်ဘူးလား။ တက်မှာဆိုရင်တော့ အကျိုးသက်ရောက်မှုတစ်ခုရှိတယ်။ လူလိမ်လူညာတွေပါလို့ လူကကားကိုပြောထားတဲ့ ရှင်လည်း အဲဒီလူတွေနဲ့အမျိုးတော်သွားရလို့ ရှင်လည်း လူလိမ်လူညာစာရင်းဝင်သွားမယ်။ အထင်မခံချင်ရင် ဒါအထင်လွဲခဲ့တာပါလို့ ရှင်ပြန်ဖြေရှင်းရမယ်။ အကယ်၍ ပွဲမတက်ဘူးဆိုရင်လည်း ဒီအသိုင်းအဝိုင်းတစ်ခုလုံးက သူဌေးကြီးဦးမိုးနဲ့ဒေါ်ပုလဲကို ဘာတွေတယ်လို့များ သမုတ်ကြမလဲ။ ရှင်ဖာသာရှင် တွေးကြည့်ပေါ့။ ခဲ! ခုတော့ ကျွန်မတို့ပြန်လိုက်ပါဦးမယ်”

စကားကိုပေါ့ပေါ့လေးပြောကာ ကျော့ကျော့လေး ပြန်ထွက်သွားသော ဒေါ်အေးမြသုန်ကြောင့် ဒေါ်ပုလဲမှာ နှလုံးသည်းစွတ် ကျွမ်းသလိုခံစားရသည်။

တစ်ချိန်လုံး အနိုင်ယူခဲ့ပြီးကာမှ ဒီတစ်ပွဲရှုံးသွားရခြင်းသည် ချာသက်ပန်မည်ပေ၏။

မှတ်ထားပါ အေးမြသုန်၊ အလှည့်ကျတော့လည်း မနဲ့ထေးပေါ့။ မင်းနိုင်တဲ့အချိန် အားလုံးအကုန်စားထားဦးပေါ့ဟာ။

အေး... တစ်နေ့ မင်းရှုံးတဲ့အချိန်ရောက်လာရင်တော့ ဒီချီဗိုက် ရည်အဆင်သင့်စုထားပါဟု ရင်ထဲ အသံတိတ်ကြုံးဝါးနေမိသည်။

၂၀၄ နေ့စဉ်

ဒေါ်ပုလဲသည် အံ့ကိုတင်းတင်းကျိတ်ထားရ၍လားမသိ
မေးရိုးတစ်ခုလုံးသည် ကားစွင့်ပြီး နောက်လုံးများသည်လည်း နီရဲ
၍နေလေတော့သည်။

၁၁၁၁၁

အခန်း ၂၁

“မေမေ့အန်တီပုလဲက ရိုးရောရိုးကြရဲ့လား၊ မေမေတို့
က ရိုးရိုးသူငယ်ချင်းတွေရော ဟုတ်ကြရဲ့လား”

မှတ်သန်၏မေးခွန်းဖြစ်သည်။ ထိုမေးခွန်းကို ဒေါ်အေး
မြသန် မဖြေခဲ့ပါချေ။

လရောင်သည် ထိန်ညီးနေသည်။

တစ်ချိန်က ထိုလသာည၌ မိမိနှင့်ပုလဲတို့သည် အတူစာ
ကျွက်ခဲ့ကြဖူးသည်။ ပုလဲသည် ငယ်စဉ်ကတည်းက လှ၏။ မိမိ
မှာသာ စာကျွက်ရလွန်း၍ ပုလဲထက်ပို၍လှသောမျက်မှန်ကို မရွတ်
နိုင်ခဲ့ပါ။

ထို့ကြောင့် ပုလဲသည် မိမိချစ်သူ ကိုမိုးကို မာယာကြီး

ဖြူစွယ်သွားခဲ့သည်။ ထိုအချိန်က ပုလဲကိုစိတ်နာသည်။ သတ္တမသုတ်ကိုမိုးကိုလည်း စိတ်နာသည်။ ထို့ကြောင့် ပုလဲနှင့် နှစ်တွေ အများကြီးအဆက်ဖြစ်ခဲ့ကြရာတွင် သားနှင့်သမီးကြောင့် ပြန်ဆုံကြခြင်းဖြစ်သည်။

အချိန်ကာလတစ်ခုလည်း ခြားခဲ့ပြီး အခြေအနေတစ်ခုလည်းပြောင်းခဲ့ပြီ။ အတိတ်ကိုပြည်ဖုံးကားချပြီး နေလာခဲ့ကြရာမှ ငယ်သူငယ်ချင်းတွေကြား ပုလဲရဲ့ဖွချက်ကို စိတ်ဆိုးခဲ့ရပြန်ပါတယ်။

မခံချင်စိတ်နှင့် သားနှင့်သမီးကိုပေးစားပစ်ပြီး အမျိုးတော်ပစ်ဖို့ စဉ်းစားခဲ့သည်။ သို့သော် ဂျန်းကြောင့် အဆင်မပြေခဲ့ချေ။ မိုးသက်ကြွကိုတွေ့မြင်နေရပါက ဂျန်းရဲ့သေဆုံးခြင်းက အဆင်မပြေဘဲ ခြောက်နေမည်ကိုတွေးပူကာ ကြောက်လန့်မိ၍ ခါးသက်စွာ ငြင်းဆန်ခဲ့သည်။ သို့သော် အထင်နှင့်အမြင်သည် လုံးဝကွာခြားစိဖြစ်နေသည်။

ထူးဆန်းစွာပင် ဂျန်းကြောင့် မိုးသက်ကြွကိုမုန်းမနေပါချေ။ မမုန်းသည့်အပြင် မြေးလေးကိုလွယ်ထားရသောကိုယ်ဝန်သည်အဖြစ် ပိုပြီးချစ်ခင်ကာ ဂရုစိုက်နေမိ၏။

အပြင်ကပြန်လာလျှင်ပင် မိုးသက်ရောဟု မေးရလောက်

တဲ့အထိ မိုးသက်ကြွက ဒေါ်အေးမြသုန်၏ကမ္ဘာကို စိုးမိုးထားသည်။

မိုးသက်ကိုယ်ဝန်သုံးလပြည့်ချိန်၌ ရှောင်ရသွားစေသော သမားတစ်ခုသည် သွားခနဲရောက်ရှိလာသည်။ မိုးသက်စိုက်ထဲတွင်ရှိနေတာ ကလေးတစ်ယောက်တည်းမကပေ။ နှစ်ယောက်ဖြစ်နေသည်။

ထိုကလေးများသည်လည်း ယောက်ျားလေးများချည်းဖြစ်နေသည်ဟုသိရချိန်၌ မိုးသက်သည် တစ်အိမ်လုံး၏ သည်းသည်းလှုပ်ခြင်းကို ခံလိုက်ရတော့သည်။

ဒါက မိုးသက်ကြွ၏ကံကြမ္မာပဲလား...

❀ ❀ ❀

အခန်း ၂၂

ငုတ်တို့ထွက်ပြန်အချိန်ဖြစ်သည်။ နွေလေရှူးသည် တစ်ဝိုက်တိုက်ကိုမျှော်နေတော့၏။

“အမယ်လေး! နာတယ် အမေရေ၊ ကယ်ပါဦး”

မိုးသက်ကြွ၏အသံပြကြီးဖြစ်သည်။

မုတ်သုန်၏ဆံပင်များကို မိုးသက်ကြွက အံ့လုံးကျွတ်ချဲ့နှုတ်နေ၏။

ကေးလောင် သက်ပြင်းချမိသည်။ ဒီလောက်ကြမ်းတဲ့ ခြိတ်ကြီးသည်ဆိုမှတော့ မွေးလာတဲ့ကလေးက မကြမ်းဘဲရှိပါ တော့မလား။

“ရှင်နေခဲ့ပါ၊ မလိုက်ခဲ့နဲ့”

ဒေါ်အေးမြသုန်၏ခပ်ပြတ်ပြတ်အသံနှင့်အတူ ဒေါ်ပုလဲ
၏ခြေလှမ်းများ ရပ်တန့်သွားသည်။

“မလိုက်လို့ရမလား ဒါက သမီးလေ... ငါမွေးခဲ့တဲ့
ငါ့သမီး”

“ရှင်က သူ့ကိုမွေးပဲမွေးခဲ့တာ။ အခု သူမွေးမယ့်ကို
ကို ရှင်စွမ်းဆောင်နိုင်မယ်ထင်လို့လား”

“အမယ်လေး! နာတယ်”

“နင် ငါ့ကိုနိုင်တာတွေ များနေပြီနော် အေးမြသုန်”

ဒေါ်ပုလဲ၏ကျိတ်မနိုင်ခဲမရအသံကြီးဖြစ်သည်။ ထမင်း
လီကို နာခံရသူများက ဆွဲဝင်သွားချိန်၌ အခန်းတံခါးသည် အလိုလို
ပြန်ပိတ်သွား၏။

အခန်းပြင်၌ မုတ်သုန်သည် ဆံပင်ဖွာလန်ကျဲနှင့် ကုန်
ရစ်ခဲ့သည်။ ဒေါ်ပုလဲသည်လည်း ရတက်မအေးသောမျက်နှာနှင့်
လည်တဆန့်ဆန့်ဖြစ်နေသည်။

ကေးလောင်ကလည်း ပြုံးနေသည်။

“ငါတို့ပြန်လာခဲ့မယ်၊ မပြီးသေးတဲ့အလုပ်ကို ဆက်လုပ်
ကြမယ်”

အိပ်မက်ထဲ မကြာခဏလာပြောနေသောကျွန်းနှင့်ကျွန်း

တို့၏အသံဖြစ်သည်။

ကေးလောင် ပျော်နေသည်။ မကြာခင်တွင် ကျွန်းနှင့်ကျွန်း
ကို တွေ့ရတော့မှာမို့ ကြိုပြီးဝမ်းသာနေသည်။

ကျွန်းနှင့်ကျွန်းသည်သာ လောကအလယ်၌ ထပ်ပြီးအခြေ
ချလာပါက ကေးလောင်တွင် လုပ်စရာအလုပ်များ ပုံနေသည်။

ဒီတစ်ခါတော့ ကေးလောင်သည် ကျွန်းနှင့်ကျွန်းကို ဘယ်
တော့မှမညာတော့ဘူးဟု ဆုံးဖြတ်မိသည်။ ကေးလောင်၏စိတ်
တူးထဲတွင် ကျွန်း၊ ကျွန်းတို့နှင့်အတူ ပျောက်ကွယ်နေသောပစ္စည်း
များကို ရှာဖွေဖော်ထုတ်နေသည်။

ကေးလောင်၏ကမ္ဘာသည် လှနေသည်။ သာယာနေ
သည်။ သို့သော်...

အခန်း ၂၃

“ဟုတ်လို့လား အန်ကယ်လောင်ရာ၊ ဘာမှမဟုတ်တဲ့ အိမ်စာရွက်က ဘာလို့ ရတနာပြောပြရမှာလဲ။ မယုံဘူး... မင်း နော် ယုံသလား ဂျက်”

ဆယ်နှစ်သားအရွယ် ကလေးနှစ်ယောက်က အသက် နှစ်ဆယ်ကျော်အရွယ် ကေးလောင်အပေါ် အယုံအကြည်ကင်းမဲ့ နေကြကုန်သည်။

“ဒါကို ဘယ်သူပေးသွားတယ်လို့ ထင်သလဲ”

ကေးလောင်ကလည်း အားကျမခံပင် ထပ်ပြောပြန်၏။
“ထင်ချိန်က ဂျွန်း၏အမွေပစ္စည်းဖြစ်သော ပေစာရွက်ကို ဖြန့်ပြ သည်။”

“ဒါ မင်းတို့ရဲ့အန်ကယ်ကြီးဂျွန်း ပေးသွားတာ”

“မဟုတ်ဘူး... မဟုတ်ဘူး... လုံးဝမဟုတ်ဘူး။
ဂျွန်းက အန်ကယ်မဟုတ်ဘူး။ သားအစ်ကို”

“ဟာကွာ... ပြဿနာပဲ။ ဟုတ်တယ်၊ ဒီလောကကြီး
မှာ ဂျွန်းနှစ်ယောက်ရှိတယ်။ မင်းအစ်ကိုဂျွန်းတစ်ယောက်၊ မင်း
ဦးလေး ဂျွန်းတစ်ယောက်”

“ဒါဆို ဘယ်မှာလဲ ပြလေ”

“ဟိုအယ်လ်တန်ထဲမှာ မမြင်ဘူးလား။ အဲဒါ မင်းတို့ရဲ့
အန်ကယ်ဂျွန်းလေကွာ”

“မဟုတ်ဘူး။ အဲဒါ အန်ကယ်လောင် လိမ်ပြောနေတာ
အဲဒါစာတ်ပုံကြီး။ စာတ်ပုံဆိုတာ အန်ကယ်လောင် လျှောက်လှံ
ထားတာ”

“အား... ကျွတ်! ပြဿနာပဲကွာ”

“ကဲ! ဒါဆို ဒီမှာကြည့်၊ မင်းတို့ ဒီစာကိုဖတ်တတ်လို့
လား”

တစ်ခုတည်းသောပေစာရွက်မှစာများကို ပြသည်။ ကေး
လောင်ပြရာသို့ ဂျွန်းနှင့်ဂျက်က စိတ်ဝင်တစားကြည့်နေပြန်သည်။
ကေးလောင် ပျော်သွားသည်။

“ဟွန်း... ဟွန်း... ဒါ မင်းတို့တစ်ချိန်က နှာထဲမှာ
ကြတဲ့အရာလေ။ အခု မင်းတို့ငြင်းချင်ကြသေးလား”

ကေးလောင်သည် ရင်ထဲမှပိုင်နိုင်စွာပင် ပြောဝစ်သံသည်။
သို့သော် မပိုင်နိုင်သည့်အခြေအနေကို ပြန်လည်ရောက်ရှိသွားပြန်
သည်။ အကြောင်းမှာ ထိုပေစာရွက်ကို ဂျက်က ကေးလောင်ထံ
မစ်ပေးခဲ့သည်။

“အလကားတွေ... ဗေဒင်ဆရာတွေဆိုမှာ ဒါမျိုးတွေ
ရေးခိုင်းလို့ရတယ်ဆိုတာ သားသိတယ်”

“ဟား... သွားပါပြီကွာ၊ ဒါက ဗေဒင်ဆရာတွေ မရေး
တတ်ဘူးကွ။ ဒီစာရွက်က နှစ်ပေါင်းငါးရာကျော်နေပြီ၊ ဒီစာရွက်
ကြောင့် နှစ်ပေါင်းတစ်သောင်းကြာမှ တစ်ကြိမ်တွေ့ရတဲ့ ကြယ်
တာရာအစုအဝေးကို ငါတို့တွေ့ခဲ့ရတာ။ အဲဒီအစုအဝေးက ရတနာ
သိုက်ကိုတွေ့ရဖို့ လမ်းစလည်း ဖြစ်နိုင်တယ်ကွ”

“အာလူးလာမပေးနဲ့၊ လေတွေနည်းနည်းလျှော့”

ကေးလောင်သည် ဘယ်လောက်ပင် အတည်ပေါက်
ပြောပြော ကလေးနှစ်ယောက်က ကေးလောင်၏စကားမှန်သမျှ
ဟာသလုပ်နေကြကုန်သည်။

“ဟေ့ကောင်တွေ၊ ငါအတည်ပြောနေတာကွ။ ဒီအယ်

မှာ ရတနာမြေပုံရှိတယ်”

“မယ့်ဘူး... ရှိရင် အခုပြလေ။ အန်ကယ်လောင် လေ
ရွှီးတယ်၊ လေရွှီး အန်ကယ်လောင်”

“ကယ်ကြပါဦး အန်ကယ်ဂျွန်းရယ်၊ ဒုက္ခတော့ ဖြစ်ကုန်
ပါပြီ။ ပြန်လာမယ်ဆိုတာက ဒီလို ကျွန်တော့်ကိုလှောင်ပြောင်ဖို့
လား။ ကျွန်တော့်ကို ဘာလို့မယုံကြတာလဲ။ လောကကြီးရယ်၊
ဘာတွေဘယ်လိုဖြစ်ကုန်ပြီလဲ”

ကေးလောင်သည် အားပါးတရပင် ကောင်းကင်ကြီးကို
မော့ကြည့်ပြီး အော်ပြောလိုက်သည်။

“ဟား... ဟား... ဟား... အန်ကယ်လောင် ငှာ
သွားပြီ၊ အန်ကယ်လောင် အရှုံးကြီး၊ အရှုံးကြီးအန်ကယ်လောင်”

ကလေးနှစ်ယောက်သည် အသားကပ်စားသော မီးဖိုကြီး
ကိုပတ်ကာ သူ့ကိုစရင်း ပြေးလွှားနေကြသည်။

“ဟာ! ဒီကလေးတွေ ငါစိတ်မရှည်တော့ဘူးနော်”

စိတ်ဆိုးဆိုးနှင့် တစ်ခါမှမအော်ဖူးသောဂျွန်းနှင့်ဂျက်ကို
အော်ပြောလိုက်သည်။

ဂျွန်းနှင့်ဂျက်သည် ရုတ်တရက် ဆိုသလို ငြိမ်ကျသွား၏။
ကေးလောင် ကြောင်နသွားသည်။

“ဟေ့ကောင်တွေ ဘာဖြစ်တာလဲ၊ ငါ မင်းတို့ကို ဘာမှ
မလုပ်ဘူးနော်”

ကလေးနှစ်ယောက်သည် တက်ညီလက်ညီပင် ကေး
လောင်ကို မှုန်ကုပ်ကုပ်ကြည့်နေသည်။ ကေးလောင်သည် ကြောင်
တောင်တောင်ဖြစ်သွား၏။ အချိန်ပြည့်မျောက်ရှုံးအောင် ဆော့နေ
သောကလေးနှစ်ယောက်၏ ငြိမ်သက်မှုသည် သာမန်မဟုတ်မှန်း
ခိုင်မိလိုက်သည်။

ထိုသို့ရိပ်မိချိန်တွင် ကေးလောင် နောက်ကျသွားပါပြီ။
အကြောင်းမှာ အန်ကယ်ဂျွန်း၏အမွေပစ္စည်းဖြစ်သော ပေစာရွက်
သည် ဂျွန်းလက်သစ်ထံသို့ ရောက်နေသည်။

“ဟေ့ကောင်! ဒါဘာလုပ်တာလဲ၊ ဟေ့ကောင်! ဒါဘာ
လုပ်တာလဲ... ချထား။ အဲဒါတန်ဖိုးကြီးတယ်။ ဟေ့ကောင်တွေ၊
အဲဒါ မီးဖိုထဲကျသွားမယ်။ ဟေ့ကောင်တွေ”

အော်နေသည့်ကြားမှ ပေစာရွက်ကို ဟိုမှဒီသို့ပစ်တင်
ကာ စနေကြသောဂျွန်းနှင့်ဂျက်လက်ထဲမှ ပေစာသည် မီးပုံထဲ
သို့ လျော့ခနဲပြုတ်ကျသွားသည်။

“ဟား... ကွာ”

စိတ်ပျက်စွာ ညည်းညူလိုက်သော ကေးလောင်၏အသံ

ဖြစ်သည်။ ဂျန်းနှင့်ဂျက်တို့၏လှုပ်ရှားမှုသည်လည်း ငြိမ်ကျသွားသည်။

“သွားပါပြီကွာ”

ထပ်၍ပင် မကြည့်ချင်လောက်အောင် စိတ်ဓာတ်ကျသွားသည်။ မီးလောင်ပစ္စည်းဆိုမှတော့ အပြည့်အဝဆုံးရှုံးတော့မှာပေါ့။ ခွင့်လွှတ်ပါတော့ အန်ကယ်ဂျန်းရယ်၊ အဲဒါ အန်ကယ်ဂျန်းရဲ့တူအရင်းခေါက်ခေါက် ဂျန်းလုပ်လိုက်တာပါ။

“အန်ကယ်လောင်”

“ဘာလဲကွာ... ဘာလဲ၊ ထပ်မခေါ်နဲ့တော့။ ငါ မင်းတို့ကို တကယ်စိတ်ပျက်သွားပြီ”

“ဟုတ်ဘူး အန်ကယ်လောင်၊ ဟိုမှာ... ဟိုမှာ... ဟိုဥစ္စာကြီး၊ မီး... မီးမလောင်ဘူး”

ကေးလောင် လန့်သွားသည်။

ဝိုင်နေရာမှ ဆတ်ခနဲထရပ်ပြီး ဂျန်းနှင့်ဂျက်တို့ညွှန်ပြရာ မီးပုံထဲသို့ ငုံ့ကြည့်သည်။

ကေးလောင် မျက်လုံးပြူးသွားသည်။ မှန်ပါ၏။ ပေစာသည် မီးမလောင်သည့်အပြင် မီးပုံထဲ၌တောက်ပနေသည်။

ကေးလောင်က မှင်တက်နေရာမှ ထိုပေစာကို မီးညှစ်

ဖြင့်ဆွဲယူသည်။ ပြီးနောက် အထပ်လိုက်ဖြစ်နေသောစာကို ဖွင့်လိုက်သည်။

“ဟာ!”

ကေးလောင်အပါအဝင် ဂျန်းရောဂျက်ပါ အံ့အားသင့်ကုန်ကြသည်။ ကေးလောင်က ထိုအစည်းပြေပေစာရှည်ကြီးကို ဆွဲယူဖွင့်သည်။

စေတီတစ်ခုပါနေသော မြေပုံကြီးဖြစ်သည်။ ကန်ရေပြင်လည်း ထိုမြေပုံထဲတွင် ပါနေသည်။ ပြီးနောက် အကွာအဝေးများကိုလည်း ရေးထွင်းထားသည်။ နဂါးရုပ်ကြီးလည်း ပါနေသည်။ ပြီးနောက် လိုဏ်ဂူကြီးတစ်ခုကို ရေးဆွဲထားသည်။

“ဒါ... ဒါ၊ ရတနာမြေပုံပဲ၊ ရတနာတွေဟာ ဒီဂူကြီးထဲမှာရှိနေတယ်။ ဒါက အဲဒီဂူကြီးပွင့်မယ့်နေ့စွဲပဲ”

မြေပုံထိပ်မှစာကို ရှည်ညွှန်းပြီးပြောသည်။

“သာသနာတော်နှစ် ၂၅၆၈-၆၉ ခု၊ မြန်မာသက္ကရာဇ် ၁၃၈၆-၈၇ ခုနှစ်၊ ဟန်ခူးလပြည့်နေ့”

“ဟာ! အန်ကယ်လောင်၊ အဲဒါ ဒီနေ့ပဲလေ။ ဒီနေ့သင်္ကြန်တောင်ကျနေပြီ၊ ဒါ ဒီနေ့ပဲ”

ကေးလောင် ပြာဝေသွားသည်။ ကေးလောင်၏နှုတ်

၂၂၀ ♥ ဆီဒိုင်

ချွေးများ စီးကျလာသည်။ အလှချင်းပြိုင်နေသည့် ပိတောက်ပန်း
နှင့် ဂုဏ်ပန်းတို့သည် ကေးလောင်ကို လှောင်ပြောင်၍နေကြတော့
၏။

ကေးလောင် ဘာဆက်လုပ်ရမှာလဲ... .

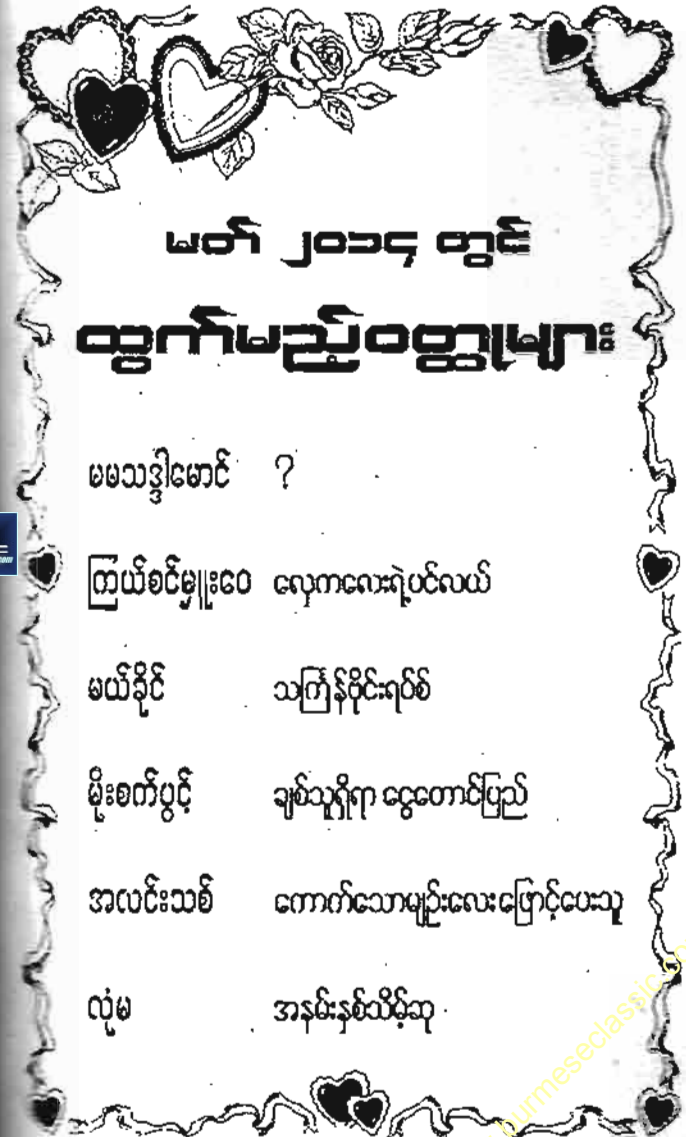
ကျွန်းနှင့်ကျက်က ကေးလောင်၏ဘက်တော်သားများဖြစ်
သွားကြလေမလား... .

ဒါကို ပရိသတ်ကြီးကလဲ ဆုံးဖြတ်ပေးစေလိုပါသည်။

ရသတို့နှင့်ပြည့်စုံပါစေ...

[Handwritten signature]

မတ် ၂၀၁၄ တွင်

ထွက်မည့်ဝတ္ထုများ

မမသဒ္ဓါမောင် ?

ကြယ်စင်မှူးဝေ လှေကလေးရဲ့ပင်လယ်

မယ်ခိုင် သင်္ကြန်ခိုင်ရပ်စ်

မိုးစက်ပွင့် ချစ်သူရှိရာ ငွေတောင်ပြည်

အလင်းသစ် ကောက်သောမျဉ်းလေးပြောင့်ပေးသူ

လုံမ အနမ်းနှစ်သိမ့်ဆု